

**Nửa kiếp hồng
trần, một khúc du
ca - Diệp Lạc Vô
Tâm**

vulinh - cungquanghang

Đ
i
ê
p
L
à
c

V
ô
T
à
m

Nửa
Kiếp
Hồng
Trần

Một
Khúc
Đu
Ca

am **m**ười **nh**.....

Table of Contents

[Lời dẫn](#)

[Chương 1: Bạch Hiếu Sinh nức tiếng giang hồ](#)

[Chương 2: Long Gia Bảo](#)

[Chương 3: Đường Môn ở đất Thục](#)

[Chương 4: Du Minh Môn](#)

[Chương 5: Quyết đấu](#)

[Chương 6: Nam Cung thế gia](#)

[Chương 7: Hoang mạc](#)

[Chương 8: Duyên chỉ thế thôi](#)

[Lời kết](#)

[Ngoại truyện 1](#)

[Ngoại truyện 2: Kết thúc hay khởi đầu...](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

GIỚI THIỆU

Có người nói: Hễ nơi nào có người thì sẽ có giang hồ.

Bạch Hiếu Sinh – người thông hiểu mọi chuyện trên giang hồ – lại nói: Nơi nào có tình yêu thì sẽ có hồng trần, nơi nào có dục vọng thì sẽ có giết chóc, nơi nào có những chuyện truyền kỳ thì mới là giang hồ thật sự...

Giang hồ thật sự không thể nhìn thấy bằng mắt nhưng nó lại tồn tại mà không có ranh giới. Người ta sẽ không thể biết được khi nào thì mình bước vào, cũng không thể biết được khi nào mới có thể thoát ra. Nó thoát nhìn rồi ren, hỗn loạn nhưng thật ra lại có một trật tự nhất định. Giữa chính và tà dường như có một ranh giới không thể vượt qua nhưng thật ra không ai biết được điểm khác nhau thật sự của chính và tà là đâu.

Trong chốn giang hồ bấp bênh vô chừng ấy cũng có rất nhiều kiếm khách đứng ngoài sự tranh đấu giữa các môn phái. Thỉnh thoảng họ lại vung kiếm bước vào giang hồ, thỉnh thoảng lại tắm mình trong gió tanh mưa máu vì cái mà mình cho là chính nghĩa nhưng cũng nhanh chóng tách mình ra khỏi đó. Người trong giang hồ đặt cho kiểu người này một danh xưng rất đặc biệt: lãng tử.

Tuy trong mắt rất nhiều kẻ tự xưng là danh môn chính phái, những người này không đáng được nhắc tới nhưng họ lại chính là nhân tố khiến giang hồ trở nên muôn màu muôn vẻ, và họ đã được viết thành truyền kỳ.

Lời dẫn

Có người nói: Hễ nơi nào có người thì sẽ có giang hồ.

Bạch Hiếu Sinh – người thông hiểu mọi chuyện trên giang hồ – lại nói: Nơi nào có tình yêu thì sẽ có hồng trần, nơi nào có dục vọng thì sẽ có giết chóc, nơi nào có những chuyện truyền kỳ thì mới là giang hồ thật sự...

Giang hồ thật sự không thể nhìn thấy bằng mắt nhưng nó lại tồn tại mà không có ranh giới. Người ta sẽ không thể biết được khi nào thì mình bước vào, cũng không thể biết được khi nào mới có thể thoát ra. Nó thoạt nhìn rối ren, hỗn loạn nhưng thật ra lại có một trật tự nhất định. Giữa chính và tà dường như có một ranh giới không thể vượt qua nhưng thật ra không ai biết được điểm khác nhau thật sự của chính và tà là đâu.

Trong chốn giang hồ bấp bênh vô chừng ấy cũng có rất nhiều kiếm khách đứng ngoài sự tranh đấu giữa các môn phái. Thỉnh thoảng họ lại vung kiếm bước vào giang hồ, thỉnh thoảng lại tắm mình trong gió tanh mưa máu vì cái mà mình cho là chính nghĩa nhưng cũng nhanh chóng tách mình ra khỏi đó. Người trong giang hồ đặt cho kiểu người này một danh xưng rất đặc biệt: lãng tử.

Tuy trong mắt rất nhiều kẻ tự xưng là danh môn chính phái, những người này không đáng được nhắc tới nhưng họ lại chính là nhân tố khiến giang hồ trở nên muôn màu muôn vẻ, và họ đã được viết thành truyền kỳ.

Chương 1: Bạch Hiếu Sinh nước tiếng giang hồ

Đã lâu năm lắm rồi trời mới giáng xuống một trận tuyết lớn thế này. Gió bắc buốt thấu xương cuốn theo lớp tuyết dày che kín cả trời đất, trong nháy mắt đã khiến chón núi non cô quạnh này bị bao phủ trong làn tuyết trắng xóa.

Bên cạnh rừng đá dưới chân núi có một căn nhà làm bằng đá trơ trọi. Rừng cây bên ngoài đã bị tuyết trắng tinh khôi che phủ nên càng làm nổi bật vẻ cô tịch của căn nhà. Mặc dù cửa sổ của ngôi nhà đá đã được che chắn bằng hai lớp gỗ dày nhưng gió vẫn thốc vào từ khe hở giữa hai cánh cửa, khiến bên trong căn nhà cũng không mấy ấm áp.

Trong nhà, một ông lão tuổi đã ngoài sáu mươi đang ngồi chép sách bên chiếc bàn đá bóng loáng do ma sát lâu ngày. Khuôn mặt lão thoát nhìn gầy gò, xương xẩu nhưng những ngón tay thì hết sức mạnh mẽ, nét chữ cứng cáp, sắc sảo. Bên cạnh lão là một thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, khoác chiếc áo lông chồn trắng, ngồi sưởi ấm bên lò than. Trên gương mặt bầu bĩnh, nõn nà là đôi mắt đen lạnh lợi và hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh, mỗi khi cô nương này cười, người ta sẽ cảm thấy ngọt ngào như ướp mặt.

Cô nương ấy đang tần mẩn đọc những bí mật võ lâm mà ông lão đang chỉnh sửa. Trong ánh nến chập chờn lay động, trang bìa của cuốn sách hiện lên hai chữ, mang đầy màu sắc truyền kỳ: Tần Phong.

Đối với người trong giang hồ, hai tiếng Tần Phong này không hề xa lạ, bởi y chính là nhân vật đáng được truyền tụng nhất trong vài năm gần đây. Cho dù là người mới bước chân vào giang hồ thì chắc chắn cũng đã từng ít nhiều nghe những chuyện có liên quan đến y. Ít nhất là phải biết Tần Phong có một thanh kiếm giết người không thấy máu, có võ công không ai sánh bằng, chỉ trong vòng một đêm mà y đã tiêu diệt được Du Minh Môn – tổ chức ma giáo tàn ác và đáng sợ nhất trong giang hồ. Thậm chí môn chủ của Du Minh Môn – kẻ khiến người trong giang hồ vừa nghe tên đã khiếp đảm – cũng phải bại dưới kiếm của y, đến nay sống chết không rõ...

Nếu là người đã lăn lộn đủ lâu trong giang hồ thì chắc chắn phải biết bản thân Tần Phong chứa đầy những mâu thuẫn mà người ta không thể lý giải được. Chẳng hạn như: y là một lãng tử, chưa từng qua lại thân thiết với môn phái nào nhưng lại có vô số bằng hữu; y có nụ cười làm điên đảo hàng vạn thiếu nữ nhưng rất ít người từng thấy y cười; võ công của y là độc nhất vô nhị trong thiên hạ nhưng thứ y yêu thích không rời tay lại là cuốn sách; y có tiền tài giàu ngang quốc khố nhưng chưa từng có một nơi cư ngụ cố định; bên cạnh y từng có biết bao nữ tử nhưng chưa có ai trở thành nữ nhân vật chính trong những câu chuyện truyền kỳ về y. Còn nữa, rõ ràng y là một người luyện võ nhưng trên người lại toát lên vẻ nho nhã của tao nhân mặc khách. Nếu là người chưa từng quen biết y thì chắc chắn sẽ không thể tin rằng một người sáng như ánh trăng rằm, thanh tao, ôn hòa như ngọc lại là một kiếm khách mang võ công cái thế...

Thiếu nữ ngẩng lên, nhìn ông mình. Ông của nàng chính là Bạch Hiệu Sinh – người chuyên thu thập các tin tức của võ lâm. “Ông, người đã từng gặp Tần Phong chưa?”

“Đã từng có duyên gặp mặt một lần.”

“Hắn có thật như người đã tả không? Sáng như ánh trăng rằm, thanh tao, ôn hòa như ngọc ấy... Hắn là lãng tử giang hồ chứ đâu phải trạng nguyên!” Mặt thiếu nữ ấy chứa đầy vẻ không tin.

Ngồi bút của Bạch Hiệu Sinh dừng lại giữa không trung, lão tập trung suy nghĩ một lát. “Không, đâu chỉ có thế! Khí chất của hắn rất khó mà dùng lời để hình dung. Đồng Nhi, nếu có ngày được nhìn thấy hắn thì con sẽ hiểu những gì ta nói là không hề phóng đại. Hắn có sức quyến rũ mà nữ nhân không thể cưỡng lại được...”

“Ồ?!”

Bạch Đồng đang nghiêng đầu tưởng tượng bộ dạng của Tần Phong thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa rất dữ dội. Trong tiếng gió rít gào như thê mà có thể tạo ra tiếng gõ cửa lớn như vậy, đủ thấy công lực của người này không phải hạng tầm thường.

Bạch Hiểu Sinh cẩn thận thổi khô những tờ giấy còn đượm nét mực, đợi nét chữ đã khô hẳn thì mới chậm rãi đi tới, tháo thanh cài cửa ra.

Qua khe cửa vừa được mở hờ, lão liếc nhìn người tới một cái. Ánh mắt vốn thờ ơ bỗng sáng rực, Bạch Hiểu Sinh vội vàng mở rộng cửa.

Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của ông nên Bạch Đồng cũng đưa mắt nhìn sang. Trong gió tuyết, một chàng trai khoác chiếc áo choàng màu xanh đen, chiếc mũ che non nửa khuôn mặt y. Mái tóc của y cũng đã đóng băng, dán vào má nên từ góc nhìn của Bạch Đồng, nàng ta không thể nhìn rõ diện mạo của người này, chỉ cảm thấy dáng người cao lớn sừng sững trong gió tuyết lạnh thấu xương ấy rất giống với bầu trời trong giờ khắc này: hết sức cao xa, thâm sâu vô cùng.

Chàng trai vừa nhìn thấy Bạch Hiểu Sinh thì hành lễ thật trang trọng. “Bạch tiên bối, văn bối là Tần Phong.”

Tần Phong!

Vừa nghe thấy hai tiếng này, suýt nữa cuốn bí kíp trên tay Bạch Đồng rơi xuống lò than, may mà cô nương ta nhanh tay lẹ mắt nên cứu vãn kịp thời, không để tâm huyết của ông tan trong môi lửa.

“Văn bối muốn thăm dò chút tin tức từ tiên bối, không biết người có thể chỉ giáo đôi chút hay không?”

Bạch Đồng cố ngóng ra ngoài nhưng vẫn không thể nhìn rõ diện mạo của y, chỉ cảm thấy giọng của y hết sức ôn hòa, kính cẩn nhưng lại không hề hèn mọn, khiến

người nghe cảm thấy rất thoải mái.

“Bên ngoài gió tuyết lạnh lẽo, vào rồi hẵng nói!” Bạch Hiểu Sinh bảo.

“Đa tạ!” Tần Phong phủi lớp tuyết trên người, cởi áo choàng ra khoác trên khuỷu tay. Bên dưới lớp áo choàng, y chỉ mặc bộ quần áo màu xanh. Màu xanh ấy rất nhạt, nhạt đến mức gần như là màu trắng, giống như bầu trời sau cơn mưa, thanh sạch đến mức không mang chút bụi trần.

Cánh cửa chặn gió tuyết lại bên ngoài, Tần Phong vừa lách người bước vào, nhìn thấy Bạch Đồng ngồi bên lò than thì khẽ gật đầu, môi cũng thoáng cong lên đôi chút... Khoảnh khắc ấy, dường như trong trời đất chỉ còn lại một mình y, không còn bất kỳ ai khác.

Bạch Đồng được ông nuôi lớn nên đã từng gặp không ít người trong võ lâm. Những mỹ nam nức tiếng trong giang hồ nàng ta cũng đã gặp vài người nhưng trước nay chưa thấy ai có dụng mạo hoàn mỹ đến mức không chê vào đâu được như thế. Và cả đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm ấy nữa. Không sai, đôi mắt y giống hệt bầu trời đêm, sáng lấp lánh như ngàn sao nhưng cũng có sự rộng lớn, mênh mông của bầu trời cao vợi. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó toát lên vẻ tĩnh lặng và lãnh đạm như vàng trắng cô độc. Còn nụ cười của y nữa, rõ ràng không hề vui vẻ nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự bình tĩnh và âm áp trong ấy.

Bạch Đồng dùng tốc độ nhanh nhất dời mình để xách ghế đến, nhưng lại nghe Tần Phong nói: “Đa tạ cô nương! Nhưng trời đã tối, tại hạ không tiện quây rầy lâu, ta chỉ nói vài câu rồi sẽ đi ngay.”

Nói xong, y liền quay người sang Bạch Hiểu Sinh, lấy từ trong áo ra một cái bọc bằng vải trắng, đặt xuống bàn và bảo: “Đây là kiếm phổ tổ truyền của Tần gia ta, vẫn bồi muốn dùng nó để đổi lấy một tin tức từ tiên bối.”

“Trao đổi tin tức” là một quy tắc của Bạch Hiểu Sinh. Bất cứ ai muốn nghe ngóng tin tức từ lão cũng phải dùng một thứ hoặc một tin tức có giá trị tương đương để trao đổi. Đối với kiếm khách giang hồ, kiếm phổ là thứ quan trọng nhất, nó như chính tính mạng của mình. Hôm nay, Tần Phong dùng kiếm phổ của Tần gia để đổi lấy tin tức, như thế đủ biết tin tức này quan trọng thế nào đối với y.

Bạch Hiểu Sinh trầm ngâm giây lát rồi vuốt chòm râu bạc, hỏi: “Cậu muốn biết chuyện gì?”

“Văn bối muốn hỏi tiền bối tung tích của Lạc Vũ Minh.”

“Lạc Vũ Minh chẳng phải là bằng hữu của cậu sao? Cậu muốn biết tung tích của hắn mà phải hỏi đến ta à?”

Tần Phong khẽ nhún mày, nói: “Nghe nói trước giờ tiền bối chỉ cung cấp tin tức chứ không cần hỏi tới nguyên do.”

“Đúng là ta đã hỏi nhiều rồi.” Bạch Hiểu Sinh bật cười, nói tiếp: “Ta có thể cho cậu biết tung tích của Lạc Vũ Minh, có điều ta không có hứng thú với kiếm phổ của cậu. Nếu cậu thật lòng muốn trao đổi thì ta muốn biết...” Bạch Hiểu Sinh dừng lại một chút, chăm chú nhìn phản ứng của Tần Phong. “... tin tức về môn chủ của Du Minh Môn.”

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Sinh, vừa nghe được mấy từ “môn chủ của Du Minh Môn” thì trên mặt Tần Phong liền hiện lên vẻ khác thường, cho dù y đã cố gắng duy trì vẻ trấn tĩnh. “Văn bối không biết tin tức của nàng ta, lại càng không biết tung tích.”

“Cậu là người cuối cùng nhìn thấy nàng ta mà còn sống sót, ít nhất thì cậu có thể

nói cho ta biết nàng ta là người như thế nào, có quan hệ dây mơ rễ má gì với cậu?” Thấy nét mặt Tần Phong hiện lên vẻ khó xử, Bạch Hiểu Sinh cất cao giọng cam đoan: “Cậu yên tâm, ta sớm đã rút khỏi giang hồ nên ập oán thị phi trên giang hồ không còn liên quan gì đến ta nữa, thứ ta muốn biết chẳng qua là sự thật mà thôi. Ta muốn biết nữ ma đầu có võ công cái thế ấy đã có kết cục thế nào.”

“Sự thật ư...” Tần Phong cup mắt xuống, đôi môi khẽ mím lại, một lúc lâu sau y mới mở mắt ra và nói: “Xin lỗi, văn bối đã quá rầy rồi!”

Thấy Tần Phong định cứ thế mà đi, Bạch Đồng vội vàng chạy tới bên cạnh ông, thì thầm vào tai lão: “Ông, người đừng làm khó người ta nữa! Nghe nói võ công của hắn là thiên hạ vô song, cuộc mua bán này người đâu có thiệt gì.”

“Tiểu nha đầu, con thì biết gì chứ?”

“Con biết mọi thứ mà!”

Bạch Hiểu Sinh nhìn gương mặt đỏ ửng của Bạch Đồng bằng ánh mắt trêu mến rồi thở dài. “Thôi được rồi, coi như là nể mặt cháu gái ta, ta sẽ làm cuộc giao dịch này.”

Lão đưa tay ra cầm lấy kiếm phổ rồi tìm kiếm cuốn sách có viết ba chữ “Lạc Vũ Minh”, lật sơ qua xem. “Lạc Vũ Minh sinh ở vùng quan ngoại, mười ba năm trước vì chạy trốn truy sát mà vào Trung Nguyên, ta nghĩ chắc cậu cũng biết những chuyện này.”

Tần Phong khẽ gật đầu.

“Ba năm trước, có người từng nhìn thấy hấn ở Nhạn Môn Quan nên ta nghĩ có lẽ hấn đã quay lại đại mạc rồi.”

“Đại mạc?! Hấn từng nói sẽ không bao giờ về đó nữa, cũng không thể trở về mà...”

“Ồ?” Bạch Hiểu Sinh thoáng chần chừ một lát. “Đây cũng chỉ là suy đoán của ta. Rốt cuộc hấn có ở đại mạc hay không, hay mấy năm nay đã rời khỏi đó chưa, ta cũng không chắc.”

Tần Phong gật đầu rồi hỏi tiếp: “Vậy người từng gặp hấn có nhắc đến chuyện hấn đi một mình hay là... bên cạnh còn có người nào khác không?”

Bạch Hiểu Sinh cẩn thận suy ngẫm lại một chút. “Hấn không chỉ đi một mình mà bên cạnh còn có một nữ tử che mặt bằng lụa trắng, nghe Lạc Vũ Minh nói đó là thê tử mới cưới của hấn.”

Trên mặt của Tần Phong không có bất cứ biểu cảm nào nhưng trên người lại toát ra sát khí mãnh liệt. Bạch Hiểu Sinh cả kinh, không khỏi lùi một bước.

Dường như ý thức được sự thất thố của mình, Tần Phong lập tức thu hồi sát khí. Y khẽ khom người, nói câu cảm ơn rồi xoay người đi mất.

Những dấu chân nông sâu in lại trong gió tuyết. Dấu chân ấy hoàn toàn không giống dấu chân của một cao thủ võ lâm mà giống với dấu chân của một gã say rượu hơn, bởi vì mỗi bước đi đều hết sức khó nhọc...

Bóng dáng của Tần Phong khuất hẳn được một lúc, Bạch Hiểu Sinh mới cầm kiếm

phổ mà y để lại, tháo lớp vải bọc và mở kiếm phổ ra. Trang giấy có dính máu đã ố vàng, mỗi trang như có thể rơi tơi tả bất cứ lúc nào.

“Ông, đây chắc chắn là võ công lợi hại nhất trong võ lâm, đúng không?”

“Không phải.” Bạch Hiểu Sinh đưa tay vuốt chòm râu bạc, lắc đầu. “Đây chỉ là một cuốn kiếm phổ hết sức bình thường mà thôi.”

“Sao lại thế được? Chẳng phải Tần Phong chưa từng bị đánh bại sao?”

“Hắn lợi hại là ở nội công thâm hậu khó lường, tốc độ biến hóa của chiêu thức và trí tuệ, cùng với thanh bảo kiếm có một không hai trong tay hắn.”

“Kiếm ư? Thanh kiếm trên tay hắn ấy à? Con thấy không có gì đặc biệt cả mà.”

“Đương nhiên là con không thể nhìn ra rồi. Thanh kiếm này nhìn có vẻ hết sức bình thường nhưng thực tế lại là một bảo vật được rèn từ thời thượng cổ, có tên là Kinh Phong. Kiếm khí của nó rất lợi hại, lại mang sát khí giết chóc, có thể dấy lên gió tạnh mưa máu trên giang hồ. Sau này, thanh kiếm ấy đột nhiên biến mất, không có bất cứ người nào biết ai đã đoạt được nó. Mãi đến ba mươi năm trước, thanh kiếm này mới tái xuất giang hồ, thế nhưng lại không có sát khí nữa và rơi vào tay của Tần Nghĩa Phiến – cha của Tần Phong, được hắn đặt cho cái tên là Thanh Phong kiếm. Nhờ vào thanh kiếm này mà Tần Nghĩa Phiến đã nổi danh trên giang hồ, cũng vì thế mà khiến biết bao người trong giới võ lâm mơ tưởng tới nó. Cuối cùng, hắn và thế tử bị người ta hãm hại, phải ôm hận dưới suối vàng.”

“Ồ, nếu thế thì thanh kiếm này là một vật không may mắn?”

“Đúng vậy. Nhưng nếu có thanh bảo kiếm này, cho dù chỉ là một kiếm phổ bình thường cũng có thể trở thành võ công cái thế.”

Bạch Đồng chép miệng. “Nếu thế thì đây cũng chỉ là một kiếm phổ hết sức bình thường, vậy chúng ta đã chịu thiệt rồi sao?”

“Không thiệt đâu. Lạc Vũ Minh vốn là một kiếm khách đã hết thời, tin tức về hắn hoàn toàn không có giá trị gì cả, ngoại trừ Tần Phong thì e là không còn ai có hứng thú biết về hắn nữa.” Bạch Hiểu Sinh nhú đôi mày lồm đồm bạc rồi nói tiếp: “Nhưng bây giờ ông rất tò mò tại sao Tần Phong lại muốn tìm Lạc Vũ Minh và có quan hệ gì với thê tử của hắn ta?”

“Bọn họ có quan hệ gì với nhau ư?”

“Nhất định là có, nếu không với bản lĩnh của Tần Phong, sao vừa nhắc tới cô ta thì lại không thể che giấu được sát khí!”

“Lẽ nào bọn họ có huyết hải thâm thù với nhau? Lẽ nào Tần Phong tìm Lạc Vũ Minh để báo thù?”

“Ông cũng không biết. Xem ra ta đã biết quá ít về Tần Phong rồi.”

Có thể trong những trang ghi chép của lão có rất nhiều truyền kỳ liên quan đến Tần Phong nhưng truyền kỳ mãi mãi là truyền kỳ, dù có đặc sắc đi nữa thì cũng chỉ là lời đồn đại trong mắt mọi người. Còn sự thật, chỉ có những người đã từng trải qua mới thấu hiểu hết sự chua xót trong đó. Thứ mà lão muốn ghi chép lại chính là sự thật!

Bạch Đồng cúi đầu, những ngón tay trắng nõn khẽ lướt qua cái tên được viết trên cuốn sách: Tân Phong. “Ông, hãy để con giúp người ghi chép lại những chuyện sau đó!”

“Con?” Bạch Hiểu Sinh không nhìn được cười, giống như nghe thấy chuyện gì rất buồn cười vậy.

“Con ghi!”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Bạch Đồng, Bạch Hiểu Sinh không thể cười được nữa.

*
* *

Thời gian vội vã qua mau, chưa từng dừng lại...

Ba năm sau, có một tin tức kinh người gây chấn động cả võ lâm: Ái nữ độc nhất của minh chủ võ lâm sắp xuất giá.

Gây chấn động võ lâm không phải vì người xuất giá là con gái của minh chủ võ lâm mà là vì người cưới nàng ta chính là Tân Phong – lãng tử giang hồ – người luôn có những tin tức khiến người ta bàn tán say sưa sau những buổi trà dư tửu hậu, người mà...

Có quá nhiều tin đồn về y, mà thứ không đáng tin nhất trên giang hồ lại chính là những lời đồn đại.

Kỳ Vân trấn vốn chỉ là một trấn nhỏ xa xôi ở phương Bắc, không giàu có, tươi đẹp như Tô Châu, Hàng Châu, cũng không xa hoa, rực rỡ như kinh thành.

Con phố dài lát bằng đá tảng gồ ghề, nhấp nhô mang màu xám tang thương, buồn bã. Bên đường có hàng loạt những quán rượu nhỏ chen nhau, khách điếm thì đâu đâu cũng có, tiếng âm ỉ, huyền ảo cứ đan xen, pha tạp.

Rõ ràng đây chỉ là một thị trấn nhìn chẳng hề đặc biệt nhưng trong mắt người giang hồ, nó lại là biểu tượng của quyền lực tối thượng. Bởi vì cứ bốn năm một lần, đại hội võ lâm lại được tổ chức ở đây. Mọi chuyện trong giang hồ đều được giải quyết tại Long Gia Bảo nằm trong thị trấn nhỏ này.

Ngày hôm ấy, có một thiếu nữ thanh tú đến cái trấn này. Vừa nhìn là biết nàng từ nơi khác đến bởi trong đôi mắt lạnh lợi của nàng ta lúc nào cũng ánh lên vẻ hiêu kỳ, khi đi qua mỗi quán rượu đều đưa mắt dòm ngó. Nàng ta chính là Bạch Đồng – cháu gái duy nhất của Bạch Hiên Sinh.

Khi đi qua một quán rượu hết sức bình thường, Bạch Đồng lại đưa mắt nhìn vào trong, nhưng vừa liếc một cái, nàng ta đã lập tức dừng bước, ánh mắt như bị đóng đinh vào chàng trai đang ngồi uống rượu một mình trong góc vắng.

Tuy bộ quần áo xanh trên người không hề bắt mắt nhưng nó lại không che giấu được sức hấp dẫn trời sinh của chàng ta. Gương mặt hoàn hảo đến mức không chê vào đâu được dù là ngắm từ góc nào. Đôi mắt xa xăm thăm thẳm, đôi mày kiếm oai phong, nụ cười lơ lửng bất định trên môi...

Nếu trong tay chàng ta không nắm chặt Thanh Phong kiếm thì có lẽ tất cả mọi người sẽ lầm tưởng chàng ta là một thư sinh nho nhã chứ không phải một kiếm khách.

Chính y là người đã khiến người người nô nức kéo nhau tìm đến thị trấn nhỏ này: Tần Phong.

Như thường ngày, Tần Phong vẫn ngồi ở vị trí dành riêng cho mình trong cái góc của cái quán hơi cũ nát này để uống rượu, giống như chuyện thành thân gây ra tin tức huyền ảo kia không hề liên quan đến mình.

“Haizz, sao lãng tử đều không thể không dính dáng tới ba thứ: kiếm, rượu và mỹ nhân thể nhỉ?” Bạch Đồng lăm bằm bên cạnh Tần Phong với giọng đầy ẩn ý.

Thấy Tần Phong không hề để ý tới những lời của mình, Bạch Đồng cũng không hề cảm thấy xấu hổ mà ngồi xuống trước mặt y, sau đó nói tiếp: “Sao không mời ta uống một chén chứ? Đừng quên ta từng giúp huynh!”

Tần Phong đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn nàng ta, môi thoáng cong lên. “Sao ông của cô nương lại để cô chạy tới đây một mình thế?”

“Đương nhiên là ta lén chạy tới đây rồi. Nếu bỏ lỡ đại hội võ lâm long trọng này thì đáng tiếc biết bao!”

“Có gì đáng để xem đâu chứ! Toàn là những chuyện nhàm chán mà thôi.”

Đôi mắt to tròn của Bạch Đồng càng mở lớn. Nàng ta không dám tin vào tai mình. Bảo chung thân đại sự là chuyện nhàm chán, e là chỉ có mình Tần Phong.

Từ nhỏ đã được đọc những chuyện bí mật trong võ lâm nên dù chưa bước vào

giang hồ thì Bạch Đồng vẫn có thể nhìn thấu người trong giang hồ hơn bất cứ ai.

Nàng ta ghét những kẻ tự xưng là quân tử, miệng luôn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, ghét những hiệp khách tự cho mình là đúng, ghét những kẻ tiểu nhân vì tranh đoạt danh lợi mà nịnh hót, bội đờ. Tóm lại là nàng ta ghét những kẻ trong giang hồ.

Người duy nhất khiến nàng ta kính trọng đôi chút chính là Tần Phong. Cho dù những chuyện có liên quan tới lai lịch, kinh nghiệm từng trải và tin đồn tình ái của y đã được viết kín hai cuốn sách thì Bạch Đồng vẫn cảm thấy người trong cuốn sách ấy không hoàn toàn chân thật, Tần Phong vẫn là câu đố chưa được giải đáp.

Để không khí không gượng gạo, Bạch Đồng đành phải chuyển đề tài từ “những chuyện nhảm chán” sang chuyện khác. “Tìm được người mà huynh muốn tìm chưa?”

“Vẫn chưa. Ngay cả ông của cô nương mà cũng không có tin tức của hắn thì sao ta có thể tìm được?”

“VẬY...” Bạch Đồng đang định hỏi y muốn tìm Lạc Vũ Minh để làm gì thì bỗng phát hiện Tần Phong đang thất thần, cứ nhìn chăm chăm ra cửa, trong ánh mắt thờ ơ, lãnh đạm thường ngày có thêm vẻ ngơ ngác khiến người ta không sao hiểu nổi. Bàn tay đang cầm chén rượu của y cũng khẽ run.

Nếu không có vài giọt rượu rót xuống mặt bàn thì có lẽ Bạch Đồng đã không thể nào tin nổi người được đồn đại là đối mặt với cái chết cũng không hề đổi sắc mặt như Tần Phong cũng biết run rẩy.

Người ông am hiểu mọi chuyện trên đời của nàng ta từng nói: Đối với người trong giang hồ, chỉ một khoảnh khắc thất thần hay run rẩy là đã đủ để lấy mạng người đó.

May mà nàng ta không phải là người chuyên rình cơ hội để giết y, nếu không, có lẽ bây giờ y đã là một cái xác.

Giang hồ chính là nơi đáng sợ thế đấy, lúc nào cũng phải đề phòng, cảnh giác những kẻ muốn giết mình.

Nàng ta tưởng rằng sở dĩ Tần Phong có thể sống tới giờ là vì y không bao giờ thất thân, không bao giờ run rẩy.

Bạch Đồng tò mò nhìn về hướng mà y vừa nhìn lúc nãy. Thì ra Long đại tiểu thư đang đi về phía này. Đó là Long Thanh Nhi – con gái duy nhất của Long Thừa Vân, vị hôn thê của Tần Phong.

Long Thanh Nhi xuất thân danh môn nên mỗi hành động, cử chỉ đều mang vẻ cao ngạo của danh môn khuê nữ. Bộ y phục màu đỏ tươi tôn lên vóc dáng cao ráo, mảnh mai của nàng ta. Dung nhan kiều diễm như đóa hồng ấy quả thực có thể gọi là mỹ nhân hiếm thấy trong giang hồ.

Điều kỳ lạ là bên cạnh nàng ta còn có một thiếu niên mặt mày rạng rỡ, dáng vẻ hiên ngang. Nếu không mang ra so sánh với Tần Phong thì người này cũng có thể gọi là một thiếu niên anh tuấn.

“Là người trong lòng của huynh à?” Bạch Đồng tinh nghịch nháy mắt hỏi nhưng thâm nghĩ: Rõ ràng là rất dễ tâm, vậy mà ngoài miệng lại bảo thành thân là chuyện nhàm chán!

“Ừ.” Tần Phong bưng chén rượu lên, do dự giây lát rồi lại đặt xuống. Ánh mắt y tập trung vào làn nước đang sóng sánh trong đó. Có thể thấy y đang xao động

nhưng lại không thể nhận ra y đang buồn, vui hay giận dữ.

Bỗng nhiên y vút lại một thỏi bạc rồi cúi đầu đi vòng qua Long Thanh Nhi, khiến nàng ta hụt hẫng. Y cũng đi lướt ngang qua một nữ tử áo trắng phía sau Long Thanh Nhi, sau đó vội vã ra ngoài.

“Đợi ta với!” Bạch Đồng nện nóng chạy theo. Vì quá hấp tấp nên đã bất cẩn đụng trúng một người có cơ thể yếu đuối.

“Xin lỗi cô nương!” Vừa ngược lên, Bạch Đồng lập tức ngậy người... Trên đời này còn có người như thế sao?

Bạch Đồng không thể chỉ dùng từ “đẹp” để hình dung về nữ tử này. Làn áo mỏng bằng lụa trắng nhẹ nhàng tung bay theo gió, mái tóc đen nhánh được búi lên lỏng lẻo, hờ hững, chỉ chừa lại một lọn tóc nhỏ trước ngực, thoát nhìn vừa mềm mại vừa rất ý nhị.

Làn da trắng trẻo của nàng ta còn bóng bẩy, mịn màng hơn cả bạch ngọc. Đôi môi đỏ thắm trông như đang mỉm cười nhưng lại không thấy niềm vui. Gương mặt nàng ta toát lên vẻ quyến rũ phong tình nhưng ánh mắt lại hư vô, xa xăm, gây cảm giác cô đơn rất khó tả...

Đôi mắt ấy khiến Bạch Đồng vừa nhìn thấy là lập tức ngộ ra thế nào gọi là nhất tiểu khuynh thành, mê đắm lòng người. Vẻ đẹp ấy khiến thế nhân phải kinh thán, làm cho người ta phải yêu thương, trân trọng.

Khi Bạch Đồng nhớ tới Tần Phong thì không biết y đã đi về hướng nào rồi.

Một chàng trai có vóc người cao lớn đỡ lấy nữ tử áo trắng, dịu dàng nói: “Nương tử, nàng không sao chứ?”

Giọng của hắn ta không lớn lắm nhưng mọi người trong quán rượu đều nghe thấy rất rõ ràng. Cho nên sau đó, những tiếng tấp tấc không ngừng vang lên kèm theo vẻ mặt ngưỡng mộ của tất cả đàn ông trong quán.

Nhưng dường như nữ tử kia không nghe thấy mà chỉ nhìn ra ngoài cửa quán rượu, để rồi một giọt lệ trong suốt, lấp lánh trượt dài trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần.

*
* *

Mới sáng sớm, Bạch Đồng lại tới quán rượu để tìm Tần Phong, đáng tiếc không tìm được y, nhưng nàng ta lại nghe được một tin tức có thể khiến Kỳ Vân trần trở nên xôn xao từ từ mờ sáng: tử vô chiêu thân.

Chỉ trong một đêm, Long đại tiểu thư đã quyết định sẽ tử vô chiêu thân.

...

Dòng suối trong đến độ có thể nhìn thấy đáy đang lặng lẽ chảy xuôi, không nhuộm chút bụi bặm vẫn đục nơi trần thế.

Bạch Đồng ngồi trên một tảng đá bên bờ suối, ngẩn ngơ ngắm nhìn những chiếc lá đang được dòng nước lững lờ đẩy về phía xa, khẽ lầm bầm: “Là con gái của mình chủ tử lâm thì có gì to tát chứ, đầu thế nào nói dối là dối ngay được. Gả cho Tần Phong là giấc mơ của biết bao thiếu nữ, thế mà cô ta vẫn chưa thấy thỏa mãn sao?”

Cứ phải thấy mọi người ồ ạt lao vào tranh giành thì mới có thể thỏa mãn sự hư vinh của cô ta sao?”

Thấy mặt trời đã dần ngả về hướng tây, Bạch Đồng đứng dậy phui bốt bụi đất trên người rồi cẩn rặng đi về phía rừng cây um tùm ở bên kia bờ suối. Nơi ấy chính là lối vào cửa sau của Long Gia Bảo – nơi duy nhất không có người canh gác. Mà sợ dĩ không có ai canh gác là bởi vì chủ nhân của nó cho rằng sẽ không ai có thể tiến vào bằng lối này.

Bạch Đồng vốn không định mạo hiểm xông vào nhưng vì sáng nay bị ngăn lại ở cửa chính nên nàng ta không thể không dùng hạ sách này.

Khu rừng này không lớn lắm nhưng cây cối rất giống nhau, dường như có người đã cố ý bày bố ma trận ở nơi này nên chỉ một lát sau Bạch Đồng đã mất phương hướng mà không hay biết. Màn đêm sẽ không vì có người lo lắng mà đến muộn hơn, cho nên bóng tối đã nhanh chóng bao trùm khu rừng. Trong lúc Bạch Đồng đang do dự xem hô cứu mạng có ích gì không thì bỗng loáng thoáng nghe thấy có người đang nói chuyện.

Nàng ta bước theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy một chàng trai khoảng hai mươi tuổi đang đi đi lại lại về nôn nóng, bất an. Tuy chàng trai trẻ tuổi này ăn mặc không sang trọng lắm nhưng bộ y phục bằng vải thổ vẫn không thể che lấp được khí thế toát ra từ người chàng ta. Ánh mắt vẫn còn đôi chút bông bột ấy chứa đầy vẻ chính trực, còn gương mặt anh tuấn thì không cách nào giấu được vẻ bồn chồn, lo lắng.

Đứng đối diện với chàng ta là một chàng trai mặc áo xanh – Tần Phong. Y dựa vào gốc cây, ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên gương mặt y khiến gương mặt ấy trông càng khô ngô và đầy ý vị. Đôi mắt y phản chiếu ánh trăng nên lấp lánh, trong trẻo và còn có chút gì đó lạc lõng, cô đơn. Thời khắc ấy, cuối cùng Bạch Đồng cũng hiểu tại sao trên giang hồ lại đồn đại rằng không nữ nhân nào có thể kháng cự được sức hấp dẫn của Tần Phong. Trên người y có một sức hút rất nam tính. Trong sự lạnh lùng, cao ngạo và cô độc ấy lại ẩn chứa vẻ đa tình, ưu sầu và bi thương đến say lòng người.

Đây là điểm khiến nữ nhân không thể nào kháng cự được y.

Chàng thanh niên kia lại nôn nóng đi đi lại lại, cuối cùng thì dừng lại, thở dài với Tần Phong. “Đại ca, huynh đã đứng ở đây cả ngày rồi, rốt cuộc thì huynh đã quyết định sẽ làm thế nào chưa? Nếu không thì huynh đi quyết đấu với đám người đó đi, dùng cách thức của giang hồ mà giải quyết...”

Tần Phong chỉ cúi đầu, không thể nhìn rõ được vẻ mặt của y. Nhờ có ánh trăng, Bạch Đồng loáng thoáng nhìn thấy nỗi đau đớn bị đè nén dữ dội trong đôi mắt y.

Nàng ta không khỏi cười thầm. Hôm qua còn dứt khoát bước ra khỏi quán rượu, hôm nay lại đứng trong rừng suốt cả ngày. Đàn ông ấy à, lúc nào cũng chỉ biết giả vờ giả vịt trước mặt người khác, sĩ diện thì chỉ khô thân thôi!

Chàng thanh niên kia thấy Tần Phong không có phản ứng gì thì nói toạc ra: “Thôi được rồi, dù sao nếu huynh đi tỷ võ thì cũng sẽ không ai thắng được huynh. Thi thì thôi, ai sợ ai chứ!”

Cuối cùng Tần Phong cũng chịu lên tiếng: “Ra đây đi!”

Bạch Đồng thấy trong khu rừng âm u, lạnh lẽo này không còn ai khác nên đành bước ra từ sau gốc cây, cười hùa: “Ta đi vào đây thì bị lạc đường.”

Tần Phong mỉm cười nhìn nàng ta, hỏi: “Cô nương tưởng Long Gia Bảo dễ dàng tiến vào thế sao?”

Đây là lần thứ hai Bạch Đồng nhìn thấy y cười. Nụ cười ấy giống như băng tan

khiến người ta cảm thấy vừa ấm áp vừa rung động.

Cổ nén trái tim đang đập loạn nhịp, Bạch Đồng ngượng ngùng đưa nghịch hai bím tóc của mình rồi trả lời: “Đúng là không dễ dàng thật, may mà gặp được các huynh.”

“Khu rừng trúc này là nơi phòng ngự kẻ địch từ bên ngoài của Long Gia Bảo. Gần đây vì có người trong võ lâm đến tụ hội nên bảo chủ mới đóng các cạm bẫy nguy hiểm để người vô tội không bị thương. May mà Long bảo chủ đã tiên liệu, nếu không ông ấy thực sự không biết phải ăn nói sao với ông của cô nương rồi.”

Bạch Đồng nghe thấy thế thì thầm lè lưỡi. Xem ra thì nàng ta vẫn còn may mắn chán.

“Nể tình ta từng giúp đỡ huynh, huynh hãy giúp ta lần này đi...” Bạch Đồng còn chưa nói hết lời thỉnh cầu của mình thì Tần Phong đã nói tiếp: “Nam Cung, sắp xếp cho cô nương ấy ở sát phòng của đệ đi, tổng quản có hỏi thì cứ bảo là do ta dẫn về.”

Nói xong, y liền xoay người bước đi mà không quay đầu lại. Ống tay áo tung bay, không mang chút bụi trần.

“Đại ca?!” Chàng trai kia không thể gọi được bóng lưng dứt khoát ấy nên đành quay lại nhìn Bạch Đồng vẻ bất đắc dĩ. “Cô nương, xin cô đừng để bụng, hôm nay tâm trạng của đại ca ta không được tốt lắm. Người huynh ấy thích...”

Bạch Đồng nói tiếp ngay: “Ta biết, vị hôn thê của huynh ấy đòi tử võ chiêu thân!”

“Cô cũng nghe rồi à?”

“Bây giờ trong giang hồ, có ai chưa nghe thấy đâu chứ?”

“...”

“Ta tên là Bạch Đồng, xin hỏi huynh đài xưng hô thế nào?”

“Bạch cô nương, tại hạ là Nam Cung Lăng.”

Nam Cung Lăng! Bạch Đồng không khỏi nhìn người trước mặt mình từ đầu tới chân, từ trên xuống dưới thêm lần nữa. Thì ra hẳn chính là đứa con trai út được Nam Cung Bùi Âm yêu thương nhất trong Nam Cung thế gia. Theo những gì ông của nàng ta ghi chép được thì vị Nam Cung công tử này từ nhỏ đã không thích đọc sách, không thích luyện công, không thích tranh quyền đoạt lợi, không thích cưới thê tử mà chỉ thích đi đây đi đó, thăm thú danh lam thắng cảnh, kết bạn với đủ hạng người trong thiên hạ, có tiếng là “lười nhác, vô tích sự” nhất trong đám con nhà thế gia trên giang hồ.

Trên đường đến Long Gia Bảo, Nam Cung Lăng trò chuyện với Bạch Đồng.

“Bạch cô nương từ đâu đến?”

“Thiên Hàn Sơn.”

“Thiên Hàn Sơn?” Nhắc tới Thiên Hàn Sơn, ánh mắt của Nam Cung Lăng lập tức sáng rực như đuốc. “Ta nghe nói trên Thiên Hàn Sơn có một vị cao nhân chuyên viết những chuyện bí ẩn trong võ lâm, không gì là không biết, được thế gian gọi là thông tỏ mọi chuyện trong giang hồ. Ta đang định đi bái phỏng ông ấy, không biết cô đã từng gặp chưa?”

“Đương nhiên rồi, ông ấy chính là ông của ta mà!”

“À! Thất kính, thất kính rồi!”

“Đâu có, đâu có!”

Bạch Đồng cười ha ha rồi theo Nam Cung Lăng đi vào Long Gia Bảo.

Chương 2: Long Gia Bảo

Long Gia Bảo không hổ là giang hồ đệ nhất bảo, xa hoa đến mức có thể sánh với hoàng cung.

Đáng tiếc trong những đình đài, lầu các vốn thanh tĩnh, trang nhã giờ lại ồn ào, huyên náo như cái chợ. Bên cạnh những đình đài, lầu các ấy thỉnh thoảng lại xuất hiện những vật dụng không tương thích với phong cảnh cho lắm, ngay cả phòng khách vốn trang nghiêm, bề thế lúc này cũng đông nghịt bọn người trong giang hồ kéo đến làm trò.

Những nhân vật được cho là tai to mặt lớn đều đang ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh, nhìn những kẻ vô danh tiểu tốt xung quanh bằng ánh mắt khinh thường mà không biết rằng trong mắt người khác, bọn họ còn đáng cười hơn.

Bạch Đồng lâm bẩm: “Ngày ngày bọn họ đều tỏ vẻ đạo mạo, cao cao tại thượng như thế mà không thấy mệt ư?”

“Dốc hết sức để che giấu sự bất tài vô dụng của mình, sao lại không mệt chứ?” Tần Phong mỉm cười, bung chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Chưa hẳn là thế... Ồ, đó chẳng phải là cô nương trong quán rượu sao?” Bạch Đồng ngạc nhiên nói.

Cô nương áo trắng trong quán rượu lại xuất hiện và vẫn có phu quân điu đỏ.

Long bảo chủ nhìn thấy bọn họ thì lập tức bước tới nghênh đón, cười thật tươi, nói: “Đây chẳng phải Lạc thiếu hiệp sao? Không ngờ cậu cũng đến... Từ khi cậu

thối ả giang hồ mấy năm trước, lão phu cứ tưởng là cậu sẽ không hỏi đến chuyện giang hồ nữa chứ!”

Lạc Vũ Minh! Nghe thấy cái tên này Bạch Đồng lập tức nhìn về phía Tần Phong nhưng y vẫn cứ ung dung uống rượu, mặt không chút cảm xúc.

Bạch Đồng cảm thấy hơi ngạc nhiên. Lạc Vũ Minh chẳng phải là bằng hữu chí thân của Tần Phong sao? Năm ấy Tần Phong còn nóng lòng muốn biết tin tức của Lạc Vũ Minh, sao bây giờ lại không chào hỏi thế này?

Bữa tiệc buổi sớm vốn hết sức rôm rả bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh bởi sự xuất hiện của phụ thê Lạc Vũ Minh. Ánh mắt của tất cả đàn ông đều đổ dồn vào vị Lạc phu nhân yếu điệu như mây kia, ngoại trừ Tần Phong, y vẫn cúi đầu uống rượu một mình.

Bạch Đồng quan sát rất kĩ những cử chỉ của Tần Phong, thầm nghĩ: những tin đồn trên giang hồ quả là không đáng tin. Chẳng phải nói y là một lãng tử tình trường, thích nhất là cô rượu ngon và giai nhân làm bạn sao? Hôm nay xem ra y giống một “chính nhân quân tử” hơn.

Lạc Vũ Minh và thê tử của hắn ngồi xuống vị trí đối diện với Bạch Đồng và Tần Phong. Lạc phu nhân lặng lẽ thưởng thức trà Bích La Xuân do nha hoàn dâng lên. Nước trà thanh đậm, hương thơm thoang thoảng, đôi mắt hờ hững khẽ liếc qua một lượt xung quanh, chỉ khi nhìn vào mặt Tần Phong thì dường như ánh mắt ấy mới thể hiện sự chú ý nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

Nàng cúi đầu ho vài tiếng, Lạc Vũ Minh tinh ý chu đáo dìu nàng đứng dậy. “Tình Nhi, sức khỏe của nàng không tốt lắm, để ta dìu nàng về phòng nghỉ ngơi.”

Lạc phu nhân khẽ lắc đầu.

Nhưng Lạc Vũ Minh lại quá quan tâm tới thể tử nên vẻ mặt đầy lo lắng. “Bữa tiệc này không quan trọng, sức khỏe của nàng quan trọng hơn.”

Lạc Phu Nhân không tiện từ chối nữa nên được Lạc Vũ Minh nhẹ nhàng ôm lấy, dìu khỏi bữa tiệc.

Bọn họ đi rồi, chỉ để lại một bóng lưng gầy gò, yếu ớt khiến người ta không sao quên được.

Khi Bạch Đồng quay đầu qua thì phát hiện Tần Phong đang bụng chén rượu vẻ thất thần. Trong chén rượu gợn lên những làn sóng, không ngừng lắc lư...

Bạch Đồng bỗng cảm thấy Tần Phong đang ở trước mắt mình hoàn toàn khác hẳn chàng trai được viết trong những câu chuyện truyền kỳ kia. Nghe nói rượu, kiếm và nữ nhân là ba thứ y thích nhất nhưng bây giờ xem ra trong mắt y dường như chưa bao giờ có ba thứ này...

Bạch Đồng càng nhìn càng cảm thấy mê hoặc.

Để tìm được đáp án, Bạch Đồng quần lầy Nam Cung Lăng suốt một ngày, hy vọng có thể biết thêm nhiều điều về Tần Phong từ Nam Cung Lăng nhưng đáng tiếc Nam Cung Lăng quá kín miệng, hỏi gì cũng bảo không biết.

Bạch Đồng đi theo làm phiền Nam Cung Lăng cả một ngày trời, hấn dùng mọi cách nhưng vẫn không thể cắt đuôi được nàng ta nên thở dài ngao ngán. “Lẽ ra ta nên học đại ca cách đối phó với nữ nhân từ sớm.”

“Cùng lắm thì ta và huynh trao đổi tin tức với nhau.” Bạch Đồng bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu độc môn của mình.

“Xem ra không bao lâu nữa thì cô nương có thể nối nghiệp ông mình rồi.”

“Rốt cuộc thì huynh có đổi hay không?”

“Vậy thì phải xem tin tức của cô nương có giá trị hay không.”

“Đương nhiên là có rồi. Huynh có muốn biết ta và Tần đại ca quen biết nhau thế nào không?”

“Không muốn.” Nam Cung Lăng trả lời mà không nề nang gì.

“Vậy huynh thử đoán xem có khi nào huynh ấy muốn tìm một người đến phát điên không?”

“Ồ!” Cuối cùng thì Nam Cung Lăng cũng có chút hứng thú. “Ai vậy?”

“Lạc Vũ Minh. Hôm ấy trời có tuyết rất lớn, huynh ấy đột nhiên đến tìm ông của ta, dùng kiếm phổ gia truyền của huynh ấy để đổi lấy tin tức về Lạc Vũ Minh.”

“Hả?”

“Ông của ta muốn huynh ấy dùng tịn tức về môn chủ Du Minh Môn để trao đổi, huynh ấy im lặng rất lâu rồi không đồng ý.”

“Du Minh Môn? Chính là Du Minh Môn mà giang hồ đồn đại là thần bí, khó lường ấy sao?”

“Đúng vậy. Rất nhiều người bảo rằng Tần Phong đã giết chết nữ ma đầu đó, có thật không vậy? Huynh có từng nghe Tần đại ca nhắc đến chưa?”

Nam Cung Lặng lắc đầu. “Ta chưa từng nghe huynh ấy nhắc tới chuyện này. Ta nghĩ những điều giang hồ đồn thổi phần lớn đều không đáng tin.”

“Ông của ta nói huynh ấy chính là người cuối cùng gặp môn chủ Du Minh Môn, chắc hẳn huynh ấy biết được rất nhiều chuyện, chẳng qua là không chịu nói mà thôi. Được rồi, ta đã kể cho huynh nghe bí mật mà ta biết rồi, huynh cũng phải kể cho ta nghe chuyện của huynh ấy đi chứ!”

Nam Cung Lặng lại cảm thấy chẳng có gì to tát. “Chuyện này thì có gì là bí mật. Huynh ấy và Lạc Vũ Minh cùng vào sinh ra tử với nhau bao nhiêu năm là chuyện mà cả giang hồ đều biết. Sau đó, Lạc Vũ Minh vì một người con gái tên là Lam Lăng mà trở mặt với Tần đại ca cũng chẳng phải chuyện bí mật gì. Huynh ấy giết môn chủ của Du Minh Môn cũng là tin đồn đại khắp giang hồ, càng không thể xem là bí mật. Cô nương còn có tịn tức nào mới hơn không?”

“Mới hơn à...” Bạch Đồng nghĩ tới nghĩ lui rồi bĩu môi nói: “Vậy huynh muốn biết chuyện gì?”

“VẬY cô nương nói cho ta biết thê tử của Lạc Vũ Minh là ai đi! Sao ta chưa từng nghe nói trên giang hồ có một mỹ nhân tuyệt sắc như thế?”

“Nàng ta ấy à...” Bạch Đồng vò đầu, nhìn lên trời xanh, nháy mắt vài cái rồi nói: “Nàng ấy chưa từng bước chân vào giang hồ nên cũng không có gia thế gì đặc biệt...”

“Ồ!” Dường như Nam Cung Lăng không tin cho lắm nên ngẫm nghĩ. “Không, ta cảm thấy những nữ tử nhà bình thường thì không thể có được phong thái ấy. Ta đoán chắc nàng ta xuất thân không tầm thường đâu...”

Lúc Nam Cung Lăng nói chuyện, nét mặt đầy vẻ ái mộ.

Bạch Đồng đang định châm chọc hần vài câu thì đã bị người ta giành trước một bước.

“Nam Cung, đừng trách đại ca không nhắc nhở đệ, phong thái ấy không phải đàn ông nào cũng có thể thưởng thức nổi đâu.” Khi giọng nói cất lên, một bóng người bỗng nhẹ nhàng xuất hiện, bay vào trong ngôi đình bên cạnh. Một tay y cầm bình rượu Trúc Diệp Thanh thơm ngào ngạt, tay kia thì bung chén rượu, uống vẻ thích chí.

“Đại ca?” Nam Cung Lăng cười, nói: “Đệ đang lấy làm lạ là sao mỹ nhân như thế mà lại không lọt được vào mắt huynh? Thì ra là huynh sợ không hưởng thụ nổi phong thái của người ta.”

Tận Phong đặt mạnh chén rượu xuống, ngửa đầu cười ha hả, tiếng cười sang sảng hiem thấy.

Tiếng cười của y chưa dứt thì một tiếng cười khác vang lên. Lạc Vũ Minh cũng xách một bình rượu, lững thững bước vào trong đình, ngồi đối diện Tần Phong.

“Đã lâu không gặp!” Lạc Vũ Minh khẽ thở dài một tiếng rồi hỏi: “Huynh còn hận ta sao?”

Tần Phong ngẩng đầu nhìn hấn, nụ cười hơi gượng gạo.

“Lúc ấy ta...”

Tần Phong ngắt lời hấn: “Ta không muốn nhắc lại những chuyện quá khứ nữa!”

Lạc Vũ Minh nghiêng bình rượu trên tay chạm đầy chén rượu đặt trên bàn, nói: “Tần Phong, mấy năm nay ta và Tình Nhi đều cảm thấy rất áy náy. Sợ dĩ bọn ta rời khỏi Trung Nguyên là vì không biết phải đối mặt với huynh như thế nào. Bây giờ huynh sắp thành thân với Long Thanh Nhi rồi, ta nghĩ huynh cũng đã buông được chuyện quá khứ cho nên bọn ta mới về gặp huynh, cầu xin huynh tha thứ. Nếu huynh còn nghĩ đến chút tình xưa nghĩa cũ của chúng ta thì hãy uống hết chén rượu này, để ân oán trong quá khứ của chúng ta tan biến hết, được không?”

Tần Phong nắm chặt chén rượu, trầm ngâm giây lát rồi từ từ nâng nó lên, uống một hơi cạn sạch. “Bất luận thế nào thì cũng cảm ơn hai người đã đến Long Gia Bảo chúc mừng ta. Đời này ta không còn gì để tiếc nuối nữa rồi!”

Nói xong, y liên tục rót đầy hai chén rượu, nâng lên uống cạn.

*

* *

Vầng trăng như chiếc thuyền câu, đêm lạnh lạnh thanh vắng, Bạch Đồng chống cằm ngồi dưới ánh trăng nhìn Tân Phong và Lạc Vũ Minh đang đối ẩm trong đình. Bọn họ uống với nhau rất vui vẻ. Tân Phong luôn tươi cười, tiếng cười như tiếng ca réo rắt nhưng không hiểu tại sao Bạch Đồng cứ cảm thấy nụ cười của y quá trống rỗng, còn ánh mắt lại rất lạnh lẽo và cô độc.

Nam Cung Lăng ở bên cạnh nàng ta thì lại nói: “Ta chưa từng thấy huynh ấy cười vui vẻ như thế, hôm nay huynh ấy không được bình thường cho lắm.”

Bạch Đồng nói: “Ta lại chẳng thấy huynh ấy vui vẻ chỗ nào cả...”

“Cô nương cũng thấy như vậy sao? Ta và huynh ấy quen nhau bao nhiêu năm nay mà vẫn không thể nhìn thấu được huynh ấy. Chẳng hạn như, tại sao huynh ấy lại cưới Long Thanh Nhi, ta không thể nào lý giải được. Đại ca từng gặp vô số người, có loại nữ nhân nào mà huynh ấy chưa từng biết, loại con gái được nuông chiều, ngang ngược như thế làm sao có thể khiến huynh ấy động lòng?”

“Có lẽ huynh ấy vì danh tiếng, địa vị.”

Nam Cung Lăng lắc đầu. “Không đâu. Địa vị của Long Thừa Vân sớm đã sa sút trên giang hồ, ta thấy ông ta muốn mượn địa vị của đại ca để củng cố quyền lực của mình thì đúng hơn.”

“Ta nghe nói Long bảo chủ có rất nhiều sản nghiệp, chắc chắn là rất giàu có. Huynh xem Long Gia Bảo bề thế biết bao.”

“Vậy thì chắc chắn cô nương chưa từng nghe nói gia sản của Tần Phong có thể mua được cả giang hồ này rồi.”

“Hình như đã từng nghe qua.” Bạch Đồng đau đầu suy nghĩ một lát. “Lẽ nào huynh ấy lại thích loại con gái cao ngạo như Long Thanh Nhi?”

“Những người con gái mà đại ca quen biết, có người nào không cao ngạo đâu chứ? Chắc cô nương cũng đã nghe tiếng giang hồ đệ nhất mỹ nữ Nam Cung Kha?”

“Đương nhiên là biết. Nghe nói nàng ta xinh đẹp, thanh tao, dịu dàng như nước, còn tinh thông cầm kỳ thi họa, là mẫu người lý tưởng trong mắt tất cả đàn ông trên giang hồ, có điều quá cao ngạo, luôn xa cách với mọi người.”

“Đó là muội muội cùng cha khác mẹ với ta. Ta từng mời đại ca về nhà mình làm khách, vừa hay gặp được Tiểu Kha. Lúc đầu đại ca rất tốt với Tiểu Kha, ta cứ tưởng đại ca có tình cảm với nó, muội muội của ta là một ngoại lệ, đáng tiếc đại ca vẫn ra đi...”

“Chắc là muội muội của huynh đau lòng lắm?”

“Tiểu Kha bị tổn thương là lỗi của ta. Ta biết rõ đại ca là người thế nào mà không ngăn cản từ trước.” Nhắc tới chuyện này, Nam Cung Lăng liền cảm thấy rất áy náy.

Bạch Đồng vỗ vai hấn tỏ vẻ cảm thông. Mấy hôm nay tiếp xúc, nàng ta biết Nam Cung Lăng là một chàng trai rất chính trực và thẳng thắn. Đáng tiếc, khi đứng bên cạnh người quá đỗi ưu tú như Tần Phong thì vẻ rạng rỡ, hăng hái của hấn rất dễ bị người ta xem nhẹ.

Bây giờ xem ra hắn cũng có điểm đáng yêu của riêng mình. Hắn không giống những công tử danh môn chính phái khác, luôn khoe khoang, tự hào về gia thế của mình, càng không theo đuổi danh lợi như những người đó. Hắn khiêm tốn và nhã nhặn, chẳng những biết khoan dung, tha thứ cho những sai lầm của người khác mà còn rất tinh tế và chu đáo. Điều quan trọng nhất là hắn chỉ làm những chuyện mình thích nên luôn sống vui vẻ và thoải mái hơn bất cứ ai.

Nam Cung Lăng chính là mẫu người đàn ông tốt, không bao giờ làm tổn thương nữ nhân. Đáng tiếc, cho dù có đau đớn đến nát lòng thì nữ nhân vẫn luôn thích mẫu đàn ông như Tần Phong.

Ngày hôm sau, Long Gia Bảo đón một vị khách rất đặc biệt. Đó là một nữ nhân gần ba mươi tuổi nhưng lại có vẻ trẻ trung, xinh đẹp của một thiếu nữ đôi mươi cùng sự khôn khéo, chững chạc của nữ nhân bốn mươi.

Nàng ta là Phiêu Phiêu, tuy xuất thân từ chốn phong trần nhưng lại là nữ nhân giàu có nhất trên giang hồ. Bất luận là hạng người nào, quan to vinh hiển hay lựu manh côn đồ cũng đều phải nể mặt nàng ta vài phần. Ngay cả người luôn ngông cuồng, tự cao tự đại như Long bảo chủ khi nghe tin nàng ta đến cũng phải lập tức ra ngoài cửa nghênh đón, hơn nữa còn mở yến tiệc thật linh đình.

Trên giang hồ, nữ nhân mà được đối xử nồng hậu như thế, gần như là có một không hai.

Buổi dạ yến này khác với những lần trước, ngay cả Long phu nhân – người xưa nay không xuất đầu lộ diện – và Long Thanh Nhi cũng có mặt, ngồi bên cạnh Long bảo chủ. Những người được mời tham dự bữa tiệc cũng không nhiều lắm, ngoại trừ Tần Phong, Nam Cung Lăng và Bạch Đồng thì chỉ có vài vị chủ võ môn các môn phái và phu thê Lạc Vũ Minh. Thật ra, với thân phận của Bạch Đồng thì không có tư cách tham dự yến tiệc này nhưng vì muốn gặp Phiêu Phiêu nổi danh bốn biển kia mà nàng ta đã bám lấy Nam Cung Lăng, bắt hắn dẫn mình theo.

Long bảo chủ lên tiếng trước để phá vỡ bầu không khí ngưng ngáp: “Phiêu Phiêu

cô nương nể mặt đến tham dự hôn lễ của tiểu nữ, đúng là vinh hạnh của lão phu!”

“Long minh chủ, ngài nói thế làm Phiêu Phiêu tổn thọ mất. Nhận được thiệp mời của ngài mới chính là vinh dự của Phiêu Phiêu!” Phiêu Phiêu đáp lời, tuy khiêm tốn nhưng không khiến người ta cảm thấy hèn mọn. “Gả cho Tần Phong chính là giấc mộng của biết bao thiếu nữ. Xem ra không chỉ ánh mắt của Long tiểu thư rất độc đáo mà phúc phần của cô ấy cũng rất lớn!”

Long bảo chủ cười gượng, nói tiếp: “Đúng là tiểu nữ rất có phúc, có điều hình thức của hôn lễ lần này có thay đổi đôi chút. Ba ngày sau tiểu nữ sẽ tẩy vũ chiêu thân.” Long bảo chủ nhìn Tần Phong với ánh mắt ám chỉ sâu xa rồi nói thêm một câu: “Đương nhiên tẩy vũ chiêu thân chỉ là hình thức mà thôi, không có ý gì khác.”

Phiêu Phiêu làm như vô tình nhìn lướt qua Tần Phong, không hề cảm thấy có gì ngạc nhiên. “Long tiểu thư thật không hổ là nữ tử giang hồ, làm việc có cá tính, có胆 lược, quả là khiến người ta ngưỡng mộ!”

Long Thanh Nhi không lên tiếng nhưng nụ cười ngạo mạn không giấu được sự hạnh phúc và thỏa mãn.

Người luôn rất kiệm lời như Tần Phong mà cũng nói chen vào: “Có được một hồng nhan tri kỷ như Phiêu Phiêu cô nương mới là giấc mộng của rất nhiều đàn ông trong thiên hạ chứ!”

Lãnh Vũ Thuần – nữ hiệp vừa tiếp nhận ngôi vị chương môn phái Điểm Thương – bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường. Trọng suy nghĩ của nàng ta, loại nữ nhân như Phiêu Phiêu lẽ ra nên sớm đập đầu chết đi cho rồi chứ không nên ngồi đây đẩy đưa với đàn ông thế này.

Phiêu Phiêu đã quá quen với thái độ như vậy nên chỉ cười, bảo: “Thiếu hiệp chê

cười rồi. Loại phụ nữ như ta, làm sao tốt số như Long tiểu thư được!”

Bạch Đồng bồng phát hiện những lời của Phiêu Phiêu hình như có ẩn ý sâu xa, có điều nàng ta không biết trong đó có bao nhiêu sự chân thành.

“Biết đâu làm thơ tử của Tần Phong lại khổ mà không thể nói thì sao!” Lạc Vũ Minh chen vào một câu hết sức kinh người khiến mặt Long bảo chủ lập tức tái mét, những người khác biến sắc mặt, ngay cả người luôn không thể hiện vui buồn ra mặt như Tần Phong cũng khẽ cau mày.

Sau đó, Lạc Vũ Minh lại chuyển tình thế sang hướng khác: “Bởi vì làm thơ tử của Tần Phong thì nhất định phải gánh sự đổ kị của vô số nữ nhân khác.”

Tuy lời nói đùa này không hề buồn cười nhưng mọi người vẫn phải miễn cưỡng nở nụ cười, coi như là nể mặt hòa theo.

Long bảo chủ vội vã nháy mắt ra hiệu với Long phu nhân rồi cười, nói: “Các vị đều là những người có uy tín và địa vị trên giang hồ, được các vị nể mặt tới Long Gia Bảo làm khách chính là vinh hạnh của lão phu. Vậy cho phép ta và phu nhân kính các vị một chén, coi như là bày tỏ thành ý.”

Mọi người cùng nâng chén chúc mừng.

Uống xong, Long phu nhân trò chuyện: “Nghe nói gần đây Phiêu Phiêu cô nương kinh doanh tơ lụa, đúng không?”

“Đúng vậy. Ta còn tuyển chọn và mang tới cho phu nhân và Long tiểu thư loại lụa thượng hạng nhất, mỏng như cánh ve. Ở kinh thành, chỉ có hoàng thân quốc thích

mới có được loại lụa này.”

“Mỏng như cánh ve?” Long phu nhân khẽ cong môi cười.

“Đúng vậy. Rất xứng với vẻ cao quý và trang nhã của phu nhân.”

Phiêu Phiêu chú ý tới Bạch Đồng đang ngồi cạnh Nam Cung Lăng, nháy mắt một cái rồi cười, hỏi hân: “Vị cô nương này là...?”

“Là bằng hữu của đại ca.” Nam Cung Lăng cười ngượng ngùng.

“Bằng hữu?” Phiêu Phiêu khẽ nhú má, nhìn Bạch Đồng, định nói gì nhưng lại thôi.

Sau đó, mọi người bắt đầu tăng bốc nhau, kính rượu nhau, không khí có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Mọi người đang ăn uống say sưa thì Phiêu Phiêu quay sang nói với Lạc phu nhân này giờ vẫn chỉ cúi đầu thưởng thức trà: “Thì ra là Lạc phu nhân, thất kính rồi! Lần trước gặp mặt...”

Lạc phu nhân ngậy người rồi ngẩng lên, nhìn thoáng qua Phiêu Phiêu một cái. “Chúng ta chưa từng gặp nhau.” Nói xong, nàng ta lại cúi đầu tiếp tục uống trà.

Những lời chưa được nói ra của Phiêu Phiêu đành bị nghẹn lại, khiến nàng ta rất

khó chịu.

“Ồ? Vậy chắc là ta đã nhớ lầm rồi. Gần đây trí nhớ của ta không được tốt lắm.”
Phiêu Phiêu cười, nói.

Lạc phu nhân vẫn cúi đầu, im lặng uống trà mà không đáp lời, giống như bữa tiệc chén tạc chén thù này không liên quan gì tới mình vậy.

Long bảo chủ thấy thế thì không khỏi cảm thấy hơi nản. Ông ta vốn nghĩ võ công của Lạc Vũ Minh rất khá nên có ý định lôi kéo hắn, không ngờ phu thê họ lại không biết thời thế như vậy, ngay trong buổi tiệc mà không hề nâng gì ông ta, khiến ông ta mất mặt.

Vì thế ông ta vội vàng kết thúc bữa tiệc để có tính toán khác.

*
* *

Cuối cùng buổi tiệc xã giao giả dối, vô vị cũng kết thúc, Bạch Đồng mệt tới nỗi người rã rời. Trong buổi dạ yến này, ngoại trừ việc nhìn hai nữ nhân lợi hại kia thì nhau thể hiện sự khôn khéo, thủ đoạn ra thì những người còn lại đều tăng bốc, bợ đỡ nhau. Bạch Đồng đang hối hận vì tốn nhiều công sức để rồi tự chuốc khổ vào mình thì Nam Cung Lăng tới tìm nàng ta.

“Có chuyện gì không? Ta mệt rồi!” Bạch Đồng uể oải nói.

“Đương nhiên là chuyện cô nương thích rồi. Đại ca mời Phiêu Phiêu cô nương nâng chén cùng tán gẫu, cô có đi không?”

Bạch Đồng chớp mắt vài cái vẻ không dám tin, hưng phấn nói: “Thật sao? Còn có ai nữa?”

“Không có ai. Đại ca bảo ta qua. Ta thấy cô có một mình chắc là buồn chán lắm nên sang hỏi xem cô có muốn đi không.”

“Đi, đương nhiên là đi rồi!” Bạch Đồng vội vàng gật đầu. Lúc này, trong bữa tiệc nàng ta đã nhận ra Tần Phong và Phiêu Phiêu có quan hệ đặc biệt, quả nhiên là khác thường.

Khi bọn họ tới phòng của Tần Phong thì Phiêu Phiêu đã ngồi bên bàn rượu. Bốn món nhắm đơn giản trên bàn thoạt nhìn giống mấy món ăn trong bữa tiệc ban nãy. Còn rượu thì được bày rất nhiều, vừa nhìn là biết Tần Phong dự tính sẽ uống đến say.

Tần Phong nhẹ nhàng hỏi: “Phiêu Phiêu, cô nương quen biết Lạc phu nhân sao?”

“Sao chuyện gì cũng không qua được mắt chàng vậy? Đúng là có quen biết nhưng dường như nàng ấy cố ý né tránh ta. Có lẽ nàng ấy không muốn để phu quân của mình biết được chuyện xảy ra năm xưa.”

Tần Phong vừa rót rượu vừa hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nói ra thì cũng thật tức cười. Nàng ấy từng nhờ ta dạy cách quyến rũ một người đàn ông.” Nhớ tới chuyện ấy, Phiêu Phiêu lại thấy buồn cười.

“Cái gì?” Ba người còn lại đồng thanh hỏi.

“Các người cũng cảm thấy rất lạ, đúng không? Lúc ấy ta cũng lấy làm lạ vì khi đó nàng ấy còn đẹp và quyến rũ hơn bây giờ nhiều. Bây giờ nàng ấy đẹp nhưng hơi u sầu khiến người ta không thể nắm bắt được, giống như một thân xác không có linh hồn vậy. Khi đó phải nói là nàng ấy đẹp khuynh quốc khuynh thành. Một nữ tử như thế thì cần gì phải quyến rũ đàn ông!”

“Mau nói vào trọng tâm đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Lăng nôn nóng hỏi trước.

Phiêu Phiêu nhìn Tần Phong, thấy y cũng đang nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc nên bắt đầu kể lại.

“Đó là chuyện bảy, tám năm về trước. Có hai thiếu nữ đến phòng ta hỏi ta có biết cách thức quyến rũ đàn ông hay không, còn cho ta năm mươi lượng bạc, bảo ta đi theo họ để gặp một người.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạc phu nhân, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như thế trên đời này, đẹp đến mức không ngôn từ nào có thể miêu tả được, hoàn mỹ đến độ khiến nữ nhân trong thiên hạ phải ghen tị.

Vừa nhìn thấy ta, nàng ấy đã ngượng ngùng nói với ta rằng: “Hãy dạy cho ta cách khiến một người đàn ông phải si mê ta!”

Ta liền hỏi: “Sao cô nương phải học cái này? Với dung mạo tuyệt trần của cô nương, chỉ cần một ánh mắt là mọi đàn ông trong thiên hạ sẽ phải phủ phục dưới chân cô.”

Nàng ấy nói: “Chàng thì không. Chàng khác với những gã đàn ông tầm thường.”

Ta nói: “Vậy thì ta chỉ có một cách! Ta nghĩ phương pháp này sẽ hiệu nghiệm với bất cứ gã đàn ông nào. Có điều, cô nương bằng lòng hy sinh những gì cho hắn?”

Nàng ấy do dự thật lâu rồi mới trả lời: “Có thể cho hết những gì ta có!”

Ta bảo nàng ấy thay y phục của ta, trang điểm tỉ mỉ cho nàng ấy và dạy nàng ấy vài kỹ năng bí truyền của mình.”

Bạch Đồng đã đỏ mặt nhưng vẫn không nén được tò mò tiếp tục nghe Phiêu Phiêu kể chuyện.

“Các người nhìn thấy hiện nay nàng ấy mặc y phục trắng, thuần khiết như tiên nữ trên thiên giới nhưng năm đó, nàng ấy mặc y phục của ta, yêu kiều, rực rỡ không sao tả xiết. Không cần nói bất cứ câu nào, không cần có bất cứ hành động nào đã có thể khiến đàn ông phải tơ tưởng. Ta cứ ngỡ rằng phàm là đàn ông thì không thể từ chối nàng ấy nhưng không ngờ chỉ vài canh giờ sau đó, hai thiếu nữ kia lại dẫn ta tới gặp nàng ấy lần nữa. Lúc đó, mắt nàng ấy vẫn còn rung rung lệ, trên người còn khoác chiếc áo của đàn ông. Nàng ấy nói với ta, người đàn ông đó chẳng những không bị quyến rũ mà còn đuổi nàng ấy đi.

Khi đó ta nghĩ, nếu người này không hề tơ tưởng gì tới nàng ấy thì sẽ không khoác thêm áo cho nàng ấy. Đứng trước một nữ tử như thế, đã động lòng mà còn có thể kìm giữ được mình thì chắc chắn đây không phải là một người đàn ông tầm thường.

Ta định khuyên nàng ấy mọi chuyện không thể quá cưỡng cầu nhưng thấy nàng ấy đã quyết ý, ta cũng không thể nói gì hơn, đành đưa cho nàng ấy xuân dược mà ta đã

đặc chế...”

“Xuân được?” Tần Phong làm rơi chén rượu vừa bung lên xuống mặt bàn làm rượu bắn tung tóe mà y vẫn không hề hay biết, trên mặt chỉ có vẻ kinh ngạc và phần nộ.

Ba người còn lại đều ngạc nhiên nhìn Tần Phong. Y không phải là người nghe chuyện của người khác mà lại nhập tâm như thế, càng không dễ dàng để lộ cảm xúc thật của mình, trừ phi...

Phiêu Phiêu ngần ngừ nhìn phản ứng khác thường của Tần Phong, bỗng hiểu ra tất cả. “Bao nhiêu năm qua, ta vẫn không sao hiểu nổi rốt cuộc người đã từ chối nàng ấy là người như thế nào, hẳn ta có gì đặc biệt vì khi này ta cảm thấy loại người như Lạc Vũ Minh không xứng như vậy. Đừng nói gã đàn ông đó chính là... chàng!”

Tần Phong không hề phủ nhận, chỉ nhìn chén rượu trước mặt rồi cười khò một tiếng, sau đó nhặt cái chén không, đưa lên miệng.

Bạch Đồng và Nam Cung Lăng há hốc miệng cả buổi, không sao khép lại được.

Lạc phu nhân? Chưa nói đến chuyện sao nàng ta phải quyến rũ Tần Phong vội, chỉ tính việc nàng ta quyến rũ bằng hữu của phu quân mình thôi thì cũng đã là chuyện đại kỵ trên giang hồ rồi.

“Đại ca!” Nam Cung Lăng thử dò hỏi: “Phong thái ấy không phải đàn ông nào cũng có thể hưởng thụ nổi. Đừng nói là huynh và nàng ta thật sự có gì với nhau đây nhé?” Nam Cung Lăng hết sức tò mò nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt giết người của Tần Phong thì đành im bặt.

Tần Phong rót một chén rượu. Bàn tay đang cầm chén rượu nổi gân xanh chi chít, cái chén bằng bạch ngọc bị bóp nát trong nháy mắt.

Không ai dám hỏi tiếp nữa, bởi vì mọi người đều biết nếu không có gì xảy ra thì Tần Phong sẽ không phần nộ như thế.

Chuyện này nhất định là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời Tần Phong.

Nam Cung Lăng đứng dậy, kéo Bạch Đồng theo, hai người lặng lẽ rút lui.

Phiêu Phiêu thì không đi mà im lặng nhìn chàng trai gân trong gang tấc mà lại xa xôi như biển trời cách mặt.

“Có cần ta uống với chàng không?”

“Ngồi đó trò chuyện với ta một lát đi!”

Phiêu Phiêu ngồi bên cạnh y, nói sâu xa: “Thì ra nàng ấy chính là người mà chàng luôn không muốn đối diện!”

Tần Phong nhướng mày, tỏ vẻ điềm nhiên như không. “Có quá nhiều nữ nhân muốn lao vào lòng ta, ta không muốn đối diện với ai cả.”

“Nhưng nữ nhân dùng loại xuân dược cực mạnh, lại khiến chàng không thể phát

giác thì chắc là không nhiều, đúng không?” Phiêu Phiêu thấy sắc mặt y hơi nặng nề thì tiếp tục: “Với công lực của chàng, thuốc ấy đâu đến mức khiến chàng mất đi sự tự chủ, trừ phi... lý trí của chàng vốn đã mất đi sức kháng cự rồi.”

Tần Phong không trả lời nàng ta mà đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn bóng cây lê khẽ đung đưa trong gió thu. Lại vào thu rồi, y ghét nhất là mùa thu, bởi mỗi khi y nhìn thấy lá cây trở vàng, lá vàng phủ đầy mặt đất thì lại nhớ tới hình bóng lẻ loi, cô độc dưới gốc cây hoa vàng ấy, nhớ tới những ký ức đã phủ bụi ấy.

“E là chỉ có nữ nhân như thế mới có thể khiến chàng nhớ mãi không quên.” Phiêu Phiêu thấy Tần Phong nhìn ra cửa sổ thất thần thì không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng. Sáu năm chờ đợi ròn rã mà nàng ta vẫn không thể có được trái tim của y.

Tần Phong hạ giọng quát: “Ta đã nói là đừng nhắc đến nàng ấy trước mặt ta!”

“Không nhắc tới thì chàng sẽ quên được sao? Bất luận chàng uống bao nhiêu rượu thì vẫn không nhầm ta là nàng ấy, chứng tỏ dù say đến cỡ nào thì trong đầu chàng, nàng ấy vẫn rất rõ ràng.”

“Phiêu Phiêu, Nam Cung Bùi Hiền là một người đàn ông tốt, hẳn có thể cho nàng hạnh phúc. Nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian vì ta, ta không đáng được như vậy đâu.” Tần Phong khuyên nhủ một cách chân thành. Nếu là người khác, y sẽ không nói thế nhưng Phiêu Phiêu thì đặc biệt hơn. Trong lúc y bất lực nhất, chính Phiêu Phiêu đã cứu y.

“Trừ phi chàng không cần ta nữa...”

“Ta chưa bao giờ cần.”

“ ... ”

*

* *

Đêm khuya lạnh lẽo, những chiếc lá vàng rơi trên mặt đất bị gió thu hiu hắt thổi tung bay theo đám bụi mù. Tần Phong tiến Phiêu Phiêu rồi lẳng lẳng ngồi một mình trên tảng đá cách xa nhà thủy tạ, nhìn đám lá bay đầy trời.

Y chỉ muốn ngồi đây ngắm nhìn dòng nước đang lặng lẽ chảy xuôi, ngắm những cánh hoa lê héo úa, ngắm ánh trăng sáng tỏ, nhớ lại hình bóng vẫn in sâu trong lòng mình.

Ai ngờ, giọng nói êm dịu mà y ngày nhớ đêm mong bỗng vang lên từ đằng sau: “Ta có thể nói với chàng vài câu không?”

Không cần quay đầu lại y cũng nhận ra đó là giọng nói mà mình không muốn nghe nhất vào lúc này, là người mà y không muốn nhìn thấy nhất vào lúc này: Mặc Tình – bây giờ đã là Lạc phu nhân.

“Giữa chúng ta còn có gì để nói chứ, Lạc phu nhân?”

Im lặng một lúc lâu, y nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng khẽ lan trong không khí. “Chúc mừng chàng sắp thành thân!”

“Ồ, đa tạ phu nhân đã có ý đến chúc mừng ta!”

Y cất bước chuẩn bị đi khỏi đó thì Lạc phu nhân bỗng nói tiếp: “Chàng có thể nghe ta nói hết không? Ta chỉ nói vài câu thôi.”

Y dừng chân. “Nói đi!”

“Long Thanh Nhi định tử vờ chiêu thân chỉ là vì nàng ta muốn xác định xem rốt cuộc thì chàng có để tâm đến nàng ta hay không, nàng ta dùng phương thức cực đoạn ấy để thăm dò tấm chân tình của chàng. Nữ nhân luôn thiếu cảm giác an toàn, nếu chàng thật lòng yêu thương nàng ta thì hãy nói rõ cho nàng ta biết, đừng để nàng ta phải sống trong ngờ vực.”

Tần Phong lạnh lùng nhếch môi. “Lạc phu nhân, cảm ơn lời khuyên của nàng, ta sẽ khắc ghi trong lòng.”

“Ừm, ta nghe Lạc Vũ Minh nói chàng đã tha thứ cho huynh ấy rồi, không còn canh cánh mãi chuyện quá khứ nữa...”

Tần Phong vẫn không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng gật đầu. “Đúng vậy, chuyện cũng đã qua rồi, ta đã quên từ lâu nên nàng không cần phải cảm thấy áy náy. Đó không phải lỗi của nàng, là do năm ấy ta còn quá trẻ, không hiểu được nữ nhân.”

“Quả thật chàng không hiểu... Thôi vậy, bây giờ nói những điều này cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa. Chàng hãy bảo trọng...”

Tiếng bước chân có vẻ vội vã dần khuất xa. Từ đầu đến cuối Tần Phong vẫn không hề quay đầu lại.

Không phải y không muốn quay đầu lại mà là sợ nếu mình quay đầu lại thì không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ y sẽ ôm chặt lấy nàng, không để nàng biến mất khỏi tầm mắt của mình nữa. Đây là chuyện y vẫn muốn làm. Điều duy nhất y không muốn chính là bắt lực nhìn nàng rời xa mình...

Giờ khắc này, y lại cảm thấy đau đớn đến nát lòng, giống như bị hút sạch sức lực, không gì có thể lấp đầy được cơ thể sớm đã trống rỗng. Cho dù là loại rượu mạnh nhất thì cũng không thể làm tê dại miệng vết thương vẫn còn đang rướm máu. Rốt cuộc thì cần bao nhiêu thời gian nữa y mới không cảm thấy đau đớn thế này...

Có lẽ phải dùng cả đời này mất!

*
* *

Cô độc trong đêm, chịu sự giày vò đâu chỉ có một người?

Bên ngoài căn lầu thanh vắng, gió cuốn tung đám lá rơi. Bên trong căn lầu, làn gió nhẹ nhàng mơn man mái tóc hơi rối cùng hai hàng nước mắt nóng ẩm trên mặt giai nhân.

Từ khi gặp lại Tần Phong, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mạc Tình càng thêm nhợt nhạt, ánh mắt vốn mờ mịt tràn đầy sự ai oán và đau khổ.

Lại một làn gió lạnh thổi qua, tiếng ho khù khụ đã làm kinh động đến Lạc Vũ Minh – người này giờ vẫn ngồi ngẩn ngơ trong phòng. Hắn dùng ánh mắt đầy ẩn ý để nhìn nàng, nở một nụ cười châm chọc lạnh lẽo.

“Chẳng phải đã đạt được mục đích rồi ư? Sao còn bày ra vẻ mặt đau khổ vì tình ấy? Ta đâu có bị thụ hút bởi bộ mặt này.” Thấy nàng vẫn không có phản ứng gì, hấn lớn tiếng hơn: “E rằng không chỉ ta mà có người cũng chịu không nổi bộ dạng râu rĩ sắp chết này của cô nên chán chẳng muốn nhìn. Ha ha ha!”

Thấy Mạc Tình vẫn không đếm xỉa gì đến mình, Lạc Vũ Minh càng tức tối. Hấn đi đến bên cửa sổ, túm lấy cơ thể mảnh mai, yếu đuối của nàng không chút thương hoa tiếc ngọc, hét lên: “Chẳng phải cô yêu hấn sao? Chẳng phải cô hy vọng hấn được hạnh phúc sao? Thấy hấn thành thân, cô không vui thay cho hấn sao? Người hấn sắp cưới là con gái duy nhất của mình chủ võ lâm, hấn sắp có thể mượn thể lực của Long Gia Bảo để củng cố địa vị rồi. Không bao lâu nữa hấn sẽ là võ lâm minh chủ tương lai, có thể hô mưa gọi gió trong giang hồ, cô không vui mừng sao? Đây chẳng phải những gì cô muốn sao?”

“... ”

Lạc Vũ Minh cười lạnh. “Cô không cam tâm, đúng không? Không cam tâm bởi cô vì hấn mà chịu nhiều đau khổ như thế, còn hấn lại không hay biết gì! Vậy thì đi tìm hấn đi, đi nói với hấn cô yêu hấn, nói cho hấn biết sáu năm qua không giờ khắc nào là cô không nhớ đến hấn, khiến hấn vứt bỏ mọi thứ, danh dự và địa vị để ở bên cô đi! Đi đi! Chẳng phải lúc này cô định nói thế với hấn sao?”

Nàng cười lạnh. “Đương nhiên người muốn chàng vứt bỏ tất cả, muốn chàng thân bại danh liệt, muốn chàng cô độc cả đời này! Người hãy từ bỏ ý định ấy đi, ta sẽ không bị người lợi dụng đâu!”

“Cô!” Lạc Vũ Minh đẩy nàng ra, tức tối bỏ đi.

Thấy Lạc Vũ Minh bỏ đi, Mạc Tình mới đau đớn quỳ phịch xuống đất, ho dữ dội. Sao nàng lại không muốn nói cho Tần Phong biết nàng yêu y, bao nhiêu năm qua,

không lúc nào là nàng không trông mong được gặp lại y một lần, cho dù chỉ là đứng nhìn từ xa. Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi, y sắp thành thân. Hôm nay, y bỏ đi mà không thèm quay đầu lại chứng tỏ mọi chuyện đã là quá khứ, không thể cứu vãn được nữa. Vậy thì cần gì phải khoét vào vết thương cũ, làm đau lòng người mình yêu nhất.

Nếu y hạnh phúc thì hãy để y được hạnh phúc mãi mãi. Mọi đau đớn sẽ theo nàng biến mất khỏi cuộc đời y...

Có lẽ đây chính là báo ứng của nàng...

Đã quá nửa đêm mà Mạc Tĩnh vẫn ngồi một mình bên cửa sổ, để cho gió rét hong khô gương mặt đầm nước mắt của mình. Đêm ấy, Lạc Vũ Minh không trở về, cuối cùng thì nàng cũng được yên tĩnh.

Nhưng điều làm nàng không thể ngờ được là lúc này có một cặp mắt u ám ẩn trong bóng tối đang nhìn nàng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị đóng cửa sổ lại thì một bóng đen bỗng bay vọt vào phòng. Nàng nhanh nhẹn đứng dậy, lùi vài bước để đứng vững, ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Vóc người hẳn chẳng những tráng kiện mà khuôn mặt và ngũ quan cũng to lớn khác người, cặp mắt trở lúc này đang nheo lại thành một đường, ngắm nhìn nàng.

Khinh công của người này rất lợi hại, nếu không, với cơ thể cao to ấy, sao hắn có thể dễ dàng bay vào được.

“Đừng sợ, ta biết phu quân của nàng không về, một mình nàng rất cô đơn nên cố ý đến làm bạn với nàng đây!” Người này tươi cười, hờ hờ ngắm nhìn giai nhân đang sợ hãi, gương mặt gian tà nhích đến gần.

Mạc Tĩnh hít sâu một hơi. “Nơi này là Long Gia Bảo, chỉ cần ta hô lớn một tiếng là có rất nhiều người nghe thấy, người cho rằng ở đây không ai có thể đánh thắng được người sao?”

Tuy nàng nói rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại biết rất rõ tòa lâu này nằm ở vị trí khá vắng vẻ, nàng kêu lên chưa chắc đã có người nghe thấy.

“Ha ha, ta biết về võ công thì ta không giỏi lắm nhưng nếu luận khinh công, không ai có thể đuổi kịp ta.”

“Khinh công? Khinh công lợi hại thì có thể lẩn trốn cả đời sao? Nếu hôm nay người làm chuyện gì quá giới hạn, Lạc Vũ Minh sẽ truy sát người cả đời!”

Hắc y nhân do dự giây lát. Nhân cơ hội đó, Lạc phu nhân lập tức nhào tới bên cửa sổ, định nhảy xuống nhưng đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Người đó bắt được cánh tay nàng, kéo nàng trở lại, vụt tung cho nàng một chưởng, nhanh đến nỗi Lạc phu nhân chỉ kịp kêu một tiếng “cứu” liền ngất đi.

Nhưng tiếng kêu “cứu” ngăn ngủi và yếu ớt ấy lại làm kinh động tới Tần Phong đang ngồi uống rượu trong hoa viên. Y đứng bật dậy, lao vào bóng đêm mờ mịt...

*

* *

Đã quá nửa đêm, dường như cả đất trời đều đang ngủ say trong bóng tối, lặng im không một tiếng động.

Hoa Vạn Tung nhẹ nhàng đi vào trong một sơn động, ôm Mạc Tình ra khỏi cái túi vải lớn, Hãn si dại nhìn dung nhan tuyệt thế trước mắt. Nàng thật là đẹp, đẹp đến nỗi khiến hãn không màng đến hậu quả của việc làm này.

Khi bàn tay hơi kích động của hãn sắp chạm vào làn da mịn màng như sứ của Mạc Tình thì liên bị một người nắm chặt. Hãn lập tức quay người lại, đâm một kiếm. Tốc độ ra chiêu của hãn rất nhanh, người bình thường dù tránh được thì cũng phải loạng choạng, thế nhưng đối phương lại dễ dàng lách người tránh được.

Khi Hoa Vạn Tung nhìn rõ diện mạo của đối phương thì không khỏi cả kinh. “Tân Phong?”

“Hoa Vạn Tung? Lá gan của ngươi càng ngày càng lớn nhỉ, nơi này mà cũng dám ra tay. Đây là Long Gia Bảo!” Tân Phong lạnh lùng đáp.

Hoa Vạn Tung cười hà hà. “Ngươi dám ta tay với Long Thanh Nhi thì ta có gì mà không dám?”

Tân Phong không nói nữa, chỉ có Thanh Phong kiếm phát ra tiếng leng keng nho nhỏ. Sát khí kinh người cắt qua không trung, vút thẳng về phía Hoa Vạn Tung đang không phòng bị.

Hoa Vạn Tung chỉ cảm thấy ánh kiếm lóe lên trước mắt, hoàn toàn không phân biệt được đâu là hư đâu là thực, chỉ biết luống cuống bảo vệ những yếu điểm, mà mỗi chiêu của Tân Phong đều nhắm vào yếu điểm của hãn.

Hoa Vạn Tung trên giang hồ có tiếng là hái hoa tặc. Chưa ai bắt được hắn là vì tuy võ công của hắn không cao nhưng khinh công thì không ai bằng. Chẳng qua khi đứng trước mặt Tần Phong, hắn gần như không có khả năng chống đỡ. Cố gắng chống chọi được chừng mười chiêu, lớp áo trước ngực hắn liền bị Thanh Phong kiếm cắt rách.

Hoa Vạn Tung thấy kiếm khí áp sát người mình thì cả kinh nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, sau đó bình chân như vại, bật cười. “Nhìn người kia, giống như là muốn giết chết ta vậy.”

Thanh Phong kiếm trên tay Tần Phong được thu lại, sát khí trên kiếm cũng giảm dần. “Chính người đã hứa với ta là sẽ không làm những chuyện như thế nữa.”

“Ta cũng đâu có muốn, nhưng vì cô gái này quá đẹp, ta vừa nhìn thấy đã không kiềm chế được. Người cũng là đàn ông mà, chắc người hiểu...”

“Ta không hiểu!”

“Không hiểu?” Hoa Vạn Tung liếc Tần Phong một cái. “Người có dám thề là khi nhìn nàng ta, người không hề tơ tưởng chút nào?”

Tần Phong không trả lời.

Hoa Vạn Tung coi như y ngầm thừa nhận nên nhếch môi cười xấu xa. “Tần Phong, người có dám thề rằng khi nhìn thấy cô gái này, người chưa từng có ý định ồm nặng ta vào lòng, gần gũi nàng ta, chưa từng tưởng tượng cảnh nàng ta yêu kiều nằm dưới thân người thì sẽ quyến rũ mê hồn thế nào... Cơ thể nàng ta đúng là mềm mại, thơm tho...”

“Đủ rồi!”

Nhìn thấy Tần Phong phản ứng mạnh như thế, Hoa Vạn Tung không kìm được bật cười ha hả. “Nếu như ngươi cũng muốn thì đừng có ra vẻ chính trực quân tử mà chỉ trích ta như thế! Được rồi, nể tình đồng môn, ta nhường ngươi lên trước!”

Nhắc tới quan hệ đồng môn, Tần Phong không khỏi nhớ lại khoảng thời gian bọn họ còn ở phái Hoa Sơn. Khi ấy, một mình y ở trên đỉnh Hoa Sơn, hằng ngày Hoa Vạn Tung đều đưa cơm cho y. Trong khoảng thời gian y cô độc nhất, Hoa Vạn Tung chính là vị sư huynh duy nhất mà y có thể trò chuyện vài câu.

Sau này, y rời khỏi phái Hoa Sơn rồi nghe nói Hoa Vạn Tung bị trục xuất khỏi môn phái vì gian dâm với nữ nhân đã có chồng. Đã nhiều lần y khuyên bảo Hoa Vạn Tung nhưng đáng tiếc giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tần Phong niệm chút tình năm xưa nên đã cho hắn nhiều cơ hội, thế mà hắn vẫn chẳng chịu sửa đổi.

Lúc này, thấy hắn có ý đồ xấu xa với Mạc Tình, trong cơn giận dữ, Tần Phong đã nảy sinh ý định giết hắn. Bây giờ bình tĩnh lại thì Hoa Vạn Tung là một người trọng tình trọng nghĩa, cho dù có mất đạo đức vẫn tốt hơn nhiều so với những kẻ ngụy quân tử, miệng luôn nói chính nghĩa nhưng giết người không nháy mắt kia. Tội hắn chưa đáng chết.

Bất luận thế nào, y vẫn muốn cho hắn thêm một cơ hội.

Trầm ngâm trong giây lát, Tần Phong nói: “Không sai, ta cũng là đàn ông, ta thừa nhận mình không thể thần thánh đến độ lòng không chút vẩn đục, nhưng ta sẽ không dùng cách của người...”

“Ồ? Lâu nay vẫn nghe đồn người rất biết cách thu phục nữ nhân, rốt cuộc thì người đã dùng cách gì chứ? Người chỉ cho ta một chút đi!”

“Nếu ta dạy người, người có bảo đảm là sau này sẽ không làm chuyện ép buộc người khác thế này nữa không?”

Hoa Vành Tung liếc nhìn vào sơn động, hết sức tự tin nói: “Được, người nói xem người có cách gì khiến cô nương đó thuận theo người?”

“Nàng ta?”

“Đúng vậy! Chỉ cần người có cách khiến nàng ta cảm tâm tình, nguyện hiến thân cho người thì ta sẽ phục người sát đất. Người muốn chém, muốn giết gì ta cũng không phản kháng.”

Tần Phong ngẫm nghĩ một chút rồi bảo: “Ngoại trừ nàng ta, ai cũng được!”

“Ha ha, không nắm chắc đúng không?” Hoa Vành Trung cười hả hê. “Ta biết người không làm được mà!”

Tần Phong hít sâu một hơi, nói: “Được, ta sẽ chứng minh cho người xem. Nhưng nếu ta làm được thì người đừng quên chuyện đã hứa với ta.”

“Được, có điều ta không có kiên nhẫn đợi mấy tháng trời đâu. Ta chỉ cho người thời gian ba ngày thôi.”

“Không cần! Người hãy nhìn cho kĩ đây!”

Tần Phong thu kiếm lại, đi thẳng vào trong sơn động.

*
* *

Ánh trăng lơ mờ xuyên qua cửa động chiếu lên gương mặt đang hôn mê của giai nhân. Nàng đẹp đến mức huyền ảo khiến Tần Phong không tự chủ được phải đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng. Tuy động tác của y rất nhẹ nhưng vẫn làm Mạc Tình tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, nàng vô thức bật dậy, đẩy mạnh Tần Phong ra. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười âm áp của Tần Phong, nàng ngạc nhiên đến sửng người, một lúc sau mới run run hỏi: “Là chàng? Là chàng sai người mang ta tới đây ư? Tại sao?”

Trong giọng nói hơi run rẩy của nàng ẩn chứa vẻ mong đợi khiến Tần Phong cảm thấy lòng thất lại. Y nhất thời quên hết tất cả, ngồi sát vào nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng có bị thương ở đâu không?”

Đã rất lâu không dựa sát vào nhau như thế, nhất thời Mạc Tình không biết phải làm sao nên căng thẳng cắn môi. “Ta không sao, chỉ bị người ta đánh một cái vào vai thôi.”

“Thế à? Còn đau không?” Y đưa tay xoa nhẹ lên lưng nàng. Cảm nhận được cơ thể nàng đang run rẩy, y sát lại gần hơn, một tay từ từ đưa lên bờ vai phải của nàng, tay còn lại vén mái tóc hơi rối của nàng ra sau tai.

Nữ tử trong lòng y giống như bị thôi miên, cứ mặc cho bàn tay đang đặt trên vai mình từ từ kéo vào lòng, ngoan ngoãn phục tùng như năm xưa.

“Nàng gầy đi nhiều!” Y thì thầm vào tai nàng. Không nữ nhân nào có thể kháng cự được câu nói đó, bởi câu nói đơn giản ấy hàm chứa sự nhớ nhung và tương tự vô hạn.

Mắt của nàng bắt đầu ươn ướt, cơ thể nàng bắt đầu run rẩy rồi nàng vùi mình vào lòng y, im lặng không nói.

Nếu thời gian có thể dừng lại trong khoảnh khắc này, cho dù có đẩy y xuống địa ngục y cũng không có nửa lời oán hận. Y rất muốn được mãi mãi ôm nàng như thế, nếu nàng không gả cho Lạc Vũ Minh...

Đôi môi nóng ẩm của Tần Phong lướt quanh sau tai nàng, sau đó từ từ đi xuống...

Làn da bên dưới đôi môi mịn màng như sứ, mềm mại như hoa sen. Hôn mãi, hôn mãi, y bắt đầu mất kiểm soát. Ngọn lửa dục vọng trong cơ thể đã đốt sạch lý trí của y. Ôm hôn nàng, lòng y như bị kiến bò, cứ xôn xang, khó chịu.

Còn Mạc Tình ở trong lòng y thì ngửa đầu nhìn y, ánh mắt ấy làm trời đất phải ảm đạm, nhật nguyệt phải lu mờ.

Y quên hết tất cả, cúi đầu hôn lên môi nàng, trong nháy mắt lý trí đã bị dục vọng lấn át. Giờ khắc này, trong đầu y chỉ còn lại một điều: nàng ở dưới thân y thì sẽ quên rũ mê hôn, yêu kiều nóng bỏng thế nào...

Mạc Tình từ từ nhắm mắt, tim bỗng đau nhói như bị bóp nát. Nàng chưa từng mơ

giấc mơ nào chân thật đến thế. Hơi thở của y, mùi hương của y quá đỗi rõ ràng, gần gũi, khiến nàng quên đi quá khứ, quên đi phiền não và u sầu, hoàn toàn chìm đắm trong sự nồng nhiệt, vui sướng ấy.

Trong cơn mơ màng, nàng cảm nhận được tay của Tần Phong bắt đầu lần đến eo mình, thuần thục cởi thắt lưng của nàng ra. Nàng vươn tay ôm cổ Tần Phong, lẳng lặng nhắm mắt, mặc cho những lớp áo rơi xuống theo những ngón tay y, còn cơ thể mềm mại của nàng được y ôm chặt trong lòng.

Nếu có thể chết ngay tại thời khắc này thì cuộc đời nàng không còn mong đợi gì hơn.

Nhưng đúng vào giây phút quan trọng này, Tần Phong bỗng buông Mạc Tình ra, dùng ánh mắt rất phức tạp để nhìn nàng. Có oán, có hận, cũng có nỗi đau thương đến chết. Ánh mắt ấy khiến nàng lập tức tỉnh táo lại, quơ lấy y phục che người mình. “Ta...”

“Người xem đủ rồi chứ?” Tần Phong lên tiếng, ngắt lời nàng, nhưng không phải đang nói chuyện với nàng.

Hoa Vạn Tung bước vào, cười lớn. “Ta chưa bao giờ khâm phục ai, hôm nay ta đã phục người sát đất rồi... Các người cứ tiếp tục đi, ta không quấy rầy nữa. Ha ha...”

“Ta không phải người nên không có hứng thú gì với người đã có chồng.” Tần Phong hừ lạnh, đáp. “Đừng quên chuyện người đã hứa với ta.”

“Yên tâm, tuy ta không phải chính nhân quân tử gì nhưng đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, sau này người sẽ không bao giờ nghe thấy cái tên Hoa Vạn Tung trên giang hồ nữa.”

Tần Phong không nói gì thêm mà đưa tay kéo Mạc Tình rời khỏi đó.

Thật ra ngay cả chính Tần Phong cũng không thể hiểu nổi sao mình lại đáp ứng yêu cầu hết sức vô lý đó của Hoa Vạn Tung. Là vì muốn cứu vớt loại người bất trị như Hoa Vạn Tung sao? Hay y đang muốn tìm một cái cớ cho những khát vọng của mình...

Ra khỏi khu rừng, Tần Phong bỗng dừng lại, quay đầu nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của Mạc Tình, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng sống có tốt không?”

“Ta? Chẳng muốn nghe câu trả lời thế nào? Chẳng muốn nghe hằng ngày ta đều bị đánh đập, chịu sự dẫn dắt, tra tấn hay là muốn nghe ta sống rất tốt, chúng ta rất yêu thương nhau?”

Tần Phong cười khở, đáp: “Có lẽ nghe nói nàng bị đánh đập suốt ngày thì trong lòng ta sẽ thấy vui hơn.”

“Chẳng hận ta đến thế sao?”

Thấy Tần Phong không trả lời, Mạc Tình kéo ống tay áo của y, nghen ngào nói: “Chẳng thật sự hận ta đến thế sao? Hận đến nỗi phải khiến ta nhục nhã trước mặt của tên hái hoa tặc ấy à? Hận đến nỗi muốn ta ngày ngày bị hành hạ thì mới vui lòng ư?”

Tần Phong dừng bước, quay đầu lại, nhìn nàng với ánh mắt lạnh như tảng băng ngàn năm. “Nàng sống thế nào đâu liên quan gì đến ta, ta cũng đâu rảnh rỗi để đi trả thù nàng. Lúc này chẳng qua ta chỉ đánh cược với hân, cược là không nữ nhân

nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của Tần Phong.”

“...” Mạc Tĩnh bất lực buông ống tay áo của Tần Phong. Thật ra nàng còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đối diện với ánh mắt sắc lạnh ấy, bất cứ lời nói nào cũng trở nên vô nghĩa.

Nàng cúi đầu. Đúng vậy, y đã có được những thứ mà tất cả đàn ông trong thiên hạ đều mơ ước: danh tiếng, địa vị, tiền tài, giai nhân. Y sẽ sống rất hạnh phúc, không giống ngọn đèn cạn dầu như nàng. Cuộc đời đã được ông trời định sẵn là đầy bi kịch này cũng sắp kết thúc rồi.

Tần Phong lặng lẽ bước đi, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ làm lui đi theo. Con đường này vốn không quá dài nhưng bọn họ lại đi cho đến khi trời sáng...

Một cơn gió lạnh khẽ ùa qua, lá vàng bay lá tả.

Lần đầu tiên, Tần Phong cảm nhận được gió thu lại rét buốt, thế lương như thế. Từng đợt gió se sẽ nhưng thấu xương, nhẹ nhàng nhưng cắt da cắt thịt. Y cởi áo khoác của mình, quay lại choàng nó lên người Mạc Tĩnh. Nhìn thấy vẻ mặt u sầu của nàng, trái tim chỉ chít những vết thương của y lại bị cứa thêm một nhát nữa.

Mạc Tĩnh – người con gái duy nhất từng bước vào cuộc đời y – bây giờ đã là Lạc phu nhân!

Tại sao mỗi lần xuất hiện trước mặt y, nàng vẫn đẹp đến mức làm y luống cuống chân tay như thế?

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng hết như một đóa sen xanh tươi đẹp, thanh khiết.

Lần thứ hai gặp mặt, nàng hết như thạch anh mộng ảo, trong sáng vô ngần.

Lần thứ ba... y không dám nhớ lại, vì nàng quá yêu kiều, quyến rũ mê hồn.

Lần thứ tư... nàng hết như sao trên trời, có thể ngắm nhìn nhưng không thể chạm tới.

Sau đó, nàng giống như gốc cây hoa vàng ấy, cứ bén rễ trong lòng y, mãi mãi không thể nào nhổ đi được.

*
* *

Lần này gặp lại, nàng đã thay đổi, nàng giống như đám mây trên bầu trời, không thể chạm vào, cũng không dám chạm vì sợ hề chạm tới nàng sẽ tan biến ngay, thậm chí ngay cả ngắm nhìn cũng sợ làm ô uế sự thuần khiết của nàng.

Đã sáu năm rồi, y thường tự hỏi nếu năm đó y có thể nhận nhận, gạt đi những oán hờn mà cầu xin nàng ở lại thì phải chăng mọi thứ vẫn có thể cứu vãn.

Y thật sự rất hối hận. Nếu có thể quay ngược thời gian, y nhất định sẽ không để cho Lạc Vũ Minh mang nàng đi. Nhất định không!

Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay ngược lại, thứ y có thể giữ nguyên như thuở ban đầu... chỉ là hồi ức...

Chương 3: Đường Môn ở đất Thục

Tám năm trước...

Đường Môn ở đất Thục nhờ ám khí và độc dược mà hùng cứ võ lâm mấy chục năm trước, danh tiếng lan xa, ngay cả Bạch Hiếu Sinh cũng phải sùng bái, xếp ám khí Không Tước Linh của Đường Môn vào vị trí thứ năm trong danh sách ghi chép về binh khí. Nhưng vì đệ tử của Đường Môn rất ít khi hành tẩu trên giang hồ, người ngoài cũng không hề nghe những chuyện này và ám khí trùng trùng trong Đường Gia Bảo nên không dám đến gần. Vì thế tiếng tăm của Đường Môn dần biến mất trong chốn giang hồ thay đổi từng ngày nay.

Hơn nửa người của Đường Môn am hiểu cách dùng ám khí và độc dược, làm việc gì cũng bí ẩn và âm thầm nên khiến người ta có cảm giác họ vừa chính vừa tà, không dám đến gần. Bởi vậy đến nay, uy danh của Đường Môn đã không còn như trước.

Nhưng vài năm gần đây, trong Đường Môn lại xuất hiện một nhân vật hết sức đặc biệt: Đường Kiệt – chủ nhân trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Đường Môn. Đường Kiệt tuy mới mười tám nhưng đã có trí tuệ và sự chín chắn vượt quá độ tuổi của mình. Khả năng hạ độc và giải độc càng xuất quỷ nhập thần, thường được người trong giang hồ đánh đồng với Quỷ Y nổi danh hơn hai mươi năm trước.

Có điều tính cách của Đường Kiệt và Quỷ Y lại khác xa nhau. Quỷ Y tính tình tàn nhẫn, hay giết bệnh nhân, ngay cả thể tử của mình cũng không tha. Bởi vậy cho dù tất cả mọi người đều biết Quỷ Y ở trong Đoạn Hồn Cốc, đều biết y thuật của ông ta rất cao nhưng không ai dám đến đó tìm ông ta nhờ chữa trị. Còn Đường Kiệt thì ngược lại. Tính tình hắn ôn hòa, chưa từng giết người, bất cứ ai đến Đường Môn xin chữa trị hắn đều không hỏi lai lịch mà tận tâm cứu chữa. Nhờ có hắn, nơi luôn bị người đời xa lánh, e dè như Đường Môn nay đông như chợ hội, thanh danh trở nên lừng lẫy hơn trước kia rất nhiều.

Đêm hôm ấy, cuối cùng thì đất Thục cũng có được cơn mưa dài sau hơn nửa tháng

trời hạn hán.

Đường Kiệt ngồi trong thư phòng, lật xem những chuyện giang hồ được ghi lại trong mấy hôm nay. Hắn bỗng ngẩng lên, nhìn về phía sư phụ Hứa Hạo Sơn đang ngồi đối diện.

“Sư phụ, Kiếm Ma Tề Nghệ bị người ta giết thật rồi ư?”

“Không sai. Một kiếm lấy mạng, vết thương nhỏ hẹp, không đổ máu.”

“Vết thương nhỏ hẹp, không đổ máu? Nghe giang hồ đồn đại thời thượng cổ từng có một thanh kiếm được rèn từ sắt đen trên núi băng, cực kỳ lạnh lẽo, giết người không thấy máu, chỉ để lại một vết tím nhạt. Lẽ nào trên đời này thật sự có thanh kiếm như thế...” Xưa nay người của Đường Môn luôn cảm thấy hứng thú với các loại độc dược và âm khí nên sách về binh khí khác không nhiều lắm, bởi thế Đường Kiệt cũng chỉ nghe nói mà thôi.

“Đúng vậy, thanh kiếm này là có thật. Ba mươi năm trước nó tái xuất giang hồ, Tân Nghĩa Phiến tình cờ có được nó, đặt tên là Thanh Phong kiếm. Sau khi Kiếm Ma biết được chuyện này liền nghĩ đủ mọi cách đoạt nó. Sau đó vì muốn đoạt được kiếm mà Kiếm Ma đã giết chết thê tử của Tân Nghĩa Phiến, cũng làm Tân Nghĩa Phiến bị trọng thương, còn Thanh Phong kiếm và con trai Tân Phong của Tân Nghĩa Phiến lại không rõ tung tích. Bây giờ Kiếm Ma bị Thanh Phong kiếm lấy mạng nên người ta đồn là con trai của Tân Nghĩa Phiến trở về báo thù xưa. Có điều, theo ta được biết, năm nay Tân Phong mới mười sáu tuổi, cho dù có bảo kiếm trong tay thì cũng không thể nào địch quá mười chiêu của Kiếm Ma, càng không thể giết được hắn ta.”

Đường Kiệt nhìn dòng chữ trên tay mình, trầm ngâm suy nghĩ. Bỗng ngoài sân vang lên tiếng động nhanh và có quy luật.

Mưa rền, gió giật đánh vào cánh cửa màu mun nhưng vẫn không thể át được tiếng gõ cửa dồn dập ấy. Ngay cả Đường Kiệt đang ngồi trong thư phòng cũng nghe rất rõ từng tiếng gõ cửa như đòi mạng kia.

Nghe tiếng gõ cửa vô cùng cấp bách ấy, Đường Kiệt lập tức đặt quyển sách trên tay xuống, che ô ra ngoài để xem tình hình thế nào. Lúc ấy, người hầu đã ra mở cửa, một thiếu niên đang đứng bên ngoài, trên lưng còn cõng một thiếu niên khác đang bất tỉnh nhân sự, tay thì dắt một tiểu cô nương. Thoạt nhìn hắn chỉ vừa mười bảy, mười tám tuổi nhưng vóc dáng còn cao lớn, khỏe mạnh hơn người trưởng thành. Mặt mũi tuy không khôi ngô như đàn ông Giang Nam nhưng lại có vẻ hào sảng rất nam tính. Dường như hắn vừa thoát khỏi một trận chém giết tàn khốc, quần áo trên người rách nát thê thảm, ông tay áo cũng bị xé rách nhưng Đường Kiệt vẫn có thể nhận ra họa văn được thêu trên ống tay áo của hắn là xuất phát từ phường thêu nổi tiếng nhất Tô Châu.

Thiếu niên đang định liều lĩnh xông vào thì Vương bá – tổng quản của Đường Môn – đã ngăn hắn lại. “Đợi đã, rốt cuộc thì cậu có chuyện gì, đến tìm ai?”

Thiếu niên vội vàng cúi người, một tay níu chặt tay áo Vương bá, miệng không ngừng cầu xin: “Xin các người hãy cứu người anh em của ta. Hắn trúng ám khí cực độc của Đường Môn các người nên chắc chắn các người có thể cứu được hắn, đúng không?”

Cô nương bên cạnh hắn thì lập tức quỳ phịch xuống đất. “Xin các ông hãy cứu lấy Tần đại ca, van xin các ông...”

Không đợi Vương bá trả lời, Đường Kiệt đã vút chiếc ô trên tay xuống, bước nhanh tới trước.

“Hắn trúng độc? Để ta xem xem!” Nói xong, Đường Kiệt đưa tay đón lấy người hôn mê bất tỉnh kia. Gương mặt tím đen tuy nhăn nhó vì đau đớn nhưng vẫn cố thể

nhận ra vẻ anh tuấn bất phàm.

Đường Kiệt xé rách vạt áo đẫm máu trước ngực y. Trên ngực có một cây ngân châm rất nhỏ. Cây ngân châm này đúng là ám khí Tế Vũ Mê Tung của Đường Môn. Da thịt xung quanh ngân châm đã biến thành màu đen. Hắn vội vàng bắt mạch cho thiếu niên, tâm mạch của y lúc có lúc không.

“Hắn không chỉ trúng độc của Tế Vũ Mê Tung mà còn trúng Đoạn Trường Thảo!” Đường Kiệt không khỏi thở dài. Đoạn Trường Thảo là một trong ba thứ kịch độc trong thiên hạ, không ai có thể giải được nó. Tuy hắn từng nghiên cứu về loại độc này nhưng đến nay vẫn chưa thử giải nó cho người sống, cho nên hắn không thể nắm chắc được.

“Đoạn Trường Thảo? Độc này có giải được không?” Chàng thiếu niên hỏi.

“Độc của Đoạn Trường Thảo này không có thuốc giải.”

“Không đâu...không đâu mà!” Thiếu niên đang nói thì đột nhiên hộc máu, sau đó ngất đi. Tuy đã bất tỉnh nhân sự nhưng tay hắn vẫn nắm lấy tay tiểu cô nương kia.

“Vũ Minh ca...” Tiểu cô nương cứ lay người hắn, khóc lóc. “Vũ Minh ca, huynh tỉnh lại đi, đừng bỏ Lam Lăng lại một mình!”

Lúc ấy Đường Kiệt mới phát hiện trên vai hắn cũng có một vết thương rất sâu do kiếm gây ra, may mà không có độc.

Hứa Hạo Sơn từ phía sau Đường Kiệt đi tới, nhìn chàng thiếu niên bị trúng độc với ánh mắt xót thương. Nhưng khi vô tình nhìn thấy thanh kiếm được nắm chặt

trọng tay chàng ta thì bước chân không khỏi khựng lại, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm sắt thoạt nhìn mộc mạc không có gì bất mắt ấy.

Đường Kiệt thấy phản ứng của sư phụ hơi khác thường nên cũng nhìn kĩ thanh kiếm ấy. Bởi vì thanh kiếm này có màu xám đen, bên trên không có bất cứ đồ trang trí gì nên trong đêm mưa không trăng, không sao này, nó gần như lẫn trong bóng tối, lúc đầu Đường Kiệt không chú ý tới.

Bây giờ tập trung nhìn kĩ thì hắn mới phát hiện những hoa văn trên thanh kiếm đều là những hình vẽ cổ xưa, thân kiếm đang tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt. Đường Kiệt không khỏi cả kinh. “Đây là Thanh Phong kiếm?”

Hứa Hạo Sơn gật đầu với Đường Kiệt, sau đó lại cúi đầu nhìn kĩ diện mạo của chàng thiếu niên. “Diện mạo của hắn quả thật hơi giống Tần Nghĩa Phiến, lẽ nào hắn chính là con trai của Tần Nghĩa Phiến?”

“Nếu là hắn thì giá nào con cũng phải thử một phen. Vương bá, bá bảo người hầu đỡ bọn họ vào gian phòng phía sau đi, ta đi chuẩn bị dược liệu, sẽ qua đó ngay.”

Wương quản gia lập tức đáp lời: “Được!”

Đường Kiệt không hề có lòng tin là có thể giải được độc của Đoạn Trường Thảo. Hắn đành liều tới đâu hay tới đó, thử dùng Thiên Tàn – độc được bí truyền của Đường Môn, cũng là một trong ba loại kỳ độc của thế gian - để cứu người. Thiên Tàn tuy là loại kịch độc nhưng may mà nó lại chứa một chất tương sinh tương khắc với Đoạn Trường Thảo. Hứa Hạo Sơn thấy hắn lấy Thiên Tàn ra mặt liền biến sắc. “Lấy độc trị độc tuy là một phương pháp hay nhưng độc tính của hai loại độc này quá mạnh, nhất là Thiên Tàn, nó là loại kịch động trí mạng, e là hắn vừa uống vào sẽ lập tức bị đứt hết huyết mạch, trào máu mà chết.”

“Sur phụ nói rất đúng, đây là cách hết sức mạo hiểm nhưng ngoại trừ cách này, con không còn cách nào khác. Lúc này con đã bắt mạch cho hân, tuy hân còn trẻ tuổi nhưng nội công lại hết sức thâm hậu, độc tính của Đoạn Trường Thảo có thể bị hân áp chế đến bảy, tám canh giờ thì quả là hiếm thấy. Con muốn đánh cược một lần, hy vọng là hân có thể chịu được.”

Hứa Hạo Sơn nhìn Tần Phong, thấy hơi thở của y càng lúc càng yếu thì khẽ thở dài. Tuy nói cách của Đường Kiệt quá mạo hiểm nhưng nếu trên đời này còn có thứ gì có thể khắc chế được độc tính của Đoạn Trường Thảo thì đó chỉ có thể là Thiên Tàn của Đường Môn bọn họ và U Minh của Quỷ Y. So với việc trợ mắt nhìn Tần Phong bị phát độc mà chết thì chi bằng đánh cược một phen, biết đâu kỳ tích sẽ xuất hiện.

Mưa gió tầm tã kéo dài suốt cả đêm, mãi đến khi trời sáng mới tạnh hẳn.

Tuy Đường Kiệt đã rất mệt mỏi nhưng thấy hơi thở của Tần Phong dần mạnh hơn thì lòng ngập tràn sự chấn kinh, không dám tin. Tối qua, Tần Phong uống Thiên Tàn xong thì mạch máu phình lên, kinh mạch đập loạn xạ. Đường Kiệt cứ tưởng rằng y sẽ bị phát độc mà chết ngay tức khắc, không ngờ y lại có thể dùng nội lực chống chọi với hai loại kịch độc tương sinh tương khắc này, cuối cùng có thể khắc chế được hai loại kỳ độc, không để chúng xâm nhập vào tâm mạch của mình. Chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi mà đã có được nội lực, sự nhẫn nại và ý chí như thế, quả thật khiến Đường Kiệt phải bất ngờ.

“Không ngờ hân đã trúng hai loại kịch độc mà vẫn có thể sống sót, đúng là kỳ tích!” Hứa Hạo Sơn kinh ngạc.

“Đúng vậy, bây giờ con đã tin hân có thể đánh bại Kiếm Ma rồi.”

“Không ngờ hân trẻ tuổi như thế mà đã có công lực kinh người như vậy. Nếu hân có thể vượt qua kiếp nạn này thì tương lai chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn!”

“Đúng vậy, có điều không biết hấn trúng hai loại kịch độc này rồi thì còn tỉnh lại được không?”

Đường Kiệt bỗng có một dự cảm là chàng thiếu niên trước mắt tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, y chẳng những có thể sống lại mà sau này chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trên giang hồ.

Đóng cửa lại, Đường Kiệt đi ra khỏi phòng thì thấy tiểu cô nương tối qua vẫn đứng chờ ngoài cửa. Trên người tiểu cô nương khoác chiếc áo che mưa rộng thùng thình mà Vương quán gia đã đưa cho nên càng có vẻ gầy gò, mảnh mai. Nếu hấn nhớ không nhầm thì nàng tự xưng mình là Lam Lăng, có điều không biết Lam có phải là họ hàng của nàng không.

Lam Lăng vốn bị thị vệ ngăn lại, đợi ngoài bậc thềm. Vừa thấy Đường Kiệt đi ra, tiểu cô nương không màng đến sự ngăn cản của thị vệ mà chạy vội tới. “Vết thương của Tần đại ca đã được chữa trị chưa? Muội có thể gặp huynh ấy không?”

Đường Kiệt lắc đầu. “Độc trong người hấn đã được giải rồi nhưng hấn cần tĩnh dưỡng, không ai được quấy rầy.”

“Muội sẽ không quấy rầy huynh ấy, muội chỉ nhìn thôi!”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của tiểu cô nương, hàng mi dài cong vút khẽ chớp chớp về van nài thì Đường Kiệt không khỏi thấy mềm lòng. “Thế này vậy, muội về tắm rửa, ăn chút gì đó trước đã. Ăn sáng xong, ta sẽ dẫn muội đi thăm hấn.”

“Được, được!” Tiểu cô nương không dám chậm trễ một khắc, lập tức chạy đi tắm rửa. Đường Kiệt quên hỏi xem chàng thiếu niên còn lại đã tỉnh chưa. Có điều thấy

tiểu cô nương không hỏi gì nhiều, chắc là thương thế của hắn cũng không đáng ngại.

Đường Kiệt vừa dùng bữa sáng xong thì Lam Lăng cũng tắm rửa, chải chuốt xong, chạy như bay vào nhà sau. Tiểu cô nương mặc chiếc váy dài màu xanh da trời, trên váy có thêu hình lông chim không tước nên vừa nhìn trông nàng rất giống một con chim không tước đang bay vào. Đầu tóc vốn rối bời đã được chải và búi lên gọn gàng, bây giờ Đường Kiệt mới nhìn rõ dung mạo xinh xắn của nàng. Nàng rất đẹp, hơn nữa còn có vẻ hoạt bát, lanh lợi mà con gái Trung Nguyên ít có. Đôi mắt nàng vừa to vừa sâu, sống mũi cao thẳng, làn da tuy không trắng lắm nhưng lại hồng hào, khỏe mạnh. Vóc người của nàng cũng không hề gầy gò như Đường Kiệt đã tưởng tượng mà ngược lại nhìn cao ráo và nở nang, có thể ngang bằng với nữ tử đã thành niên ở Giang Nam.

“Huynh ăn sáng xong chưa vậy? Muội đã đợi huynh cả buổi rồi.” Lam Lăng hỏi thẳng vào vấn đề.

Đường Kiệt mỉm cười. “Xong rồi đây.”

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Lúc trò chuyện trên đường đi, Đường Kiệt mới biết tiểu cô nương này họ Lam, tên chỉ có một chữ Lăng. Chàng thiếu niên dẫn nàng ta đến đây tên là Lạc Vũ Minh, bọn họ cùng từ quan ngoại đến Trung Nguyên để tìm người thân. Trên đường đi tìm người thân bọn họ gặp được Tần Phong đang định lên Hoa Sơn. Ba người đi chung đường nên kết bạn đồng hành, không ngờ trên đường đi lại gặp phải một bọn cường đạo, trong lúc đánh nhau, bọn cường đạo kia đã phóng ám khí. Vì cứu Lam Lăng mà Tần Phong đã dùng thân mình ngăn ám khí nên bị trúng kịch độc. Về việc tại sao bọn cường đạo ấy lại muốn giết họ, Lam Lăng né tránh không kể, muốn nói nhưng lại thôi. Đường Kiệt cũng không hỏi gì thêm.

Đương nhiên hắn biết người bọn họ gặp phải không phải hạng cường đạo bình thường. Bởi vì bọn cường đạo bình thường sẽ không cô ra tay sát hại ba đứa trẻ, càng không tâm loại độc được hiếm có như Đoạn Trường Thảo lên ám khí đã đủ trí

mạng như Tế Vũ Mê Tung. Bọn cường đạo chỉ vì tiền tài sẽ không bao giờ làm như thế. Hơn nữa, võ công của Tần Phong thâm sâu không thể lường được, võ công của Lạc Vũ Minh cũng không kém, cường đạo bình thường thì làm sao có thể khiến bọn họ bị trọng thương?

Nhưng nếu Lam Lăng đã không muốn nói thì tất có lý do của mình, hắn không muốn làm khó nàng ta.

Lam Lăng nhẹ nhàng theo Đường Kiệt bước vào phòng. Tần Phong vẫn chưa tỉnh lại. Tuy nhờ có Thiên Ma Hương làm giảm đi một phần đau đớn nhưng chân mày của y vẫn nhíu chặt.

Lam Lăng hỏi: “Khi nào thì huynh ấy mới tỉnh lại?”

Đường Kiệt không trả lời vì thực tế, hắn cũng không biết rốt cuộc thì khi nào Tần Phong mới tỉnh lại. Có lẽ là ngày mai, cũng có thể cả đời này sẽ không tỉnh lại.

“Tần đại ca, rốt cuộc thì khi nào huynh mới tỉnh lại đây?” Lam Lăng quỳ xuống cạnh Tần Phong, nhẹ nhàng nắm lấy tay y. “Chẳng phải huynh nói phải về Hoa Sơn sao? Chẳng phải huynh nói có hẹn với người ta sao? Nếu huynh không đi, người đó sẽ thất vọng lắm...”

Đường Kiệt không biết Tần Phong có thể nghe được những lời Lam Lăng nói hay không nhưng hắn thấy rõ chân mày của Tần Phong khẽ nhúc nhích, chân khí cũng vận hành nhanh hơn.

Hoa Sơn?

Người chờ đợi y trên Hoa Sơn có lẽ rất quan trọng với y?

Ba ngày sau, Tần Phong vẫn hôn mê chưa tỉnh. Đường Kiệt ngồi trong thư phòng nghe Hứa Hạo Sơn nói: “Người chúng ta phải đi Hoa Sơn thăm thánh tin tức đã về rồi. Tần Phong đúng là con trai duy nhất của Tần Nghĩa Phiến, năm nay mười sáu tuổi.”

“Hắn có quan hệ với Hoa Sơn ư?”

“Có. Chín năm trước, trước khi lâm chung, Tần Nghĩa Phiến đã truyền hết chân khí của mình cho hắn, còn giao phó hắn lại cho chương môn Ngụy Chính của phái Hoa Sơn chăm sóc. Không muốn người ta đến phái Hoa Sơn quấy rầy chỉ vì Thanh Phong Kiếm, Ngụy chương môn đã giấu Tần Phong trong cấm địa trên đỉnh Hoa Sơn. Chín năm qua, Tần Phong vẫn sống một mình trên vách núi cheo leo của Hoa Sơn, rất ít khi tiếp xúc với người ngoài nên không ai có được tin tức của hắn. Hai tháng trước, Tần Phong nghe được tin tức của Kiếm Ma – kẻ thù của mình – nên tự ý rời khỏi Hoa Sơn, tìm Kiếm Ma để báo thù. Ngụy Chính phái người của Hoa Sơn đi khắp nơi tìm hắn...”

“Ồ, thì ra là thế!” Đường Kiệt gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Phải rồi, sư phụ đã tra được lai lịch của Lạc Vũ Minh chưa?”

“Ta chỉ tra được một tháng trước bọn họ vào Nguyên từ Nhạn Môn Quan. Từ khi bọn họ nhập quan, luôn có người thuê sát thủ truy sát bọn họ. Ta cũng phái người ra quan ngoại thăm thánh rồi, chưa từng nghe có ai tên Lạc Vũ Minh. Có lẽ Lạc Vũ Minh vốn không phải là tên thật của hắn. Nếu con muốn biết nhiều hơn thì ta có thể điều tra từ phía bọn sát thủ...”

“Không cần đâu, con chỉ muốn biết bọn họ có gây bất lợi gì cho Đường Môn không mà thôi. Bây giờ xem ra bọn họ đến Đường Môn chỉ là vì xin được chữa trị.” Đường Kiệt sửa sang bộ y phục trắng rồi đứng dậy, nói: “Vậy cứ bảo Vương bá đối đãi với Lạc Vũ Minh bình thường như khách đi!”

“VẬY TẦN PHONG...”

“BÂY GIỜ CON SẼ ĐI KHÁM CHO HẮN.”

Nhìn bóng lưng vững vàng của Đường Kiệt, Hứa Hạo Sơn không khỏi nhớ lại hai năm trước, lúc bằng hữu chí thân Đường Hòe của mình sắp ra đi, Đường Kiệt quỳ bên giường của phụ thân, đau đớn nhưng kiên cường nói: “Xin phụ thân hãy yên tâm, Kiệt Nhi nhất định dốc hết sức để hoàn thành tâm nguyện của người, làm Đường Môn lớn mạnh, khiến Đường Môn trở thành bá chủ thực sự của võ lâm.”

Lúc ấy Đường Kiệt chỉ mới mười sáu tuổi, vốn ở tuổi không rành thế sự nhưng trên lưng lại mang nặng tâm nguyện của phụ thân, có胆 tâm xưng bá võ lâm.

Đồng thời với việc vui mừng, Hứa Hạo Sơn cũng không khỏi cảm thấy âu lo, vì dù sao thì hắN vẫn còn quá trẻ. Kiếm càng sắc thì càng dễ gãy, người có dục vọng quá lớn thì rất dễ mất phương hướng.

*
* *

Hương thơm thoang thoang lượn lờ quanh căn phòng ấm áp, Tần Phong đang nằm trên giường lại nhúu chặt mày trong cơn hôn mê, không ai biết được khi nào thì y sẽ tỉnh lại.

Thật ra y chỉ đang trong một giấc mộng rất dài, y luyến tiếc cảnh tượng trong mộng nên không muốn tỉnh lại.

Y mơ thấy mình trở về thời thơ ấu, mẫu thân nắm tay y, dùng những ngón tay mềm mại của mình để áp bàn tay bị tuyết làm cho lạnh cóng. “Phong Nhi, tay của con đã lạnh cứng rồi, đừng tập luyện nữa, vào nhà nghỉ ngơi một chút đi!”

Tần Phong lắc đầu. Y vẫn chưa luyện thành thạo những chiêu thức mà phụ thân dạy. Phụ thân đã nói chiêu thức biến ảo khôn lường đều là nhờ một chữ “nhanh”. Mà muốn làm được “nhanh” thì cần phải luyện tập nhiều, hết lần này đến lần khác, luyện tập không ngừng nghỉ.

Mẫu thân y than thở: “Con còn nhỏ, luyện kiếm có ích gì chứ?”

“Cha nói con phải luyện kiếm cho thật giỏi thì mới bảo vệ được mẹ!”

Mẫu thân của y bật cười. Nụ cười của bà rất đẹp, còn rạng rỡ hơn cả ráng chiều ở phía chân trời...

Hằng ngày, y đều nỗ lực luyện kiếm. Y muốn khi trưởng thành có thể bảo vệ được mẫu thân. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng y vẫn khiến phụ thân phải thất vọng, cuối cùng y vẫn phải trở mặt nhìn kẻ khác hại chết mẫu thân mà không đủ sức ngăn cản.

Hôm ấy, bầu trời xanh đến vô cùng, không có một gợn mây trắng, tuyết đêm qua đọng lại thành từng lớp thật dày, giống như mặc đồ đưa tang cho ngày hôm đó.

Mẫu thân bị người ta đâm một nhát xuyên qua ngực, dòng máu đỏ tươi chảy xuống đất, trong nháy mắt đã nhuộm thắm cả lớp tuyết. Ngón tay của bà dần lạnh đi, nụ cười xinh đẹp vĩnh viễn đọng lại trong khoảnh khắc đó, trong cái ngày đông tuyết phủ ngập trời...

Sau đó, tuyết dần tan. Mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn đỏ ối như máu, nhuộm rực nửa bầu trời. Trong ánh trời chiều còn sót lại, phụ thân y thân mang trọng thương nhưng vẫn cố ra đi. Trước khi đi, ông nói: “Phong Nhi, ta đi báo thù cho mẹ con, con hãy ở đây đợi ta, đợi ta báo thù xong sẽ về đón con.”

Y gật đầu thật mạnh nhưng thật ra trong lòng biết rất rõ phụ thân của y sẽ không trở về nữa. Ấy vậy mà ngày ngày y vẫn ở đó chờ đợi ông. Hy vọng dù có mong manh nhưng nó vẫn là hy vọng.

Mãi đến một ngày cuối thu hai năm trước, khi Ngụy chương môn dẫn y đi bái tế phụ mẫu thì y mới biết người cha mà y chờ đợi suốt chín năm đã chết ngay trước mộ phần của mẫu thân sau khi rời khỏi Hoa Sơn không lâu. Y chưa từng rơi một giọt lệ vì luôn cảm thấy đó là lo phụ thân quá yêu mẫu thân, không nhẫn tâm để bà đi xuống suối vàng một mình nên đã đi theo làm bạn.

Thế cũng tốt, có phụ thân bầu bạn, y không cần phải lo mẫu thân sẽ cô đơn, tro trọi, không người bảo vệ dưới suối vàng...

Nhưng khi không còn hy vọng, không còn gì để mong đợi thì thế giới của y chỉ còn lại sự cô độc. Từ nay, trên đời này chỉ còn lại một mình y. Một mình y ngẩng mặt trời mọc và lặn, một mình y nhìn mây tụ mây tan, cho dù là giữa ngày hè nóng bức thì y vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Cũng chính chiều tối hôm đó, y ngồi bên vách núi đánh đàn, gảy lại khúc nhạc mà mẫu thân yêu thích nhất. Dường như y lại được trở về bên cạnh phụ mẫu, lại cảm nhận được hơi thở ấm áp, dịu dàng của họ. Bỗng nhiên y phát hiện có một cô nương đang đứng dưới gốc cây hoa vàng phía sau lưng mình.

Thoạt nhìn, cô nương cũng gần bằng tuổi y. Nàng có mái tóc rất dài, giống như một dải lụa đen nhánh trải giữa vùng núi non cô quạnh này vậy. Y nhìn kỹ dung mạo của nàng thì thấy làn da nàng trắng trẻo, nõn nà như sứ, đôi mắt sáng long lanh làm xao

động lòng người, đôi môi khẽ mím lại ẩn chứa vẻ đau thương. Y bỗng cảm thấy tim mình nhói lên, rất đau, đau lắm.

Rồi từ khóe mắt nàng, một giọt lệ dần chảy xuôi. Những chiếc lá vàng trên cây, cũng lìa cành buông rơi theo giọt lệ của nàng, trời đất như cũng trở nên ảm đạm vì nỗi buồn của nàng...

Hắn dừng tay, không gảy đàn nữa mà hỏi: “Sao cô nương lại khóc?”

Nàng lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết nữa, khi nghe tiếng đàn của huynh, ta cảm thấy rất buồn...”

Thì ra là vì y. Y không khỏi cảm thấy áy náy. “Vậy để ta đàn cho cô nương nghe một khúc nhạc vui vẻ hơn.”

“Không cần, ta thích khúc nhạc này, huynh có thể đàn tiếp không?”

Y lại đàn tiếp. Khi khúc nhạc kết thúc, y ngược lên nhìn tiểu cô nương trước mặt thì thấy tà váy của nàng đang tung bay nhưng nàng thì lại không hề nhúc nhích, ánh mắt mang chút lạnh lùng.

Nàng hỏi y: “Tên của khúc nhạc này là gì vậy?”

Y lắc đầu. “Ta không biết.”

“Là ai dạy cho huynh?”

“Mẫu thân của ta. Đây là khúc nhạc mà người thích nhất khi còn sống.”

“Bà ấy không nói cho huynh biết nó có tên là gì sao?”

“Bà cũng không biết. Bà nói người dạy bà khúc nhạc này bảo nó không có tên.”

Mặt trời lặn sau đỉnh Hoa Sơn, đất trời chìm trong bóng tối, nàng liền rời khỏi đó. Trước khi đi, nàng nói mình sẽ lại đến nghe đàn...

Năm sau, lúc cây hoa vàng nở rực rỡ nhất, nàng lại đến. Hôm đó trời đổ mưa, đỉnh Hoa Sơn bị bao phủ bởi những áng mây đen u ám. Nàng không nói một lời, chỉ đứng dưới gốc cây ngắm nhìn màn mưa lất phất phía chân trời, ngắm sông núi quanh quẽ.

Còn y thì lại cứ đứng ngắm nàng.

Một năm không gặp, dung nhan của nàng càng xinh đẹp làm rung động lòng người, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn, trông cứ như một bức tượng tinh xảo nhưng không có linh hồn, đã đứng ở đây cả ngàn năm, chờ đợi suốt ngàn năm.

Bầu trời chỉ toàn một mảng u ám, nàng bỗng quay người đi. Tàn Phong tưởng rằng nàng định rời khỏi đó thì nàng lại lên tiếng: “Ta muốn được nghe huynh gảy đàn, khúc nhạc năm ngoái ấy.”

Giọng nói trong trẻo, lãnh đạm của nàng mang vẻ ngượng ngập, có lẽ là do không thường xuyên giao tiếp với người khác.

Cho nên y gật đầu ngay mà không do dự, lấy đàn ra, gảy một khúc tặng nàng.

Đột nhiên, trên bầu trời u ám hiện lên một luồng ánh sáng màu vàng, lóe lên rồi tắt ngay. Nàng nhìn thấy luồng ánh sáng ấy, chân chừ một lúc rồi nói: “Ta phải đi đây.”

Y dừng gảy đàn, tiếng nhạc im bặt.

Nàng đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn y một cái. “Vào ngày này năm sau, ta sẽ lại đến.”

Y mỉm cười, khóe môi nhẹ nhàng cong lên. Đây là nụ cười đầu tiên của y từ sau khi phụ mẫu mất.

Sau đó, nàng cũng mỉm cười. Nụ cười của nàng còn đẹp hơn cả mây trên Hoa Sơn, còn rực rỡ hơn cả mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn.

Nhiều lần trong mộng, y đều mơ thấy nụ cười ấy.

Bây giờ chính là lúc cây hoa vàng đang nở rộ, không biết nàng có lên Hoa Sơn ngắm mặt trời lặn hay không? Không nhìn thấy y, không biết nàng có thất vọng hay không?

Giấc mơ có dài đến đâu thì cũng có lúc phải kết thúc. Hiện thực có tàn khốc đến đâu thì cũng phải đối diện.

Tần Phong cố gắng mở mắt. Một luồng ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào mắt khiến y bị chói lòa.

Y nhắm mắt lại, đợi khi thích ứng được với ánh sáng mới mở mắt ra.

“Tần đại ca, huynh tỉnh rồi à?”

Y còn chưa nhìn rõ người bên cạnh mình thì đã nghe tiếng Lam Lăng mừng rỡ reo lên: “Tần đại ca, cuối cùng thì huynh cũng tỉnh rồi! Mọi cứ tưởng là huynh sẽ không tỉnh lại nữa.”

Sau đó, y nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ: mặt mày nho nhã, nụ cười mỉm. Đó là một gương mặt khiến người ta cảm thấy rất gần gũi.

Không đợi y lên tiếng hỏi, người lạ mặt đã nói những gì y muốn biết: “Tần thiếu hiệp, nơi này là Đường Môn, ta tên là Đường Kiệt. Mấy ngày trước huynh trúng phải ám khí độc môn Tê Vũ Mê Tạng của Đường Môn, bằng hữu Lạc Vũ Minh của huynh đã cống huynh chạy suốt mấy chục dặm để tìm ta giải độc. Đáng tiếc y thuật của ta vẫn chưa tinh thông nên chỉ có thể giải hơn một nửa độc trong người huynh, bây giờ trong cơ thể huynh vẫn còn một ít độc. Nhưng huynh đừng lo, huynh đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, chỉ cần uống thuốc, hằng ngày điều tức là có thể từ từ loại bỏ chất độc ra khỏi cơ thể.”

“Đa tạ ơn tái sinh của Đường công tử, sau này nhất định Tần Phong sẽ báo đáp!”

Đường Kiệt mỉm cười gật đầu. “Tần thiếu hiệp không cần khách sáo. Nếu huynh không chê Đường Môn chật hẹp, đơn sơ thì cứ ở lại đây dưỡng thương.”

Có lẽ đã nghe giang hồ đồn đại nhiều về tấm lòng nhân đức của Đường Kiệt nên dù đây là lần đầu tiên Tần Phong gặp Đường Kiệt thì ngoại trừ sự cảm kích, y còn cảm thấy hết sức tin tưởng hẳn.

Có lẽ là vì cảm kích cùng tin tưởng, cũng có thể là vì tuổi tác xấp xỉ nhau nên trong thời gian Tần Phong dưỡng thương ở Đường Môn, y và Đường Kiệt nhanh chóng kết thân. Cộng thêm Lạc Vũ Minh và Lam Lăng, những người trẻ tuổi này thường cùng nhau luyện võ công, bàn luận những tin tức mới mẻ trong giang hồ, tình cảm ngày một tốt đẹp.

*
* *

Một ngày nọ, Đường Kiệt đang định đến phòng Tần Phong tán gẫu thì đúng lúc gặp Lam Lăng đưa thuốc đến cho y. Tần Phong mời Lam Lăng vào phòng nhưng không hề đóng cửa lại, hình như là sợ khiến những người khác hiểu lầm không đáng có.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng nói chuyện trong phòng dễ dàng lọt vào tai Đường Kiệt.

“Tần đại ca, Vũ Minh ca nói huynh ấy thích muội...” Lam Lăng nói.

“Thế à? Cuối cùng thì huynh ấy cũng thổ lộ rồi sao? Trước nay huynh ấy vẫn không dám nói.” Tần Phong mỉm cười, nụ cười dịu dàng, âm áp.

“Huynh cũng biết à?”

“Huynh ấy đã nói với ta từ lâu rồi.” Tần Phong vừa ngửi mùi thuốc đắng vừa cười, nói: “Huynh ấy nói đời này ngoại trừ muội sẽ không cưới bất cứ cô nương nào khác, nhưng cứ vừa gặp muội là lại không thể nói nên lời.”

“Vậy huynh nói sao?”

“Ta?”

“Huynh vì muội mà không màng đến tính mạng của mình, lẽ nào huynh...”

“Ta cứu muội là vì ta từng hứa với Vũ Minh là sẽ bảo vệ muội.” Khi Tần Phong nhìn thấy một giọt lệ rơi khỏi khóe mắt Lam Lăng thì nụ cười đọng lại trên môi, cái bát trên tay nghiêng qua, suýt nữa làm đổ thuốc.

Không khí nhất thời trở nên gượng gạo, Tần Phong ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa. Đường Kiệt biết Tần Phong đã nhìn thấy hắn, đang đợi hắn vào để làm dịu bầu không khí. Đường Kiệt lắc đầu, thở dài một tiếng rồi gõ vào cánh cửa được mở một nửa.

Tần Phong nghe thấy tiếng gõ cửa thì lập tức đặt bát thuốc trên tay xuống, ra mở cửa cho Đường Kiệt.

Lam Lăng cũng không tiện nói thêm gì nữa nên khẽ nhún người, cúi đầu bước ra ngoài.

Đợi Lam Lăng đi xa, Đường Kiệt mới nói: “Có câu này ta định khuyên huynh. Giang hồ có một quy định bất thành văn là “không được đụng đến thê tử của bằng hữu”, không biết huynh đã nghe chưa?”

“Chưa, nhưng ta hiểu ý huynh, ta không hề có ý gì với Lam Lăng.”

“Huynh không có ý nhưng chưa chắc người khác đã hiểu được ý của huynh.”

Tần Phong nhìn bát thuốc trên tay, trầm ngâm không nói.

Đường Kiệt lại giải thích: “Tuy thời gian chúng ta quen biết nhau không lâu nhưng ta đã xem hai người là bằng hữu, cho nên mới nói với huynh những lời này.”

“Đa tạ huynh!”

Chớp mắt, nửa tháng đã trôi qua. Đường Kiệt đang ngồi đọc sách, muội muội Đường Tâm của hắn bất ngờ đến thư phòng đọc sách với hắn. Hắn khéo léo thăm dò rất lâu mới biết nàng ta cũng có tình ý với Tần Phong, muốn nhờ hắn làm ông mai, thử thăm dò tâm ý của Tần Phong.

Cuối cùng, dưới sự năn nỉ i ôi của tiểu muội, Đường Kiệt đành phải đầu hàng, không còn cách nào khác là đi tìm Tần Phong. Vừa đến cửa phòng của Tần Phong thì thấy Lam Lăng mặt giàn giụa nước mắt, gõ cửa phòng y. Đường Kiệt lắc đầu. Mấy ngày nay, hắn đã hiểu một chút qua ánh mắt sáng lấp lánh của Đường Tâm, có điều quan hệ giữa Tần Phong và Lam Lăng vốn ám muội, không rõ ràng, cộng thêm những nha hoàn trong Đường phủ, người nào người nấy đều mặt ửng hồng, ngượng ngùng, e thẹn...

Nhìn sao thì hẳn cũng cảm thấy mẫu đàn ông như Tần Phong không thích hợp để gửi gắm đời mình.

Một lát sau, Tần Phong mới ra mở cửa. Nhưng y đứng ngoài cửa, không cho Lam Lăng vào trong.

Lam Lăng vừa nhìn thấy y thì hỏi ngay: “Sao huynh cứ né tránh muội vậy?”

“Khuya lắm rồi, có gì để ngày mai hẵng nói.”

“Không, bây giờ huynh hãy trả lời cho muội biết, nếu Vũ Minh ca không thích muội thì huynh có thích muội không?”

“Vậy nếu không có ta thì muội có thích huynh ấy không?”

“Muội...” Lam Lăng bị hỏi lại nên ngần người, một lúc sau thì trấn tĩnh lại. “Nhưng bây giờ người muội thích là huynh.”

Tần Phong nhìn về phía cái cây đang bị gió thổi xào xạc phía xa xa, ánh mắt bộc lộ vẻ hơi khó xử. Đường Kiệt nhìn theo ánh mắt của y thì thấy Lạc Vũ Minh đang đứng dưới gốc cây, bóng của hắn gần như hòa vào bóng đêm.

Khi Lam Lăng nói: “Người muội thích là huynh, muội chưa bao giờ thích huynh ấy” thì hai nắm tay của Lạc Vũ Minh bỗng siết chặt, chân phải cất bước, do dự một chút rồi dừng lại, cuối cùng quay người đi.

Đêm khuya, gió lạnh, trăng tàn, Lạc Vũ Minh cảm thấy người lạnh đến nỗi không gì có thể sưởi ấm được mình. Bóng lưng cô độc dần dần bị bóng đêm nuốt chửng...

Thấy Lạc Vũ Minh đã đi xa, vẻ mặt của Tần Phong càng thể hiện sự khó xử. Y nói: “Lam Lăng, muối và huynh ấy nường tựa vào nhau bao nhiêu năm nay. Huynh ấy hiểu muối, trân trọng muối, muối ở bên huynh ấy mới được hạnh phúc.”

“”Muối chỉ muốn biết nếu huynh ấy không thích muối thì huynh có thích muối không?”

Tần Phong trả lời ngay mà không do dự: “Ta chưa từng thích muối, mãi mãi cũng sẽ không thích muối... Chuyện này không liên quan gì tới Lạc Vũ Minh.”

“Huynh nói dối! Huynh từng khen muối là một cô nương đáng yêu... Huynh từng nói là sẽ không bao giờ quên muối...”

“Xin lỗi vì ta đã có những hành vi khiến muối hiểu lầm, nhưng quả thật ta chưa từng có ý nghĩ gì khác với muối...”

Mặt Lam Lăng tái mét, nước mắt ào ạt tràn xuống hai má.

Tần Phong nhìn nàng ta, giọng nói vẫn bình thản, kiên định như thường ngày, cho dù là nói với một cô nương đang nát lòng vì y thì giọng nói vẫn không có thêm chút tình cảm, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng: “Trước đây chưa từng thích, sau này cũng sẽ không.”

Lam Lăng ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt từng long lạnh như ánh nắng ấy giờ tràn ngập vẻ đau thương khiến ngay cả Đường Kiệt cũng thấy không đành lòng. Thế mà Tần Phong vẫn giữ vẻ lãnh đạm, giữ khoảng cách xa vụn dậm.

Cuối cùng, Lam Lăng lau nước mắt. “Mặc kệ huynh có ý gì với muội hay không, muội chỉ biết muội thích huynh, trước đây thích, sau này cũng sẽ thích.”

Nói xong, nàng ta không cho Tần Phong có cơ hội cự tuyệt mà quay đầu bỏ chạy.

Đêm ấy, Đường Kiệt không đi tìm Tần Phong nhưng Tần Phong lại đến tìm hắn để chào từ biệt.

Đường Kiệt không giữ y lại bởi hắn biết y cố tình trốn tránh Lam Lăng, hy vọng có thể tác hợp cho Lạc Vũ Minh và Lam Lăng.

Trước khi đi, Tần Phong nói: “Hy vọng lần tới gặp nhau sẽ là ngày Lạc Vũ Minh thành thân.”

Đường Kiệt cũng tưởng là lần hội ngộ tiếp theo sẽ là ngày Lạc Vũ Minh thành thân nhưng không ngờ, chưa tới ngày đó thì bọn họ đã gặp lại nhau.

Chương 4: Du Minh Môn

Hai năm sau, Tần Phong trở lại Đường Môn. Lúc bấy giờ, giang hồ đang chìm trong cảnh gió tanh mưa máu.

Hai năm tôi luyện trong hàng trăm trận chiến, Tần Phong đã trở thành một cao thủ được giang hồ biết tiếng. Có điều chuyện khiến y nổi danh nhất lại là phong thái khiến hàng vạn thiếu nữ si mê cùng tính cách lạnh lùng quái gở của mình.

Đường Kiệt nghe nói Tần Phong đến thì lập tức dẫn tất cả mọi người trong Đường Môn ra cửa chính để nghênh đón.

Nhà sau của Đường Môn vẫn không khác gì hai năm trước. Ngôi đình ngời mát màu đỏ đã phai màu vẫn đứng sừng sững bên hồ nước xanh biếc, làm bạn với những đóa hoa sen sắp nở rộ khoe sắc trong hồ.

Dưới ánh trăng phản chiếu lấp lánh xuống mặt hồ, nâng chén chúc mừng người xưa gặp lại, tuy Tần Phong và Đường Kiệt không phải là bằng hữu thâm giao nhưng lúc này lại có tình cảm hết sức thân thiết.

“Mấy ngày trước còn nghe nói huynh đang ở phương Bắc, không ngờ huynh lại về nhanh như vậy!” Đường Kiệt rót rượu cho Tần Phong.

“Ta nhận được tin nhắn của huynh, đoán là huynh gặp phải rắc rối nên lập tức về đây.” Y nói lập tức về đây chính là rong ruổi trên mình ngựa suốt hai ngày, hai đêm không ngừng nghỉ. “Có gì cần ta giúp đỡ thì huynh cứ nói, đừng ngần ngại.”

“Cũng có chút chuyện.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên đường đến đây ta nhìn thấy rất nhiều người của các môn phái khác, có vẻ bọn họ cũng đang tìm đến Đường Môn.”

Đường Kiệt gật đầu, nói: “Huynh đã nghe nói tới Du Minh Môn chưa?”

“Du Minh Môn ở Tử Trúc Lâm?” Tần Phong nói. “Ta nghe nói các đại môn phái đang hợp lực với nhau để chuẩn bị đối phó với Du Minh Môn.”

“Đúng vậy.”

Những người hành tẩu trên giang hồ, không ai là không biết Du Minh Môn. Hai mươi năm trước, Du Minh Môn bị các đại môn phái coi là ma giáo, môn chủ của Du Minh Môn hành sự bí ẩn, giết người không chớp mắt, người trong giang hồ hận nàng ta thấu xương và cũng hết sức e sợ. Tử Trúc Lâm trở thành cấm địa trên giang hồ, không ai dám đến gần.

Vài năm gần đây, Du Minh Môn đột nhiên biến mất, không có bất cứ tin tức gì. Có người nói môn chủ Du Minh Môn đã chết nên Du Minh Môn bị giải tán, cũng có người đoán là Du Minh Môn đang nung nấu một tai kiếp lớn cho võ lâm. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ngay cả người không chuyện gì không biết như Bạch Hiếu Sinh cũng chẳng có tin tức gì về Du Minh Môn.

Mãi đến mấy tháng trước, con trai duy nhất của chưởng môn phái Không Động chết trong rừng, thi thể hết sức thê thảm, bị móc hai mắt, tay phải bị chặt đứt, trên những ngón tay máu me đầm đìa còn vướng lại mảnh vảy của nữ nhân. Mảnh vảy đó chính là y phục của Du Minh Môn. Hai tháng sau, đại đệ tử phái Thiên Sơn cũng chết thảm trong rừng trúc gần đó, trước khi chết cũng bị người ta móc hai mắt...

Vì thế tin đồn Du Minh Môn muốn tắm máu giang hồ, đẩy lên tai kiếp của võ lâm được truyền đi, người người đều biết.

Đương nhiên các đại môn phái đều cảm thấy bất an, sợ rằng mình sẽ là mục tiêu tiếp theo của Du Minh Môn. Sau đó, phái Không Động và phái Thiên Sơn liền hợp lực tiến đánh Du Minh Môn nhưng không ngờ, các cao thủ của hai phái còn chưa tới Tử Trúc Lâm đã bị phục kích, không ai còn sống trở về, bao gồm cả hai vị chương môn.

Từ đó, hễ nhắc tới Du Minh Môn là người trong giang hồ lại biến sắc mặt.

Gần đây, Tần Phong lên phương Bắc để bái phỏng một vị thể ngoại cao nhân, trên đường đi nghe nói các đại môn phái không muốn ngồi chờ chết nữa nên quyết định hợp lực cùng đối phó với Du Minh Môn, ngay cả Đường Môn trước nay không hỏi hạn tới chuyện giang hồ cũng tham gia, Đường Kiệt còn được đề cử làm minh chủ. Tần Phong đang định vài hôm nữa sẽ đến Đường Môn xem có thể giúp gì hay không, ai ngờ y còn chưa kịp gặp vị tiên bối kia thì đã gặp Hứa Hạo Sơn được Đường Kiệt nhờ đi tìm mình. Y đoán Đường Kiệt có chuyện gấp nên không dám chậm trễ một khắc, tức tốc đến Đường Môn.

Đường Kiệt ngừng lại một chút rồi kể tiếp: “Bây giờ các đại môn phái đều muốn diệt trừ Du Minh Môn nhưng lại e dè chúng nên mới hợp sức để đối phó, còn đề cử ta làm minh chủ, chịu trách nhiệm liên lạc với nhân sĩ bốn phương. Huỳnh và Lạc Vũ Minh đều là những cao thủ tuyệt đỉnh cho nên ta mới mời hai người tới giúp đỡ.”

“Vũ Minh? Huỳnh ấy cũng đến rồi à?” Nhắc tới Lạc Vũ Minh, ánh mắt Tần Phong hơi sáng lên.

“Huỳnh ấy vẫn chưa đến, nhưng chắc cũng sắp rồi.”

“Hai năm rồi ta cũng không được gặp huynh ấy, nghe nói huynh ấy đã là một đại hiệp rất có tiếng tăm.”

“Có vẻ tiếng tăm của huynh còn vang dội hơn cả huynh ấy.”

“Haizz! Ngay cả ta cũng không biết hai năm qua mình đã làm gì nữa...” Tần Phong than thở. “Thì ra giang hồ chính là khiêu chiến và quyết đấu không ngừng, máu không bao giờ ngừng chảy.”

“Hai năm qua, huynh đã thay đổi rất nhiều, càng ra vẻ một người đàn ông hơn.” Đường Kiệt ngắm nghía thật kỹ gương mặt anh tuấn của y. Hai năm không gặp, trên người y càng toát lên vẻ nam tính, khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh và khôi ngô hơn, nhất là khi y mỉm cười, hết sức mê hồn.

Tần Phong cười, nói: “Huynh cũng vậy mà, hình như càng có phong thái của người đứng đầu một phái.”

Sau khi chuyện công, chuyện tư kết thúc, uống vài chén rượu, Tần Phong cảm thấy chệnh choáng.

“Rượu đúng là thứ kỳ lạ, cay xé cổ họng nhưng lại khiến người ta mê mẩn.” Tần Phong bụng chén rượu lên, đôi mày kiếm chau lại, không ngừng cảm thán. “Trước đây ta thấy có người yêu rượu như mạng sống nên cứ tưởng hương vị của rượu tuyệt vời lắm, sau khi nếm thử mới biết nó đắng chát từ miệng cho đến khi xuống bụng.”

“Đó là do huynh không hiểu đây thôi, nếu có ngày huynh thâm thấu được hương vị thật sự của rượu thì biết đâu sẽ chỉ muốn đắm mình trong đó mà không muốn tỉnh

lại.” Đường Kiệt uống cạn một chén, thưởng thức hương vị chưa tan trên môi.

“Hy vọng sẽ không có ngày đó.” Tần Phong làm bộ khoan khoái uống một hơi cạn sạch nhưng đôi lại là một trận ho sặc sụa.

Chỉ mới được vài chén mà Tần Phong đã say đến không biết trời trăng mây gió gì. Trong lúc mơ màng, có một bàn tay rất dịu dàng vỗ về y, hết như mẫu thân mà y hằng nhung nhớ. Sau đó, trước ngực y có một cảm giác ấm áp đã lâu chưa từng có... Y lảng máng nhớ ra đó là tấm lưng rộng vững chãi của phụ thân. Tuy y luôn cố gắng dùng oán hận để che giấu những mong nhớ nhưng phải thừa nhận là y rất nhớ phụ mẫu của mình.

Sau đó, y bỗng loáng thoáng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng quan tâm của một nữ tử: “Huynh vẫn ổn chứ?”

Tần Phong cố nhìn rõ bóng người trước mặt nhưng bóng người ấy vẫn cứ mơ hồ bất định. Y chỉ cảm nhận được một cặp mắt dịu dàng như nước, một tâm hồn trống rỗng xa xôi khiến y nhớ tới cô nương đã cùng y ngắm mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn.

Hai năm trước, sau khi dưỡng thương ở Đường Môn, y không về lại phái Hoa Sơn nữa. Ngụy chương môn nói với y, nếu y có thể giết được Kiếm Ma thì võ công đã vượt qua phụ thân y, đủ để hành tẩu giang hồ, tự bảo vệ mình. Bây giờ y còn trẻ, không nên sống một cuộc sống tách biệt với thế gian mà nên ném thử cuộc đời trần thế phồn hoa, sống cuộc sống mà mình muốn. Hơn nữa, trên người y có Thanh Phong kiếm, trên giang hồ không ai là không biết. Đương nhiên cũng có vô số người muốn đoạt kiếm nên y không muốn gây phiền phức cho phái Hoa Sơn.

Nhưng mấy năm nay, vào mùa hoa vàng nở rộ, y lên lên đỉnh Hoa Sơn, lắng lắng gảy khúc nhạc mà mẫu thân thích nhất dưới ánh tịch dương, trong lòng luôn mong ngóng có thể được gặp lại cô nương đó. Đáng tiếc, nàng không hề đến. Hoặc có thể nàng đã đến nhưng lại không gặp được y...

*
* *

Sáng hôm sau, Tần Phong mở mắt thức dậy thì nhìn thấy một bóng người mặc áo vàng đang đứng trước mặt mình. Y lập tức quện mắt cơn đau đầu, ngồi bật dậy để nhìn cho rõ cô nương đó, đây là điều mà y muốn làm đêm qua nhưng không thể.

Lam Lăng thấy y ngồi dậy thì vội vàng đỡ lấy y. “Huynh đỡ hơn chút nào chưa?”

“Lam Lăng! Sao muội lại ở đây? Vũ Minh đâu?” Trong sự ngạc nhiên của y còn có chút thất vọng.

“Huynh ấy vừa ra ngoài lấy thuốc giải rượu cho huynh. Không biết uống rượu mà còn uống làm gì? Tối qua lúc Vũ Minh ca công huynh về, huynh không ngừng than là đau đầu!”

“Thế sao? Thật là mất mặt!” Tần Phong ngượng ngùng mỉm cười, bước xuống giường.

Lam Lăng cúi đầu, không nói gì.

Đúng lúc ấy, Lạc Vũ Minh bước vào, cười to. “Đúng là rất mất mặt. Vốn tưởng sau hai năm gặp lại, huynh đã là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không ngờ huynh lại có bộ dạng thảm hại thế này.”

“Nếu huynh đến sớm hơn một chút thì e rằng người bị Đường Kiệt chuốc say

không chỉ có mình ta.”

“Huynh tưởng là đàn ông trên đời đều vô dụng như huynh sao? Ta thuộc dạng ngàn chén không say, đây!” Lạc Vũ Minh cố ý ngửi mùi thuốc giải rượu, bấu môi. “Ta chưa bao giờ nếm qua thứ này, có lẽ huynh thường uống nhỉ?”

“Để tối nay ta xem xem huynh ngàn chén không say thế nào.” Tần Phong cười, nhận lấy thuốc. Tuy y cũng cho là uống thứ này thì thật là mất mặt nhưng đầu y đang biểu tình quá dữ dội.

Quả nhiên đêm hôm ấy, cả ba chàng trai đều say đến nỗi không còn hay biết gì nữa.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Tần Phong vừa nhìn thấy hai bát thuốc giải rượu liền mỉm cười, nói với Lạc Vũ Minh: “Mau nếm thử xem nó có mùi vị gì.”

“Ta không cần. Ta vẫn rất ổn.” Lạc Vũ Minh tỏ vẻ không cần, nói.

“Lam Lăng, vậy thì đưa nó cho ta luôn đi, đầu ta đau quá!”

“Không được, Lam Lăng! Không được đưa cho huynh ấy!” Lạc Vũ Minh kéo lấy tay Lam Lăng không chịu buông ra, giống hệt một đứa trẻ so bì. “Nếu không phải tại huynh ấy cứ lén trút rượu sang cho ta thì sao ta lại say được? Để huynh ấy đau chết đi cho rồi!”

Lam Lăng cố hết sức để rút tay ra, đưa bát thuốc giải rượu cho Tần Phong, nhẹ nhàng nói: “Không biết uống thì uống ít đi, coi chừng hại tới sức khỏe.”

Nụ cười của Tần Phong hơi gượng gạo. Thấy Lam Lăng cứ nhìn mình nên y không thể không nhận lấy bát thuốc, bưng lên uống. Trong lúc vô tình, y liếc thấy trong mắt Lạc Vũ Minh có một ngọn lửa chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Vì không muốn đối mặt với tình thế khó xử này, y đã né tránh suốt hai năm. Rốt cuộc thì y phải né tránh bao lâu nữa đây?

Tần Phong đằng hắng vài tiếng, hỏi: “Vũ Minh, khi nào thì hai người thành thân?”

“Cũng sắp rồi. Đợi chuyện của Đường Kiệt giải quyết xong sẽ thành thân.”

“Đừng quên mời ta uống rượu mừng đấy!”

“Sao ta lại quên được chứ? Nhưng khi nào thì mới được uống rượu mừng của huynh đây?”

Tần Phong cười xấu hổ. “Cũng sắp rồi. Đợi khi nào ta gặp lại nàng ấy đã.”

“Ồ, nói thế là có mục tiêu rồi à?”

Mục tiêu? Trong đầu Tần Phong không khỏi hiện lên hình bóng mờ lung của một thiếu nữ áo vàng, ngân nga nói: “Coi như là thế đi...”

Khi nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm của Lạc Vũ Minh, y thấy an tâm phần nào. Y tưởng rằng từ nay Lạc Vũ Minh sẽ được như ý nguyện, ở bên cạnh Lam Lăng suốt đời, còn y thì không cần phải né tránh bọn họ nữa. Nhưng y không thể nào ngờ được bị kịch lại xảy ra bất ngờ như thế, khiến y không kịp trở tay.

Hôm ấy, trời u ám đến đáng sợ, đang buổi chiều mà phải đốt đèn mới thấy rõ mặt người.

Tần Phong đang ngồi trong một góc khuất ít ai chú ý nhất để nghe mọi người thảo luận chuyện quyết chiến với Du Minh Môn vào ngày mai thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh lạnh. Y vô thức rút kiếm, xoay người lại thì thấy một mũi kiếm sắc lạnh đang đâm thẳng về phía mình. Y định né người để tránh thì Lam Lăng đột nhiên xông đến.

Thanh kiếm xuyên thẳng qua ngực Lam Lăng.

Lúc ấy Tần Phong mới nhận ra người cầm kiếm là Vương Mông. Phụ thân của hắn từng quyết đấu với Tần Phong và bị trọng thương, cộng thêm tâm trạng buồn bực vì bại dưới tay Tần Phong nên không lâu sau, ông ta ôm hận mà qua đời.

Nếu hôm nay không nhìn thấy hắn thì Tần Phong đã quên mất trận quyết đấu ấy. Y chưa bao giờ coi trọng những trận khiêu chiến và quyết đấu không phải do oán thù mà chỉ vì hư danh, cũng chưa từng nhớ rõ tên của những kẻ đã bại dưới kiếm của mình.

Giang hồ chính là nơi hoàn toàn không có quy luật vĩnh viễn. Người ngã xuống trong những trận quyết đấu sẽ nhanh chóng bị lãng quên, người còn đứng vững mới được nhớ đến. Không lâu sau, người được nhớ tới lại ngã xuống, bị người ta quên lãng... Cho nên không có ai là vĩnh viễn được nhớ đến, chỉ có người hoàn toàn bị lãng quên.

Phòng nghị sự của Đường Môn lập tức trở nên yên ắng như tờ.

Tần Phong đưa tay ôm lấy Lam Lăng đang dần lạnh cứng, gần như không dám nhìn mặt Lạc Vũ Minh.

Trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời mình, Lam Lăng kéo tay y, hỏi lại nhiều lần: “Từ trước đến nay huynh chưa bao giờ yêu muội sao? Dù chỉ là một chút thôi.”

Tần Phong lẳng lặng nhìn nàng ta. Y không muốn nói từ “yêu” nhưng lại càng không thể nói được từ “chưa từng”.

“Huynh không thể... nói gạt muội được sao?”

Y thấy máu ở trước ngực Lam Lăng càng chảy càng ít, hơi thở cũng càng lúc càng mong manh thì cả người như bị bóng đêm vây lấy, cuối cùng đành cắn răng nói: “Ta thích muội.”

“Vậy huynh có thể hôn muội một cái không?”

Y nhìn cô nương từng nhiệt tình như lửa đang dần trở nên lạnh như băng trong lòng mình, nhìn ánh mắt mong đợi của nàng từ từ nhắm lại. Một cô nương mười chín tuổi dùng cả sinh mệnh để yêu y, cuối cùng chỉ có một khăn cầu nhỏ nhoi này thôi.

Y không thể cự tuyệt nên cúi người, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng. Tuy chỉ chạm môi trong chốc lát nhưng đủ để làm trái tim y băng giá, rơi vào vực sâu ngàn kiếp không thể quay lại.

Khi Tần Phong ngẩng lên thì người vừa ra tay giết Lam Lăng đã không còn thở nữa. Lạc Vũ Minh cầm thanh kiếm còn nhỏ máu, đứng đối diện với y như một cái xác không hồn.

“Xin lỗi huynh!” Tần Phong nói.

“Người huynh có lỗi không phải là ta!” Tiếng gào thét thảm thiết của Lạc Vũ Minh như đến từ địa ngục, mạng theo sự nguyên rửa cay nghiệt. “Ta đã nói nếu huynh thích muội ấy, có thể khiến muội ấy hạnh phúc thực sự thì ta sẽ tác thành cho huynh. Ta chỉ mong muội ấy được vui vẻ, thế nhưng huynh...”

“Là ta đã hại chết muội ấy, nếu huynh muốn báo thù thì cứ ra tay đi!”

“Giết huynh thì muội ấy có thể sống lại được sao?” Lạc Vũ Minh giành lấy thi thể của Lam Lăng từ tay Tần Phong.

Lạc Vũ Minh ôm thi thể của Lam Lăng rời khỏi đó. “Lam Lăng, huynh sẽ ở bên muội, ở bên muội mãi mãi.”

Tần Phong định đuổi theo thì bị Đường Kiệt ngăn lại. Hắn nhẹ nhàng vỗ vai Tần Phong. “Bây giờ huynh có nói gì cũng vô ích thôi.”

“Nhưng...”

“Bây giờ huynh ấy nhìn thấy huynh thì chỉ càng đau khổ. Hãy để huynh ấy bình tĩnh

một chút, đợi ngày mai giải quyết xong đại sự rồi ta và huynh sẽ đi tìm huynh ấy.”

Tần Phong do dự một lát rồi miễn cưỡng gật đầu. Bất luận thế nào, ngày mai chính là thời khắc quan trọng quyết định sự sống chết, tồn vong của các đại môn phái trên giang hồ, y không thể ra đi vào lúc này được.

Ngày hôm sau, các đại môn phái chia làm ba cánh quân bao vây Tử Trúc Lâm. Một nhánh tấn công bằng hỏa lực, một nhánh dùng khí độc công kích, còn Tần Phong và vài cao thủ của các môn phái quan sát động tĩnh của Du Minh Môn, tìm lối vào Du Minh Môn, chuẩn bị tấn công.

Nhưng mọi chuyện diễn biến khác hẳn dự tính của bọn họ. Tử Trúc Lâm nổi lửa mịt mù, khí độc lan khắp nơi mà vẫn không thấy tăm hơi người của Du Minh Môn.

Các cánh quân đợi suốt ba ngày nhưng vẫn không thấy có bất kỳ động tĩnh gì.

Ngày thứ tư, Tần Phong một mình lên vào Tử Trúc Lâm quan sát tình hình, bỗng nghe thấy có tiếng chém giết phát ra từ phía Đường Kiệt dẫn người đi thả độc. Lúc đầu y không để tâm lắm, chỉ định làm theo kế hoạch ban đầu, tìm kiếm lối vào Du Minh Môn nhưng sau đó phát hiện ra tiếng chém giết ngày càng lớn, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên bên tai.

Tần Phong vội vàng chạy tới giúp đỡ thì phát hiện đây là một kiếp nạn của võ lâm... Mấy trăm cao thủ, người thì chết, người thì bỏ chạy, tình thế hết sức hỗn loạn.

Tiếng kêu than vang khắp trời, thi thể trải khắp mặt đất.

Y tìm kiếm rất lâu mới nhìn thấy Đường Kiệt đang quyết đấu với một nữ tử áo trắng trên đỉnh núi. Võ công của nữ tử kia rất cao cường, chiêu thức biến hóa khôn lường, tấn công dồn dập, chẳng những không cho đối thủ có đường lui mà cũng không cho mình có cơ hội lùi bước.

Tần Phong thấy tốc độ né tránh của Đường Kiệt càng lúc càng chậm, gần như không còn sức để phản kích thì lập tức xông tới, dùng kiếm ngăn cản một chiêu mà nữ tử áo trắng đánh về phía Đường Kiệt.

Nữ tử vừa nhìn thấy Tần Phong thì hơi ngần người, sau đó lập tức thu chiêu, nhanh nhẹn bay lên, tránh được chiêu kiếm của y.

Khi Tần Phong đứng trước mặt Đường Kiệt mới nhìn rõ nữ tử trước mắt. Bộ y phục bằng lụa mỏng màu trắng và mái tóc đen nhánh cứ tung bay trong gió, đôi mắt nàng ta lạnh lẽo như băng. Tuy khuôn mặt đã được che bởi chiếc khăn lụa trắng, không thể nhìn thấy dung nhan thật sự nhưng chắc chắn nó không hề xấu xí, ghê tợn như lời giang hồ đồn đại.

Nữ tử áo trắng lẳng lặng nhìn y, đôi môi anh đào sau lớp lụa trắng khẽ mấp máy nhưng lại không phát ra tiếng.

Tần Phong cũng không nói nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất để tung thêm vài kiếm nhưng nữ tử áo trắng vẫn né được dễ dàng.

Y lại tung thêm mấy chiêu nữa, chỉ thấy nữ tử áo trắng nhẹ nhàng bay lượn trước mặt y nhưng không hề ra tay phản kích.

Tần Phong cả kinh, thầm suy đoán xem rốt cuộc đối phương là ai. Tự biết mình không phải là đối thủ của nàng nên nhân lúc vừa tung chiêu kiếm, nữ tử đang né tránh, y mau chóng kéo Đường Kiệt đang bị thương thoát khỏi nơi đó.

Về tới Đường Môn, y mới phát hiện Đường Kiệt đã bị trọng thương, gân mạch bị đứt. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng từ nay, hắn đã trở thành phế nhân.

Đường Môn, hai chữ này vẫn được dát vàng trên tấm biển nền đỏ thẫm. Đường Kiệt vẫn là chủ nhân của Đường Môn...

Đáng tiếc danh tiếng của Đường Môn đã không còn được như xưa. Một chàng trai từng rạng rỡ như ánh dương, lòng mang hoài bão bây giờ chỉ có thể vịn vách tường, nhích từng chút một, yếu đuối như một đứa trẻ chưa biết đi.

Tần Phong đứng phía sau Đường Kiệt, nhìn tấm áo ướt đầm mồ hôi của hắn, từng cơn sóng dữ trào dâng trong lòng. Y chưa từng hận ai đến như vậy. Hôm nay là lần đầu tiên y nếm thử mùi vị của sự thù hận. Thì ra nó chính là cảm giác cho dù có phải trả giá thế nào thì cũng muốn mang kẻ đó ra để băm thành trăm mảnh.

Mới đi được vài bước, Đường Kiệt đã mệt lả người, phải ngồi xuống thở dốc. Tần Phong không khỏi nhớ tới lúc mình vừa hôn mê tỉnh lại, mở mắt ra là nhìn thấy Đường Kiệt. Khi ấy nụ cười của hắn ôn hòa, khiêm nhường, hắn chăm sóc y chu đáo như là bằng hữu lâu năm vậy.

Im lặng một lúc lâu, Tần Phong mới lấy lại được vẻ mặt bình thản, đi đến bên Đường Kiệt, ngồi xuống trước mặt hắn. “Huynh đã giao chiến với ả ta, huynh có phát hiện được cách thức phá giải chiêu thức của ả không?”

Đường Kiệt im lặng một lúc lâu rồi khẽ lắc đầu.

Tần Phong lại nói: “Huynh hãy tin tưởng ta, ta sẽ làm được.”

Đường Kiệt cup mắt xuống, xoa hai chân mình, vẫn cứ im lặng.

“Bất luận thế nào, ta nhất định sẽ báo thù cho huynh!”

Cuối cùng thì Đường Kiệt cũng ngẩng lên, mắt ánh lên vẻ rạng ngời như lúc xưa, đáng tiếc nó nhanh chóng biến mất. “Võ công của ả rất lợi hại, huynh không phải đối thủ của ả, có đi thì cũng mất mạng thôi.”

“Chắc chắn sẽ có cách phá giải võ công của ả. Không có chiêu thức nào là hoàn toàn không có sơ hở.”

“Chiêu thức của ả ta không phải là quá hoàn hảo, thậm chí còn có sơ hở nhưng huynh không thể phá giải được đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ả ta ra chiêu nào chiêu nấy đều trí mạng, không tránh được sẽ mất mạng ngay... Lúc giao chiến với ả, ta từng thử tấn công vào những chỗ sơ hở ấy nhưng ả hoàn toàn không quan tâm, chỉ tấn công mà không phòng thủ.” Đường Kiệt thở dài nặng nề rồi nói tiếp: “Có lẽ huynh có thể khiến ả ta bị trọng thương nhưng ả ta sẽ khiến huynh phải mất mạng. Vì thế huynh mãi mãi không thể thắng được ả đâu.”

“Ý của huynh là...” Tàn Phong nắm chặt thanh kiếm trong tay, năm ngón tay thon dài gầy như trắng bệch. Điều hòa lại hơi thở, y mới nói tiếp: “Chỉ cần khi quyết đấu mà còn giữ ý định sống sót thì chắc chắn sẽ thua trận, đúng không?”

“Không sai, Ắ ta coi thường cái chết, lòng không có tạp niệm, cho nên chiêu thức có thể đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Nếu huynh muốn thắng được ắ thì chỉ có một cách...”

“Ta hiểu rồi!” Tần Phong đứng bật dậy, quay người rời đi. Khi ra khỏi cửa, y nghe Đường Kiệt nói vọng ra: “Đừng đi!”

Y không quay đầu lại.

Từ khi phụ mẫu rời xa nhân thế, đối với y, sống hay chết đã không còn quan trọng nữa.

Y chỉ muốn làm những chuyện mà y nghĩ mình nên làm, bảo vệ những người y cho là quan trọng.

Bây giờ, Lạc Vũ Minh đã ra đi trong oán hận, bất luận y có sám hối và giữ lại thể nào thì hãn cũng sẽ không quay lại.

Đường Kiệt đã trở thành phế nhân. Trên giang hồ, người không có võ công chẳng khác nào người chết.

So với việc tiếp tục sống trong sự áy náy, y thà đi liều chết với Du Minh Môn, ít ra thì có thể đòi lấy sự bình yên cho giang hồ.

*
* *

Mùa thu lại đến, đã mấy tháng trôi qua kể từ khi các đại môn phái quyết đấu với Du Minh Môn.

Từ Trúc Lâm trở lại về tỉnh mịch như xưa.

Trong sơn cốc mây khói lượn lờ, không một bóng người, thảm họa đại màu vàng chanh trải rộng mênh mông, làn gió nhẹ khẽ mơn man thổi qua, Tần Phong đứng một mình trên đỉnh núi, nhìn đám hoa vàng và lá úa bay theo gió, nghe tiếng chim hót vang vọng trong sơn cốc...

Đứng trước cảnh đẹp thần tiên thế này mà trong mắt Tần Phong chỉ có cảnh hộn hai trăm cao thủ võ lâm phơi thây ngổn ngang, những người chết không nhắm mắt, những vết máu đỏ ối văng lên những cánh hoa màu vàng tươi, tiếng quạ kêu quang quác...

Tuy Đường Kiệt không nói trắng ra nhưng ý vẫn hiểu. Cách duy nhất để đánh bại nữ ma đầu kia chính là nắm lấy cơ hội then chốt nhất, tung ra một kiếm trí mạng.

Đương nhiên kết quả chỉ có một: cả hai cùng chết.

Đối với y, như thế cũng đáng!

Không biết suy nghĩ bao lâu, Tần Phong nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân rất khẽ nên tay bất giác nắm chặt thanh kiếm. Nhưng y đợi một lát mà vẫn không cảm nhận được chút sát khí nào.

Y từ từ xoay người lại và không sao ngờ được phía sau mình lại có một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng mặc bộ y phục bằng gấm màu tím nhạt. Màu tím nhạt ấy khiến nàng có vẻ mông lung, huyền ảo. Mái tóc nàng được búi lên lỏng lẻo, chỉ chừa một lọn nhỏ trước ngực tạo cảm giác thanh nhã làm rung động lòng người. Y từng gặp vô số giai nhân nhưng chỉ một người để lại ấn tượng trong lòng y, chính là cô nương tình cờ gặp gỡ trên đỉnh Hoa Sơn, từ đó không bao giờ quên được.

Đã ba năm không gặp, nàng đã trưởng thành, càng xinh đẹp và ý nhị hơn trước.

Tần Phong vui mừng hỏi: “Là cô nương ư?”

Nữ tử ngạc nhiên nhìn y, hai tay đưa từ sau lưng ra phía trước, hỏi: “Sao... huynh lại ở đây?”

Tần Phong chỉ về phía rừng trúc đối diện, nói: “Ta bị lạc đường, không ra khỏi khu rừng trúc này được, nàng có thể dẫn ta ra khỏi đây không?”

Nữ tử do dự một lát rồi gật đầu, quay người bước đi. “Huynh đi theo ta.”

Tần Phong vội vàng bước theo. “Ta là Tần Phong...”

Sau đó, y liền hỏi câu mà mình đã muốn hỏi từ mấy năm về trước: “Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

“Ta... ta tên là Mạc Tình.” Nàng nói rất nhẹ nhàng và chậm rãi.

“Tình? Cái tên thật đặc biệt, rất hợp với cô nương...”

Mạc Tình đưa mắt nhìn y, nhẹ nhàng nghiêng đầu qua, chớp đôi mắt đen lay láy.
“Tại sao?”

Tần Phong nhất thời không biết nói gì. Y chỉ cảm thấy chữ “tình” viết thì rất đơn giản nhưng lại hàm chứa rất nhiều cảm xúc vui buồn tan hợp, hỷ nộ ái ố, là sự tốt đẹp mà con người luôn hướng đến nhưng lại không thể chạm tới. Nhưng vì sao chữ này lại hợp với nàng thì y không thể nói được lý do.

Thấy y không trả lời được, nàng cũng không truy hỏi thêm, tiếp tục đi.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau, nghe tiếng thở của nhau, rõ ràng là rất gần nhưng dường như lại có một khoảng cách không thể nào vượt qua được.

Mạc Tình dẫn Tần Phong đi lòng vòng khá lâu trong rừng trúc, trăng đã từ từ hiện lên sau khóm trúc xanh, chiếu ánh sáng lạnh lạnh.

Tần Phong lặng lẽ sờ những cây trúc mà mình vừa đánh dấu, làm như lơ đãng hỏi:
“Mấy năm nay cô nương có lên Hoa Sơn ngắm mặt trời lặn không?”

Mạc Tình quay đầu lại, yên lặng nhìn y một lát rồi mới trả lời: “Hai năm trước ta có đi nhưng không gặp được huynh.”

Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời sao lấp lánh. Ánh sao phản chiếu vào trong mắt y, hết sức dịu dàng. “Có lẽ bây giờ hoa vàng trên Hoa Sơn đã tàn hết rồi. Nếu mùa thu năm sau ta còn sống sót, ta sẽ dẫn cô nương đi ngắm mặt trời lặn, sau đó đàn cho nàng nghe khúc nhạc mà nàng thích, được không?”

Mạc Tình nhìn sâu vào mắt y, đáp: “Được!”

Nửa canh giờ sau, Tần Phong rời khỏi rừng trúc.

Y đi được vài bước thì không kìm lòng được phải quay đầu lại nhìn nàng. Hôm nay, y đã gặp được người mà y từng thầm cầu mong tạo hóa cho mình gặp lại.

Y không biết nàng là ai, có quan hệ gì với Du Minh Môn nhưng y biết, suốt dọc đường đi vừa rồi, rất nhiều lần nàng định giết y nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

*
* *

Sau hôm đó, Tần Phong thường xuyên đến Tử Trúc Lâm để đợi nữ ma đầu của Du Minh Môn xuất hiện nhưng hoa vàng và lá vàng đã thôi rơi, chim nhỏ hót tới khản cả tiếng mà nữ ma đầu ấy vẫn không hề xuất hiện.

Một ngày nọ, y lại gặp được Mạc Tình. Nàng mặc chiếc váy màu vàng nhạt, đứng trong rừng trúc, nhìn y từ phía xa xa, không đến gần, cũng không đi khỏi đó.

Bọn họ cứ đứng cách xa nhau như thế mà nhìn nhau, khoảng cách chỉ có vài chục bước mà thôi, với khinh công của y, nháy mắt là có thể đến gần nàng.

Nhưng y lại chọn cách từ từ bước đến, nhìn thấy nàng càng lúc càng gần...

Đúng lúc đó, trên không trung bỗng xuất hiện một bóng người mặc y phục trắng. Nữ tử áo trắng không giao chiến với Tần Phong mà chỉ phóng một bức thư dính vào vách đá bên cạnh y.

Y lấy thư ra xem thì trên đó chỉ viết vồn vện mấy chữ: Mười ngày sau, quyết chiến tại đây, sống chết do trời!

Nét chữ tung bay phóng khoáng, còn tỏa hương thơm dịu dịu.

Tần Phong cất bức thư, sau đó nhìn Mạc Tình ở đối diện. “Mười ngày sau, nếu ta còn sống thì ta nhất định sẽ đến tìm cô nương. Nếu ta không thể đến thì nàng hãy giữ thứ này...”

Y vươn tay ra, đưa nhạc phổ đã viết đêm qua cho nàng. “Cô nương có thể tìm một người tinh thông âm nhạc để người đó đàn cho mình nghe.”

Mạc Tình cúi đầu nhìn nhạc phổ trên tay, không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng gật đầu với y. Không biết nàng đồng ý đợi y hay là đồng ý sau này sẽ đi tìm một người tinh thông âm nhạc để đàn cho mình nghe.

*
* *

Tiêu Dao Các chính là tửu lâu nổi tiếng nhất Du Ly trấn. Loại rượu lâu năm do

Tiêu Dao Các tự ủ vừa thơm vừa nồng, sau khi uống vào miệng thì để lại dư vị khó quên. Tần Phong không phải là người thích uống rượu, càng không phải là người nhàn hạ, rảnh rỗi nên lý do y đến nơi này cũng chỉ là vì muốn tìm thứ gì đó lót dạ.

Vừa từ Tử Trúc Lâm về, Tần Phong cảm thấy mệt mỏi nên gọi một món ăn thanh đạm.

Món ăn thanh đạm tỏa ra mùi dầu hành thơm lừng, cộng thêm hương rượu nồng nàn, quả là khiến người đang đói như Tần Phong cảm thấy rất ngon. Thật ra y là người chẳng dư dả gì nên trước nay không thường xuyên ăn uống ở những tửu lâu xa hoa, tốn kém này, nhưng bây giờ đối với người không còn sống được bao lâu nữa thì ngân lượng không còn quan trọng.

Tần Phong đang định cầm đĩa lên thì bỗng nghe trong tửu lâu có người nói: “Các huynh đã nghe tin gì chưa? Dự Minh Môn đã gửi chiến thư cho Nam Cung Hoành Nhạc của Nam Cung thế gia rồi đây. Nghe nói hôm nay sẽ quyết đấu tại Phi Hồng Phong.”

“Ai mà không biết tin tức này chứ!” Có người khinh thường nói.

Vài người thoát nhìn chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt bắt đầu xì xầm bàn tán.

“Các huynh nói xem ai sẽ thắng? Ta rất muốn đi xem.”

“Nếu không muốn sống nữa thì cứ đi đi. May mắn thì có thể được toàn thân.”

“Thôi đi...”

Có người nói chen vào: “Nam Cung Hoành Nhạc được mệnh danh là võ lâm chí tôn, nếu ông ấy cũng thua thì chính phái không còn ai có thể chống lại được nữ ma đầu đó nữa rồi.”

“Chẳng phải còn Long bảo chủ của Long Gia Bảo sao?” Lại có người phản bác.

“Đường Môn đã tiêu tòng rồi, nếu Nam Cung thế gia cũng thất bại nữa thì e là một mình Long Gia Bảo không có năng lực chống chọi với Du Minh Môn, từ nay võ lâm sẽ bị một nữ ma đầu thao túng.”

Những người đó vẫn đang say sưa bàn luận thì Tần Phong đã bỏ lại những món ăn còn chưa kịp động đũa, vội vàng rời khỏi Tiêu Dao Các.

Chạy băng băng suốt mấy trăm dặm, cuối cùng thì hôm sau, Tần Phong cũng đến được Phi Hồng Phong trước khi mặt trời lặn.

Vừa đến chân núi, Tần Phong liền nhìn thấy Mạc Tình đứng đối diện nhìn y. Nàng đứng trong gió, tay áo tung bay theo gió, hết như một tiên nữ vừa đặt chân xuống cõi này. Y không kịp dừng chân, lướt qua người nàng, bay thẳng lên sườn núi.

Trận quyết đấu đã kết thúc, chỉ còn lại những cành cây bị chặt đứt, những ngọn cỏ bị giẫm nát, đá vụn và lá úa trải ngôn ngang khắp mặt đất.

Thi thể dưới đất vẫn còn ấm, vẻ mặt Nam Cung Hoành Nhạc vẫn hiền hòa như khi còn sống.

Tần Phong vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên gặp mặt Nam Cung Hoành Nhạc, ông cười hiền hậu, vỗ vai Tần Phong, nói: “Đúng là anh hùng xuất thiếu niên... Chàng trai trẻ, đừng quá vội bộc lộ tài năng của mình. Kiếm càng sắc thì càng dễ gãy.”

Lúc ấy, y chưa hề biết danh tiếng của Nam Cung Hoành Nhạc, chỉ coi ông là lão tiên bối nhân hậu, dễ gần. Hôm ấy, Nam Cung Hoành Nhạc mời y uống rượu, kể cho y nghe rất nhiều chuyện trên giang hồ. Đó là lần đầu tiên Tần Phong nếm thử mùi vị của rượu, kết quả là say bí tỉ.

Bọn họ vốn đã hẹn với nhau là lần sau gặp lại sẽ không say không về... Vậy mà khi gặp lại đã là cách xa nghìn trùng.

Tần Phong loạng choạng bước tới một bước, đưa tay chạm vào thi thể của Nam Cung Hoành Nhạc. Y cảm thấy tức ngực, một búng máu bỗng trào lên miệng.

Y gắng sức cắn răng nuốt xuống, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Mạc Tình lúc này đang đứng trước mặt mình.

Y đoán được Mạc Tình là người của Du Minh Môn, vì quá oán hận nên căm phẫn nói: “Ta nhất định sẽ giết chết ả ta, nhất định...” Còn chưa nói xong thì y đã cảm thấy trước mắt tối sầm, máu từ trong miệng phun ra.

Khi ngã xuống, Tần Phong ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. Một cơ thể mềm mại ôm chặt lấy người y.

Đó là cảm giác tuyệt diệu khó có thể tả được. Tuyệt diệu đến nỗi khiến y quên hết mọi đau đớn, giống như được trở về với thời thơ ấu, nằm trong lòng mẫu thân.

Y rất muốn ôm chầm lấy cơ thể mềm mại ấy, đáng tiếc là không có sức lực!

Khi Tần Phong khôi phục ý thức, mở mắt ra được thì nhìn thấy ánh nến đang chớp chờn nhảy múa trên gương mặt tái xanh của nàng, ánh mắt nàng sáng như ánh nến.

Nàng đang nhìn y, gần trong gang tấc...

Dưới ánh nến lay động, dung nhan khuynh thành ấy làm y phải thất thần.

“Huynh... vẫn ổn chứ?” Mạc Tình nhẹ nhàng hỏi.

“Đây là đâu?” Tần Phong quan sát căn phòng một vòng, xoa xoa ngực mình rồi yên lặng ngồi dậy.

“Khách điểm. Huynh bị ngất đi nên ta đưa huynh đến đây nghỉ ngơi một chút.”

“Đa tạ cô nương!”

Mạc Tình im lặng lắc đầu, Tần Phong cũng không nói gì nữa mà đi đến bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm đen kịt, sau đó lẳng lặng sờ lên kiếm của mình.

Hai người cứ ngượng ngùng im lặng, Mạc Tình lại e dè hỏi: “Huynh sẽ đi... quyết đấu ư?”

“Đi chứ!”

“Huynh nắm chắc phần thắng sao?”

“Không có.”

“VẬY... huynh đừng đi, có được không?” Mạc Tình cắn môi, những sợi tóc trên trán che đi ánh mắt nàng.

Tần Phong bất giác đưa tay lên vuốt lại những sợi tóc rối cho nàng. Khi những ngón tay chạm vào làn da mịn màng, mềm mại, máu nóng như dồn lên đầu ngón tay.

Mạc Tình thoáng cứng người, sau đó đột nhiên gạt tay y ra. “Đã không còn sớm nữa, ta còn có việc, sau này sẽ gặp lại.”

Nói xong, nàng vội vàng chạy ra ngoài, cửa phòng đóng lại tạo thành tiếng vang lớn.

Tần Phong ngẩn ngơ nhìn những ngón tay mình, sau đó chỉ biết cười khổ: Nếu đã không có duyên thì hà tất phải gặp nhau? Nếu đã không có tình thì hà tất phải gặp lại?

*
* *

Đêm đã khuya, Tần Phong đang vận công điều tức để làm tan máu bầm tụ trong ngực thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa khẽ khàng. Y vừa nghe đã đoán được là ai nên chỉ nhú mào, ngồi trên giường không nhúc nhích.

“Là ta đây.” Trong đêm thanh vắng, giọng của Mạc Tình càng trở nên êm ái, đầy quyến rũ.

Tần Phong do dự một lát rồi vẫn ra mở cửa. Nhưng vừa nhìn thấy Mạc Tình ở ngoài cửa thì bàn tay đang đặt trên cánh cửa lập tức bấu chặt lại.

Mạc Tình chỉ mặc một bộ quần áo bằng voan mỏng, màu đỏ trong suốt, hoàn toàn không che được gì.

Y dùng tốc độ chậm nhất trong đời để kéo nàng vào phòng

Sau khi đóng cửa lại, y bắt đầu cảm thấy hối hận. Đêm nay, Mạc Tình tô son điểm phấn nhẹ nhàng, ánh mắt đong đưa đa tình, làn môi đỏ vô cùng rực rỡ và quyến rũ khiến y không kìm được, rất muốn nếm thử xem nó có hương vị thế nào. Điều khiến y càng bất an hơn là vừa bước vào phòng, nàng liền nhìn y bằng ánh mắt và nụ cười hết sức ám muội. Dưới ánh nến, đôi mắt nàng như câu hồn đoạt phách, khiến y cảm thấy tim mình loạn nhịp.

Thật ra y không muốn nhìn nữa nhưng đáng tiếc, đôi mắt đã không còn nghe theo lệnh y, cứ lướt từ trên mặt xuống cơ thể nàng. Làn da trắng nõn được lớp voan mỏng che chắn càng khiến người ta mê mẩn tâm hồn. Đối với đàn ông, những đường cong như ẩn như hiện ấy còn mê hoặc hơn cả gương mặt xinh đẹp kia.

Chẳng phải có câu không ai là hoàn mĩ sao? Sao khi ông trời tạo ra nàng lại không cho nàng có khuyết điểm nào thế?

Tần Phong nuốt nước miếng, đang định mời nàng ra ngoài thì Mạc Tình lại không cho y có cơ hội ấy. Nàng nhẹ nhàng đưa hai tay lên vòng qua cổ y, sau đó cả người nàng cũng tiến sát. Hơi thở nóng ấm từ miệng nàng khẽ phả vào sau tai y, cơ thể yếu điệu kia cũng kề sát cơ thể y.

Khoảnh khắc ấy, Tần Phong có một dự cảm chẳng lành. Y tiêu đời rồi, nữ tử này sẽ hủy hoại y.

Y cúi đầu nhìn khuôn mặt đang ngửa lên nhìn mình, định nói: “Nàng mau buông tay” nhưng khi bắt gặp ánh mắt mong đợi của nàng thì sự tự chủ mà y vẫn lấy làm tự hào kia bỗng tan biến sạch sẽ. Y ra sức ôm chặt lấy cơ thể yếu kiều của nàng, cúi đầu hôn lên cánh môi ấy, bắt đầu nhắm nháp hương thơm mà mình đã khao khát từ lâu kia...

Đây là lần thứ hai y hôn nữ nhân. Cảm giác mà Lam Lăng mang lại cho y là sự lạnh lẽo, thậm chí khiến trái tim của y trở nên buốt giá. Hôm nay, y mới hiểu được thế nào mới là nộ hôn thực sự. Nó ngọt ngào, nồng nàn, khiến cả người y mê mẩn.

Nữ tử trong lòng y cũng mềm nhũn hai chân, dựa sát vào người y...

Nộ hôn của y càng lúc càng sâu, càng mê loạn...

Tay y siết chặt người nàng, ngón tay lặn vào bên dưới làn voan mỏng. Bỗng nhiên y cảm nhận được Mạc Tình khẽ run rẩy, người co lại đôi chút.

Tần Phong giật mình, tìm lại được chút lý trí còn sót lại.

Không phải chưa từng có nữ nhân chủ động lao vào lòng y nhưng y tuyệt đối không tin được người như Mạc Tình lại chủ động quyến rũ đàn ông, trừ khi nàng bị ép buộc.

Y đẩy mạnh Mạc Tình đang dựa vào người mình ra, cố buộc mình phải quên đi ánh mắt đau buồn cùng cơ thể mê hồn của nàng.

“Tại sao?” Tàn Phong cố gắng bảo trái tim đang đập loạn của mình phải bình tĩnh lại, dùng giọng nói lạnh lùng, tàn nhẫn để nói với nàng. “Ta không phải là quân tử như cô nương đã nghĩ. Nếu nàng là một người đàn bà phóng đảng, đêm nay ta có thể cho nàng biết thế nào là nam nữ ân ái. Còn nếu nàng muốn dùng cách này để đạt được mục đích nào đó thì ta nói cho nàng hay, ta sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào với những chuyện sắp xảy ra.”

Mạc Tình như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cứ ngẩn ngơ nhìn y, ánh mắt tràn ngập vẻ u sầu.

“Mời cô nương ra ngoài cho!” Tàn Phong nắm chặt hai tay, buộc mình phải lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng cuối cùng, vào giây phút Mạc Tình bước ra khỏi cửa thì y vẫn cởi áo của mình choàng lên người nàng.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại ánh nến chập chờn. Tàn Phong khom người ôm lấy ngực, chân khí vừa được điều tức lại bắt đầu chạy toán loạn.

Đương nhiên y biết Mạc Tình đến quyến rũ mình không phải là do nàng tình nguyện. Rốt cuộc Du Minh Mộn phái nàng đến làm việc này là có mục đích gì, y nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa. Nhưng y càng thấy căm hận ả môn chủ làm việc mập mờ, thủ đoạn độc ác, đê tiện, bỉ ổi kia. Không bấm thây ả ra thành ngàn mảnh thì khó mà giải được mối hận trong lòng y.

Hai canh giờ sau, Tần Phong lại bắt đầu đứng ngồi không yên. Trong đầu y không ngừng suy nghĩ đến những vấn đề không đâu vào đâu.

Nàng không thể hoàn thành nhiệm vụ, liệu có bị trách phạt không?

Có khi nào ả môn chủ ấy sẽ giết nàng không?

Nàng bị y cự tuyệt như vậy, liệu có đau buồn không?

Nàng luôn đứng từ xa nhìn y, vậy phải chăng nàng đã thích y, dù chỉ là một chút thôi...

Càng nghĩ càng thấy rối, càng thấy sốt ruột. Lúc trời sắp sáng, Tần Phong không thể kiên chế được nữa, đi tìm kiếm khắp các góc đường, các con phố nhỏ trong sương mờ buổi sáng.

Trong làn sương mờ mịt, cuối cùng y cũng tìm thấy hình bóng nhỏ nhắn, yếu ớt mình mong nhớ.

Nàng đang ôm gối, ngồi dưới một gốc cây, vui đầu vào chiếc áo rộng thùng thình của y.

Tần Phong quên hết tất cả, vội vàng chạy qua đó, ôm chặt nàng vào lòng, không ngừng lặp lại: “Xin lỗi... Xin lỗi nàng!”

Mạc Tình ngơ ngác ngẩng đầu, hàng mi còn đọng hơi sương run run, đôi môi đỏ mọng còn in dấu răng lờ mờ. “Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Ta... Nàng ăn mặc phong phanh như thế, chắc là rất lạnh phải không? Theo ta về đi!”

Nàng gật đầu, để mặc y nắm tay nàng, dắt nàng về phòng mình.

*
* *

Vừa bước vào phòng, Tần Phong lập tức ôm nàng lên giường, quần chần kín người nàng.

“Có lạnh không?”

“Không lạnh.” Mạc Tình đẩy tấm chăn trên người ra, nhào lên người Tần Phong. “Chàng để cho ta đánh cược một lần đi, được không?”

“Cái gì?” Y cảm thấy ngỡ ngàng, khó hiểu, đang định suy nghĩ xem nàng có ý gì thì bỗng ngửi thấy mùi hương nồng nàn tỏa ra từ người nàng. Mùi hương ấy sức nức mà mê hồn, làm khát vọng y cố đè nén lại bùng lên.

Mạc Tình vội y phục. Làn voan mỏng màu đỏ trượt xuống khỏi vai nàng, để lộ làn da không tì vết.

Bầu ngực đầy đặn, mịn màng như bạch ngọc, mềm mại như cánh hoa...

Tần Phong lập tức quay đi chỗ khác, không dám nhìn nữa. Y có thể không chế được ánh mắt của mình nhưng không sao không chế được những ý nghĩ, không khống chế được phản ứng của cơ thể.

Y cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, đè nén khát vọng trong mình.

“Hãy để ta đánh cược một lần. Nếu không thử, ta sẽ nuối tiếc cả đời mất...” Cảm nhận được hơi thở của Mạc Tình ngày càng gần, máu nóng trong người y lập tức dồn lên não.

“Bảy ngày sau ta sẽ chết!” Giọng của y hơi trầm khàn.

“Bảy ngày cũng đủ rồi!”

“...”

“...”

Chỉ cần ánh mắt vừa chạm vào nhau là có thể thay thế cho ngàn lời muốn nói...

Nụ hôn nồng nàn, say đắm làm cho y quên hết tất cả, mặc kệ tất cả. Giờ này khắc này, không có gì có thể dập tắt được khát vọng muốn có được nàng của y. Biết rõ đây là một âm mưu quỷ kế, là một cái bẫy nhưng y vẫn cứ nhắm mắt nhảy vào mà

không hối hận.

Khi y tiến vào người Mạc Tình, nghe thấy tiếng rên rỉ mê hồn của nàng, nhìn thấy sóng mắt đong đưa cùng dáng người nóng bỏng của nàng thì y hoàn toàn trở nên điên cuồng.

Y chỉ muốn yêu nàng. Đừng nói là bảy ngày, cho dù Mạc Tình dùng một thanh kiếm đâm vào tim y ngay lúc này thì y cũng không thể ngừng khát vọng của mình đối với nàng.

Tình yêu, hiểu được nó thì chỉ cần một khoảnh khắc!

Tình yêu, giữ được nó thì cần một đời một kiếp!

*
* *

Khi trời sáng, bọn họ mới đi ngủ nên trời đã trưa lúc nào không biết.

Tần Phong thức giấc sau một giấc ngủ vui. Y chớp mắt, đưa tay ngăn luồng sáng chói mắt từ cửa sổ chiếu vào.

Y cúi đầu nhìn nữ tử đang gói đầu ngủ say trên ngực mình, cảm nhận hơi thở ấm áp đang nhẹ nhàng phả vào ngực, bỗng cảm thấy mình không hề cô độc, không lạnh lẽo nữa. Nghĩ tới việc có một nữ nhân thuộc về mình, hoàn toàn bị mình chiếm hữu, y bất giác nhắm mắt, cười hạnh phúc.

Có lẽ sẽ có người thích cô độc, không chút vướng bận. Nhưng không ai thích cô đơn, không ai là không khát vọng một môi trường chân thành và bền vững.

Lúc này, ôm nàng vào lòng, y mới thực sự hiểu được mình khao khát nó cỡ nào.

Đợi một canh giờ sau, dù không nở nhưng Tần Phong vẫn phải gọi Mạc Tình dậy: “Dậy ăn chút gì đó đã nào.”

Mạc Tình gật đầu, sau đó dựa vào người y, không nói lời nào.

“Nàng sao thế? Có phải còn đau không?”

“Không đau.”

Sao lại không đau cho được? Đều là lỗi của y. Vừa được ném thử mây mưa là không thể tự chủ, cứ phóng túng... Tuy nàng nói không đau nhưng những vết xanh tím trên người nàng đều đang lên án hành vi thô lỗ của y.

Y chậm rãi giúp nàng mặc lại y phục nhưng phát hiện y phục của nàng không thể mặc được nữa nên đành tự xuống lầu gọi vài món ăn rồi bảo tiểu nhị đưa thức ăn vào phòng.

Không ngờ tiểu nhị vừa bưng thức ăn vào phòng thì suýt làm đổ. Hắn cứ nhìn chăm chăm Mạc Tình đang ngồi trên giường chải tóc không chớp mắt. Mạc Tình quay đầu qua nhìn tiểu nhị một cái, cặp mày liễu khẽ cau lại, đang định vung tay lên thì nhìn thấy Tần Phong nên lại rút tay về, tiếp tục từ tốn chải tóc.

Nàng chăm chú chải tóc, từng đường, từng đường một, những ngón tau xuyên qua mái tóc đen nhánh như mực...

“Ngươi có thể ra ngoài được rồi.” Tần Phong bực mình bảo.

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy vẻ mặt mê mẩn của tiểu nhị trong lòng y lại bùng lên ngọn lửa giận. Thậm chí y còn muốn móc mắt hắn ra.

Nhưng tiểu nhị hoàn toàn không nghe thấy những lời y nói, ánh mắt si mê vẫn cứ lướt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, nước miếng như sắp chảy xuống thức ăn.

Một tiếng răng rắc vang lên, chiếc bàn nứt ra theo tiếng động đó. Tiểu nhị nghe thế thì cả kinh, quỳ phịch xuống đất, người run lên bần bật.

“Bảo ngươi ra ngoài, đã nghe chưa?”

“Dạ... dạ!” Tiểu nhị vội vã chạy ra ngoài như chạy trốn, thế mà khi ra khỏi cửa còn không quên ngoái đầu nhìn lại.

Mạc Tĩnh vẫn cúi đầu, mái tóc đen che lấp khuôn mặt nên Tần Phong không nhìn thấy biểu cảm của nàng, chỉ thấy nàng đang không ngừng chải mái tóc đã rất suôn mượt.

Y đi đến gần nàng, nâng mặt nàng lên ngắm thật kĩ. Làn da trắng nõn mịn màng, gương mặt thanh khiết dần đỏ ửng, hàng mi hơi cụp xuống khiến nàng trông dịu dàng và thùy mị, đúng kiểu nữ nhân mà đàn ông mong muốn có được nhất.

“Những gã đàn ông đều nhìn nàng như thế sao?”

“Không phải.” Mạc Tình lắc đầu, cười khẽ. “Có một người đàn ông khác hẳn. Khi người ấy nhìn ta, ánh mắt và nụ cười luôn trong sáng.”

“Thế sao?” Giọng của Tần Phong hơi sượng sùng.

“Lúc đầu ta không hiểu tại sao chàng trai ấy lại khác với mọi người như thế, sau đó mới biết thì ra là vì trái tim của chàng rất trong sáng.”

“À...”

“Vì thế ta bắt đầu nghĩ, nếu có một ngày chàng trai ấy cũng dùng ánh mắt đầy nhục dục để nhìn ta thì ta có thấy ghét không.” Nàng càng nói thì càng đỏ mặt, hết sức dè dặt.

Tần Phong ho khan một tiếng, không trả lời.

“Khi chàng ấy... nhìn ta như thế, ta mới phát hiện mình chẳng những không ghét mà còn rất thích.” Nàng lén nhìn về mặt sa sầm của Tần Phong, sau đó hôn lên môi y một cái, áng mây hồng trên má còn rạng rỡ hơn chiếc áo đỏ mỏng manh của nàng.

Mạc Tình cười khẽ, sau đó ngửa đầu. Mái tóc đen như dải lụa xõa tung trên chiếc áo đỏ, gợi lên vẻ duyên rũ, phong tình...

Cuối cùng thì Tần Phong cũng hiểu được ý của nàng. Y động lòng, đưa tay níu áo để kéo nàng vào lòng, không ngờ vì động tác quá mạnh nên lớp vải mỏng bị kéo rách, để lộ đôi bờ vai xinh. Những giọt hôn chí chút gợi lại kí ức trong y, hình ảnh diễm lệ đêm qua liền hiện lên trong đầu...

“Tình Nhi!” Y thầm gọi tên nàng, đặt nàng dưới thân mình rồi đưa tay buông tấm màn che...

Mạc Tịnh trong lòng y hơi co người lại, lẳng lặng nhìn y, đôi mắt đẹp thấp thoáng vẻ ưu sầu.

Y hỏi: “Có phải nàng sợ đau không?”

“Không phải...” Nàng ôm cổ y, vùi mặt vào vai y. “Ta sợ chàng sẽ không cần ta nữa!”

“Nha đầu ngốc nghếch, sao ta lại không cần nàng chứ...” Nói xong mới nhớ ra trận quyết đấu mấy ngày sau, y thở dài, nói tiếp: “Trừ khi ta chết!”

Một khi đã động lòng, người càng lãnh đạm thì sẽ càng cuồng nhiệt.

Ngay chính bản thân Tần Phong cũng không thể tin được là mình sẽ cười ngây ngô như một thằng khờ. Nhưng y thực sự rất vui. Được ở bên người mình yêu, trời trở nên xanh hơn, nước trở nên trong hơn, cơm cũng trở nên ngon hơn, mây mưa cũng triền miên không dứt!

Đặng tiếc chỉ có bảy ngày, đối với những ngày tháng ngọt ngào thì nó thật sự quá ngắn ngủi!

Vào cái đêm sáu ngày sau đó, y tiễn Mạc Tình về lại Tử Trúc Lâm.

Mạc Tình ngửa đầu nhìn y, mắt rung rung lệ.

“Nếu chàng thắng, chàng không chết thì chàng sẽ đến tìm ta, đúng không?”

Y cười khổ. Dù biết đây chỉ là một giả thiết không thực tế nhưng y vẫn gật đầu một cách kiên định.

“Chàng nhất định phải nhớ những chuyện đã hứa với ta đấy!” Mạc Tình ôm chầm lấy y từ đằng sau. “Ta sẽ luôn chờ đợi chàng!”

“Nếu ta còn sống, nhất định ta sẽ đến đón nàng. Nhưng nếu ta chết thì nàng hãy quên ta đi, sống cho thật tốt, biết chưa?”

“Không, chàng nhất định phải đến, ta sẽ luôn chờ chàng!”

Tần Phong xoay người lại ôm nàng vào lòng, hai tay siết chặt đến nỗi như muốn bóp nát cơ thể mảnh mai của nàng. “Được, ta hứa với nàng! Nàng cũng phải hứa với ta, đừng mặc y phục quá phong phanh, dù có buồn thế nào thì cũng không được ngồi khóc ở gốc cây. Cho dù ta có chết thì nàng cũng đừng rơi lệ!”

Trong làn gió thê lương, mỗi bước đi y đều có thể nghe thấy tiếng đá sỏi bị nghiền nát, giống như đang nghiền nát linh hồn y.

Y đi được một lúc, khi quay đầu lại vẫn thấy Mạc Tình đứng trong gió, mang vẻ mong đợi, quyến luyến...

Trước đây, y từng nghĩ trái tim mình băng giá, không ai có thể làm nó rung động, không ai có thể làm nó tan chảy. Nhưng bây giờ trái tim ấy đã bắt đầu thay đổi vì một người con gái...

Tình yêu quả là đáng sợ. Cho dù là một người đàn ông kiên cường, kiêu ngạo đến đâu thì cũng không thể thoát khỏi sợi chỉ mỏng manh của tình yêu.

Chương 5: Quyết đấu

Ngày hẹn quyết đấu cuối cùng cũng đến.

Tần Phong đứng trong sơn cốc ngoài Tử Trúc Lâm, tay nắm chặt thanh kiếm. Y rất sợ nếu chỉ khẽ buông tay một chút thôi là y sẽ bỏ mặc mọi thứ, chạy về tìm người mình luôn mong nhớ...

Bỗng một bóng trắng lóe lên, một nữ tử áo trắng bay xuống trước mặt y.

Tần Phong đang định vung kiếm thì lập tức ngậy người. Vì y quá nhớ nhung Mạc Tình nên mới bị ảo giác ư?

Tại sao nữ tử trước mặt lại có đôi mắt mà y quá đỗi quen thuộc, thấp thoáng gợi tình.

“Ngươi... là môn chủ của Du Minh Môn?” Y hỏi với giọng hoài nghi.

Nữ tử áo trắng gật đầu, đưa tay kéo chiếc khăn che mặt xuống... Người đứng trước mặt y đúng là Mạc Tình.

“Tình Nhi?” Tần Phong tròn tròn mắt, hai cánh tay vô thức dang ra nhưng rồi dần khựng lại giữa không trung. “Nàng... nàng là môn chủ của Du Minh Môn?”

“Đúng vậy!”

Y nhìn nàng, răng đã nghiến chặt đến nổi tê rần...

Người đang đứng trước mặt chính là nữ tử mà y yêu nhất, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới khuôn mặt nàng, thế nhưng y lại không có dũng khí để nhìn nàng.

Y còn nhớ rất rõ ba ngày trước, bọn họ cùng đi hái té phụ mẫu của y, lúc về đã là chạng vạng.

Trên đường về, bọn họ đi ngang qua một trang viên trồng đầy hoa vàng. Chút ánh sáng màu vàng hắt ra từ sau tấm rèm cửa sổ màu xanh biếc của căn nhà làm bằng trúc khiến cơn mưa rào rích trở nên trong trẻo hơn. Mạc Tĩnh đứng trong mưa, ngắm nhìn căn nhà nhỏ ấy thật lâu, nói nàng chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp thế này,

Lúc ấy, y cũng không nở rời đi.

Bởi vì y cũng từng có một căn nhà như vậy, một ngôi nhà bằng trúc ấm áp như thế. Vào những lúc trời đông tuyết phủ, mẫu thân sẽ bế y ngồi gần lò than hồng và kể chuyện cho y nghe. Lúc ấy, y không hề cảm thấy mùa đông lạnh lẽo. Sau đó, thiếu đi chiếc lò sưởi ấm áp, y mới biết thì ra gió mùa đông lạnh đến thấu xương.

Đêm ấy, gió đông cũng rất rét, nhưng y không hề cảm thấy lạnh.

Y ôm Mạc Tĩnh, thì thầm bên tai nàng: “Nếu chúng ta cũng có một mái nhà như thế này thì tốt biết bao... Mỗi ngày trở về, căn phòng sẽ rất ấm áp, có một bữa cơm ngon, một nữ tử đợi ta trở về, cùng ta đi ngắm mặt trời lặn, ngắm những vì sao mọc sớm nhất trên bầu trời, cùng dựa vào nhau mà ngủ...”

Mạc Tình ngoan ngoãn dựa vào lòng y, dịu dàng nói: “Chỉ cần chàng thích, ta bằng lòng cùng chàng sống một cuộc sống như vậy.”

Khi ấy, y đã tin rằng Mạc Tình sẽ bằng lòng cho nên rất thỏa mãn. Dù biết không lâu sau sẽ chết, y vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm nay y mới biết, nàng sẽ mãi mãi không chờ y trở về nhà, bởi vì mục tiêu của nàng là bá chủ giang hồ, là làm cho đàn ông trong khắp thiên hạ phủ phục dưới chân nàng. Đối với nàng, y không có ý nghĩa gì cả.

“Tại sao nàng lại làm như thế?” Tần Phong hỏi. Nhưng vừa hỏi xong, y cảm thấy rất tức cười. Y hết như thằng ngốc, bị một nữ nhân trêu đùa trong lòng bàn tay mà còn hỏi người ta tại sao. Y bật cười, cười một cách điên dại, “Nàng sợ không phải là đối thủ của ta, hay là... trước mỗi lần quyết đấu, nàng đều lợi dụng dung nhan tuyệt thế của mình?”

Cơ thể Mạc Tình lão đạo một chút.

Thân mình của nàng trông hết sức mảnh mai, vòng eo thon thả đến nỗi dường như chỉ cần dùng chút sức thôi là có thể bẻ gãy. Bởi thế cho nên mỗi lần ân ái, đè nàng dưới thân mình, y đều không dám dùng sức quá mạnh, luôn cố gắng dịu dàng nhất có thể để tiến vào người nàng, sợ sẽ làm nàng đau...

Y lắc đầu, cố xua đi hình ảnh không nên nghĩ tới đang hiện lên trong đầu.

Y không cách nào tin được, một nữ tử nhu mì, yếu đuối thế này thì làm sao mà gây nên gió tanh mưa máu trên giang hồ được.

“Phong, trong mắt chàng, ta là một người đê tiện thế sao?”

“Nàng nói xem?”

“Ta rất thật lòng với chàng.” Giọng nói của nàng vẫn hết sức nhẹ nhàng, dịu dàng như đang thì thầm bên gối với người mình yêu.

“Trước khi giết người mà nàng còn chân thành như thế được... Thảo nào mà bao nhiêu cao thủ trên giang hồ lại thất bại trong tay nàng,” Nói xong, y cười lạnh rồi quay mặt đi, nỗi đau lan khắp người. Thật ra, y biết rất rõ Mạc Tĩnh sẽ không làm thế với những người đàn ông khác, bởi vì lần đầu tiên khi y đi vào cơ thể nàng, nàng đã đau đến nỗi người run lên, máu trinh cũng chảy dọc theo đôi chân mê hồn của nàng...

Y lắc đầu lần nữa. Lại nghĩ lung tung rồi!

...

Y cũng không hiểu sao mình lại phải nói ra những lời làm tổn thương nàng như vậy, chỉ cảm thấy nếu nói ra thì trái tim yếu mềm của mình sẽ trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn hơn một chút.

Mạc Tĩnh không nói gì thêm nữa.

Y hít một hơi, dồn hết sức lực vào bàn tay đang siết chặt Thanh Phong kiếm, tiếp tục nói: “Nàng đánh giá cao ta rồi đây! Thật ra võ công của Tân Phong ta chỉ ở mức bình thường. Muốn giết ta, chỉ cần dùng võ công là đủ, cần gì phải tốn nhiều

tâm trí như vậy.”

“Nếu ta có thể nhẫn tâm với chàng thì đã sớm ra tay từ lâu, cần gì phải đợi tới hôm nay?” Giọng của Mạc Tình nghe thật mong manh, khiến y nghe mà thấy đau lòng. “Ta biết chàng hận ta, mỗi lần đến Tử Trúc Lâm đều là để tìm giết ta. Ta làm thế là vì lo sợ. Chàng hận ta như thế, chắc chắn sẽ không nương tay. Còn ta thì lại không hạ quyết tâm được, ta sợ ta không phải là đối thủ của chàng, cho nên ta đành phải...”

“Cho nên nàng đành phải đánh cược, cược xem dung nhan đủ để làm khuynh đảo toàn bộ đàn ông trong thiên hạ có thể chinh phục được ta, khiến ta phải nương tay khi đối mặt với nàng hay không, đúng chứ?”

“Ta...” Nàng chần chừ giây lát rồi gật đầu về bất đắc dĩ. “Đúng vậy.”

Tần Phong che miệng ho khan một trận rồi mới cất giọng khàn khàn, nói: “Đến tình cảm mà nàng cũng dùng để đùa bỡn được.”

“Ta...” Nàng cúi đầu. “Ta không hề có ý đùa bỡn, ta thật lòng thích chàng.”

“Thích ta?” Tần Phong bật cười ha hả. Cả sơn cốc vang vọng tiếng cười của y. “Thích tới mức trợn mắt nói dối ta? Nói cái gì mà “sẽ luôn chờ đợi ta”. Ha ha ha, chẳng phải là vì muốn giết ta sao?”

Mạc Tình bước tới một bước, nắm lấy cánh tay y, ngửa gương mặt tràn ngập vẻ bi thương nhìn y. “Ta không muốn giết chàng, nhưng chàng có thể không giết ta sao?”

“Không thể!” Tần Phong đẩy nàng ra, từ từ rút Thanh Phong kiếm ra khỏi vỏ, chỉ

về phía người khiến y vừa yêu vừa hận. “Ra tay đi!”

“Tại sao nhất định phải giết ta? Giữa chúng ta có thâm thù đại hận gì mà phải chém giết lẫn nhau?”

“Bằng hữu tốt nhất của ta bị nàng biến thành phế nhân, vị tiền bối mà ta kính trọng nhất chết trong tay nàng... Bàn tay nàng đã dính bao nhiêu máu, nàng còn không biết sao?” Tần Phong không đợi Mạc Tình trả lời, chĩa thẳng kiếm vào ấn đường của nàng, buộc nàng phải lùi vài bước, né tránh mũi kiếm.

“Chàng thật sự tàn nhẫn thế sao? Hôm qua chàng còn...”

“Đừng nhắc tới hôm qua! Nếu hôm qua ta biết nàng chính là môn chủ của Du Minh Môn thì đã sớm băm vằm nàng thành trăm mảnh rồi.”

Mạc Tình nhìn y, cuối cùng cũng gật đầu. “Được rồi, nếu chàng đã quyết ý thì ta cũng không còn gì để nói nữa!”

Nàng ra tay, xuất chiêu nhanh như sấm chớp, tung chưởng bao vây Tần Phong. Tần Phong dùng kiếm ngăn mấy chưởng của nàng, trái tim đột nhiên thắt lại, vừa hận nàng vừa cảm thấy có chút mất mát.

Mộng đã tỉnh, tình đã tan, đối mặt với hoàn cảnh đáng cười này, ngoại trừ sống mái một phen, y không còn lựa chọn nào khác.

Khi giao chiến, y mới phát hiện ra chiêu thức của Mạc Tình còn mạnh mẽ và xuất quỷ nhập thần hơn cả tưởng tượng của y. Mỗi chiêu đều có kẻ hở nhưng phần lớn đều là đề dụ đối thủ. Thật thật ảo ảo, ảo ảo thật thật hoàn toàn không thể xác định

được.

Sau khi giao chiến hơn trăm chiêu, y vẫn chưa tìm được cơ hội để đâm một kiếm trí mạng. Không biết vì công lực hay tâm trí suy giảm mà y càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi, không còn sức lực để tránh né nữa. Y nhìn một chưởng của Mạc Tình đang đánh thẳng vào tim mình, bỗng nhiên không muốn né tránh. Nơi ấy đang rất đau, y thà để trái tim mình bị chưởng của nàng làm cho tan nát còn hơn là tiếp tục chịu đựng nỗi đau này.

Ngay trong lúc y ngỡ rằng mình chắc chắn phải chết thì Mạc Tình bất ngờ thu tay lại.

Trong nháy mắt, chiêu thức đột nhiên thay đổi, có nghĩa là cơ hội ngàn năm có một đã đến. Y nắm chắc cơ hội ấy, vung kiếm đâm thẳng vào ngực nàng... Mạc Tình không hề né tránh, chỉ đứng ngây ra đó, cúi đầu nhìn mũi kiếm của y.

Dòng máu đỏ tươi trào ra thấm ướt làn áo trắng của nàng. Chất lỏng ấy cũng nhỏ giọt trên thanh kiếm màu tím nhạt của y, làm y thấy chói mắt...

Nàng cười, hỏi: “Sao lại không đâm sâu thêm một chút? Nếu sâu thêm một chút nữa thôi thì chắc chắn ta sẽ chết.”

Y nắm chặt chuôi kiếm, dùng hết sức nhưng không sao đâm sâu thêm một phân nào.

Có lẽ trên ngực nàng vẫn còn dấu hôn của y? Hôm qua bọn họ vẫn còn triền miên ân ái, rốt cuộc tại sao lại phải đi đến tình cảnh này?

Máu và nước mắt của Mạc Tình không ngừng tuôn chảy. Từng giọt, từng giọt như nhỏ vào tim Tần Phong.

Những lời thì thầm yêu thương có thể là giả dối, sự dịu dàng, mềm mỏng có thể là giả dối, nhưng máu và nước mắt chan hòa thì không thể là giả được. Bây giờ y đã tin là Mạc Tình thật lòng yêu y, yêu đến nỗi vào thời khắc quyết định sống chết đã lựa chọn hy sinh.

Nhưng hiểu ra thì có thể thay đổi được gì đâu, giữa bọn họ vẫn bị ngăn cách bởi thù hận sâu như bể.

“Tại sao nàng lại phải giết nhiều người như vậy?” Tần Phong run rẩy hỏi.

“Ta không ra tay thì Đường Kiệt sẽ không ra tay sao? Ta không giết Nam Cung Hoành Nhạc thì ông ta sẽ không giết ta sao? Hôm nay, vào thời khắc quan trọng nhất, ta đã thu chưởng, không nỡ giết chàng nhưng chàng sẽ tha cho ta sao? Đúng vậy, ta là một nữ ma đầu giết người không gớm tay nhưng chàng tưởng ta muốn làm thế làm sao? Ta sinh ra còn chưa tới ba ngày, phụ thân của ta đã muốn giết ta... Lần đầu tiên ta nhìn thấy đàn ông thì đã bị đeo bám... Nếu ta không có võ công thì sớm đã bị đàn ông giày vò đến nỗi không ra hình người rồi!”

Bàn tay đang nắm chặt kiếm của Tần Phong cũng bắt đầu run rẩy. Y rất hiểu giang hồ, hiểu đàn ông. Mạc Tình nói không sai, nếu nàng không biết võ công thì với dung nhan của nàng, may mắn thì có thể nương tựa vào một người đàn ông có quyền có thế, còn không thì sẽ trở thành đồ chơi cho lũ đàn ông tranh giành, nói không chừng phải sống một cuộc sống hết sức thảm thương.

Nàng có võ công thiên hạ vô song, có thể điều khiển được vận mệnh của mình, lẽ nào như thế là sai ư?

Tần Phong bất ngờ rút kiếm ra, tay phải nhanh chóng xoay lại, đâm thanh kiếm còn đang nhỏ máu vào bụng mình.

Máu lập tức phun xối xả, bắn tung tóe xuống đất.

Mạc Tình thét lên rồi xông tới, nắm chặt lấy bàn tay cầm kiếm của y. “Chàng làm gì vậy chứ?”

“Nàng đã thắng cuộc rồi. Bảy ngày... đủ để ta cam tâm tình nguyện chết vì nàng.”

“Phong...”

“Tình Nhi, một kiếm nàng phải nhận coi như là trả nợ cho Đường Kiệt, một kiếm mà ta chịu coi như là trả cho Nam Cung tiền bối... Còn những người của Long Gia Bảo mai phục trong sơn cốc thì...” Tần Phong ho khùng khục một trận, sau đó mới thều thào: “Ta đã bị trọng thương... không thể cứu được nàng... nàng có thể trốn thoát hay không... phải xem số mạng của nàng.”

Nói xong, Tần Phong loạng choạng lùi vài bước rồi mới quay người rời đi...

Máu chảy thành dòng xuống đất theo những bước chân của y.

Y nghe thấy tiếng khóc của Mạc Tình ở phía sau. Y rất muốn bảo nàng đừng khóc, vì y không xứng.

Nhưng y không có dũng khí để quay đầu lại, vì y sợ lỡ quay lại nhìn nàng một chút thôi thì sẽ không nỡ rời xa nàng.

Y nghe thấy Mạc Tình nói: “Chàng còn nhớ không, chàng từng hứa với ta nếu chàng không chết thì sẽ về tìm ta... Chàng đã hứa với ta rồi.”

Hai chân y khựng lại, không thể bước tiếp được nữa.

“Phong, ta sẽ đợi chàng, ta sẽ luôn đợi chàng!”

Một búng máu phun ra từ miệng y!

Một tay y bịt lấy miệng vết thương, tay còn lại thì đưa lên lau vết máu trên miệng, lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, ân oán tình thù giữa ta và nàng chấm dứt... Dù sống hay chết, ta và nàng... đời này cũng không gặp lại!”

Đã đi được bao lâu, Tần Phong cũng không nhớ rõ. Y chỉ biết vết thương không hề đau, còn ngực thì lại luôn khó thở.

Cuối cùng y không cầm cự được nữa, ngã xuống đất. Khi nhắm mắt lại, y còn mơ hồ nhìn thấy ánh tích dương trên đỉnh Hoa Sơn nhuộm đỏ cả chân trời, nhuộm đỏ cả những áng mây, Mạc Tình đứng dưới cây hoa vàng, mỉm cười với y. “Sang năm ta sẽ lại đến...”

Mặt trời trên đỉnh Hoa Sơn sẽ mọc và lặn mỗi ngày, nhưng y không biết mình còn cơ hội để ngắm nữa không.

...

Khi Tần Phong tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường bằng gỗ lim. Gian phòng bày biện đơn giản và thanh nhã này hết sức quen thuộc, là Đường Môn.

Tần Phong sờ vết thương đã được băng bó kĩ. Cách băng bó rất khéo léo, vừa nhìn đã biết là Đường Kiệt lại cứu mạng y. Xem ra đời này đã định là y phải thiếu nợ Đường Kiệt rồi.

Vừa ngược lên là y nhìn thấy Đường Kiệt đang ngồi đối diện mình, không phải ngồi trên ghế mà ngồi trên xe lăn và nụ cười vẫn tĩnh lặng, âm áp như thế.

“Đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, nghỉ dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại thôi.”

Tần Phong lập tức ngồi bật dậy, không màng đến cơn đau dữ dội do động tới miệng vết thương. “Nàng ấy đâu? Long bảo chủ có giết được nàng ấy không?”

“Không, lại để ả ta chạy thoát rồi.”

Tần Phong cố gắng không để lộ sự nhẹ nhõm trong lòng, giả vờ trấn tĩnh hỏi: “Ả ta đã bị thương, sao có thể thoát được.”

“Sau khi vài người đi tiên phong bị giết, những vị tự xưng là đại hiệp còn lại đành trơ mắt nhìn ả bỏ đi. Không ngờ Long Thừa Vân thông minh cả đời, lần này lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy?”

“Ông ta ra tay cũng chưa chắc thắng được. Ấ ta thật sự rất lợi hại.”

Đường Kiệt xoay xe lăn tới trước mặt Tần Phong, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào vết thương của y. “Vết thương của huynh sâu mà hẹp, đâm từ trên xuống dưới với tốc độ rất nhanh.” Đường Kiệt dừng lại một chút, nhìn vào mắt y rồi nói tiếp: “Là phong cách xuất chiêu của huynh.”

Tần Phong cười khỏ, không còn gì để nói.

Đường Kiệt xoa đầu gối mình, nói tiếp: “Ta nghe Long bảo chủ nói nữ ma đầu ấy trúng một kiếm ngay trước ngực, vị trí trúng tim, không lệch một ly, đáng tiếc là không đủ trí mạng... Đây không phải là phong cách xuất chiêu của huynh...”

Lần này, Tần Phong không cười nổi nữa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Phong lắc đầu. Đường Kiệt có một tâm hồn rất tinh tế, một trí tuệ hơn người. Có những chuyện hãn không thềm so đo, nhưng không có nghĩa là hãn không hiểu.

Đường Kiệt thấy y không nói thì lại hỏi: “Có phải huynh có nỗi khổ gì không?”

“Xin lỗi huynh, ta đã cố hết sức rồi.”

“Còn sống sót trở về là tốt lắm rồi. Huynh nghỉ ngơi đi!” Đường Kiệt không nói gì nữa, đẩy xe lăn ra khỏi phòng.

Mấy ngày sau, vết thương của Tần Phong đã khép miệng, tuy không thể hoạt động mạnh nhưng đã có thể đi đứng chậm rãi.

Tần Phong đang nghỉ ngơi trong một ngôi đình thì bỗng nghe thấy giọng của một người đàn ông. Khi nói chuyện, hắn luôn kéo dài giọng, giống như không làm thế thì không thể hiện hết khí phách của hắn vậy.

“Đường Kiệt, cậu đừng giải vây cho hắn ta, chuyện này hắn phải cho chúng ta một câu trả lời!”

Không cần nhìn thấy người, Tần Phong vẫn có thể đoán được người nói chuyện là ai.

“Long bảo chủ, hôm đó Tần Phong đã đâm trọng thương nữ ma đầu đó, còn mình cũng bị thương, coi như đã dốc hết sức rồi!” Giọng Đường Kiệt vang lên.

“Rõ ràng là hắn tự đâm mình một kiếm.”

“Chắc chắn là huynh ấy có nỗi khổ riêng nên mới phải làm như vậy.”

“Cho dù có nỗi khổ gì thì cũng nên lấy đại cục làm trọng. Thả hổ về rừng, hậu họa khôn lường.”

Tần Phong cười lạnh một tiếng, đi đến gần ông ta, nói: “Long bảo chủ muốn ta nói thế nào đây? Ông dẫn theo nhiều người thế mà chỉ khoanh tay đứng nhìn, không biết khi đó có suy nghĩ cho đại cục hay không?”

“Làm sao ta biết được cậu có thông đồng với nữ ma đầu đó để dụ bọn ta vào bẫy hay không?”

“Vậy ông nghĩ rằng nếu ả ta không bị thương thì sẽ tha cho các ông sao?”

Long Thừa Vân không còn gì để nói nên hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo bỏ đi.

Đường Kiệt trầm ngâm một lúc mới nói: “Phong, ta nghe Đường Tâm nói mấy ngày trước khi quyết đấu với nữ ma đầu đó, huynh qua lại rất thân thiết với một nữ tử.”

“Ừm.”

“Mấy hôm nay không thấy nàng ta xuất hiện, cũng không thấy huynh để ý đến...”

“Không phải không để ý... Nàng ấy chết rồi!” Không phải y muốn giấu giếm Đường Kiệt, chẳng qua là không muốn nhắc tới những ngày hoang đường ấy mà thôi.

Không ai biết đến thì y sẽ dễ quên hơn.

Bỗng một chiếc lá vàng bị gió cuốn, xoay vòng vòng trước mắt y...

Trời đã vào cuối thu, đang là mùa lá vàng tung bay theo gió.

Không biết ai, vào lúc nào đã từng nói với y rằng: mùa thu là mùa của nhung nhớ, mỗi chiếc lá vàng đều chứa đầy hồi ức.

Cúi đầu nhặt chiếc lá, lòng y ngập tràn nỗi đau thương, lại không khỏi nhớ đến ngày thứ ba kể từ khi ở bên Mạc Tình.

Hôm ấy, không biết tại sao Đường Tâm lại tìm đến khách điểm mà y tá túc, khóc lóc gõ cửa phòng y, ba tiếng “Tần đại ca” cũng gọi một cách cực kỳ thê lương.

Y cứ tưởng là Đường Kiệt đã xảy ra chuyện gì, nên vội vàng xông ra cửa, không ngờ vừa chạy ra thì Đường Tâm đã ôm chầm lấy y và khóc. “Tần đại ca, huynh đừng đi, xin huynh đừng đi!”

“Đường Tâm...” Y bất đắc dĩ đẩy nàng ta ra, lặng lẽ đóng cửa phòng lại, nói: “Muội không cần phải khuyên ta, ý ta đã quyết rồi!”

“Huynh có đi thì cũng tự tìm đến cái chết thôi. Ca ca của muội nói ả ta rất lợi hại.”

“Ta nhất định phải đi. Cho dù có mất mạng này thì ta cũng bắt ả phải chết.”

“Vậy muội đi với huynh.”

“Nếu ta phân tâm thì chết càng nhanh hơn.” Tần Phong lẳng lặng lùi một bước, né tránh bàn tay đang định kéo lấy mình của Đường Tâm. “Muội về nói với ca ca của muội, ta nhất định sẽ báo thù cho huynh ấy.”

“Tần đại ca!”

“Muội về đi! Nếu muội chết thì bảo ta phải ăn nói thế nào với ca ca của muội đây?”

Nói xong, y không để ý đến Đường Tâm đang khóc lóc thảm thiết nữa, quay về phòng mình.

Không ngờ trong phòng không có ai, trên mặt đất chỉ còn lại vô số mảnh lụa bị xé nát, vừa nhìn là biết đó là chiếc khăn tay bị xé rách từng mảnh một.

Y không kịp nghĩ ngợi gì cả mà chạy vội ra khỏi khách điếm, ngay cả tiếng gọi của Đường Tâm cũng mặc kệ.

Y đi tìm khắp các con phố, hỏi không biết bao nhiêu người: “Có nhìn thấy một nữ tử rất xinh đẹp đi ngang qua không?”

Đáp án của mỗi người đều khác nhau nhưng vừa nhìn vẻ mặt của bọn họ là Tần Phong biết họ chưa từng gặp nàng. Bởi vì người đã từng gặp Mạc Tình sẽ không thể bình tĩnh như thế được.

Tìm đến khi trời tối, y vẫn không có chút tin tức nào của nàng. Đứng trên đường phố vắng vẻ, y có cảm giác như mình đã mất đi linh hồn, cơ thể bị moi sạch, muốn tìm thứ gì đó để lấp đầy nhưng lại phát hiện không gì có thể bù lấp được.

Tìm mãi cho đến khi trời hừng sáng, y mới lê bước chân nặng nề trở lại khách điếm.

Trên lầu hai, trong phòng của y có ánh đèn mờ mờ nhưng lại khiến màn đêm huyền ảo bỗng trở nên sáng rực.

Y bay lên, nhảy qua cửa sổ để vào phòng. Mạc Tình đang ngồi yên bên chiếc bàn, chống cằm, lặng lẽ nhìn y.

Giờ khắc ấy, y mới biết mình yêu nàng biết bao. Hay nói cách khác, giờ khắc ấy y mới biết mình đã yêu nàng từ lâu, từ lần đầu tiên gặp nàng trên đỉnh Hoa Sơn.

Mạc Tình cúi đầu, lí nhí nói: “Ta nhớ chàng... Ta có cảm giác khi gió thổi qua là lại nghĩ tới chàng.”

Ánh nến phản chiếu trong mắt nàng, tỏa ra ngàn tia sáng lấp lánh, giống như những vì sao.

Mọi sự tức giận, lo âu của Tần Phong lập tức tan biến chỉ vì một câu nói của nàng.

Y ôm chặt nàng, trái tim trống trải như được lấp đầy. “Sau này nếu bức mình thì cứ trút giận lên đầu ta, đánh hay mắng ta đều được, nhưng không được bỏ đi mà

không nói tiếng nào như thế!”

“Nhưng ta không biết trút giận, cũng không biết mắng chửi.”

“Vậy trước kia, khi tức giận thì nàng làm thế nào?”

“Ta... sẽ không làm thế với chàng.”

Khi ấy y cứ tưởng mẫu nữ nhân như Mạc Tình, ngay cả nói lớn tiếng cũng không biết, khi ghen tuông cùng lắm là bỏ đi mà thôi. Bây giờ y mới biết khi nàng nổi giận thì sẽ lấy mạng người ta, cho nên bỏ đi đã là sự khoan dung lớn nhất mà nàng dành cho y.

Đường Kiệt thấy Tần Phong thất thần thì không hỏi thêm gì nữa, chỉ xoay xe lăn đến bên cạnh y.

“Ta không sao.” Y cố gắng nở một nụ cười, lặp lại: “Ta không sao, thật đấy!”

Không sao thật ư? Thế tại sao y lại cảm thấy mắt mình như bị lửa thiêu đốt, đau nhói từng cơn. Vết thương dường như cũng không thể lành, ngày ngày đều đau âm ỉ.

Y cứ ngỡ rằng với sự vô tình, tàn nhẫn của mình, chuyện gì cũng có thể quên được, huống chi là tình cảm chỉ trong vồn vện có bấy ngày.

Không ngờ, có những người quen biết nhau nhiều năm nhưng vẫn dễ dàng quên

nhau. Còn có những người quen biết nhau chỉ trong mấy ngày nhưng đã khắc ghi vào trong xương tủy.

Tình cảm dành cho Mạc Tình là yêu hay hận, y đã không cách nào phân biệt được. Thứ duy nhất y có thể cảm nhận được chính là sự bận tâm.

Cho dù nàng không còn là người yêu của y, không còn là nữ tử trong sáng vô ngần trong lòng y như trước nữa thì y vẫn hy vọng nàng có thể sống sót, ít nhất là để y biết được nàng sống rất tốt.

*
* *

Quán rượu luôn là nơi huyền ảo nhất, cũng chính là nơi những lời đồn đại được tuyên truyền đi nhanh nhất. Hiện nay, chủ đề được nhiều người quan tâm nhất đương nhiên chính là về Du Minh Môn.

Có người nói: “Phái Tiêu Dao cũng gia nhập Du Minh Môn rồi.”

Có người nói: “Nghe nói môn chủ Du Minh Môn đẹp như tiên trên trời... Ta rất muốn được tận mắt nhìn thấy.”

Có người nói: “Nghe nói những kẻ bị giết rồi mọc mắt trước đó đều đã nhìn thấy diện mạo thực sự của ả ta, huynh còn muốn nhìn thấy không?”

Có người lại nói: “Lúc ả ta bị người của Long Gia Bảo bao vây, ta cũng có mặt ở đó, quả đúng là không phải hạng nữ tử tầm thường... Rõ ràng đã bị thương, xung quanh toàn những người đang cầm kiếm chờ thời cơ để giết ả nhưng ả vẫn có thể từ

tồn bước từng bước như ở chỗ không người.... Ai da, vết máu lưu lại thành một đường dài...”

“Huynh có nhìn thấy diện mạo thật sự của ả không?”

“Nói thừa. ả ta luôn che mặt mà!”

“...”

“...”

Không còn ai luôn miệng nguyên rửa nữ ma đầu của ma giáo, không còn ai mắng nạng xấu xí, khó coi, khi nhắc tới nàng, người nào người nấy đều sợ hãi và mé mẩn.

Rất nhiều người đồng tai để nghe, có người còn chen vào bàn luận vài câu, cuộc trò chuyện rất hăng hái.

Chỉ có Tần Phong là bưng chén rượu gần nửa canh giờ, ngồi trước bàn cơm mà cứ như một pho tượng.

Mãi đến khi có một nữ tử mặc y phục màu đỏ rực, trang điểm lộng lẫy giật lấy chén rượu trên tay y và uống sạch thì ánh mắt của y mới có thần trở lại.

Nữ tử trước mặt khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, có nhan sắc, có phong thái, có thể

gọi là xinh tươi, quyến rũ. Mỗi cử chỉ, hành động, mỗi ánh mắt, nụ cười của nàng ta đều rất gợi tình. Bộ ngực đầy đặn lộ ra ngoài một nửa, e là kỹ nữ thanh lâu còn biết kín đáo hơn nàng ta.

Tần Phong không để ý đến nàng ta, rót tiếp một chén rượu.

“Nhìn thấy tỷ tỷ ta mà sao không nói câu nào thế?” Giọng nói nhẹ nhàng, êm ái của nàng ta vang lên thu hút sự chú ý của rất nhiều người trong quán, duy chỉ có Tần Phong là cúi đầu uống rượu, làm như không nghe thấy.

Thật ra y cũng biết nữ tử này. Tuy không nhớ rõ nàng ta tên là gì nhưng vẫn lảng máng nhớ người trên giang hồ đều gọi nàng ta là Tiêu Dao tiên tử. Rất nhiều người bảo nàng ta người cũng như tên nhưng Tần Phong không sao hiểu được nữ tử này có phong thái của tiên tử ở chỗ nào!

Tiêu Dao tiên tử che miệng cười duyên vài tiếng, đôi mắt đẹp lấp lánh như nước hồ mùa thu. “Cứ tưởng người lớn thêm vài tuổi thì sẽ hiểu chuyện tình cảm hơn, thì ra vẫn như xưa, chán chết đi được!”

“...”

Tiêu Dao tiên tử thấy Tần Phong vẫn không chịu lên tiếng thì đến gần y, nói bằng giọng chỉ hai người mới nghe thấy: “Thật không hiểu tại sao môn chủ lại coi trọng người.”

Chén rượu trên tay Tần Phong khẽ rung, khuôn mặt trắng trẻo cũng dần ửng hồng.

“Môn chủ mời người qua đó. Người định tự đi hay là để ta bắt người đi?”

Không biết tại sao vừa nghe đến hai tiếng môn chủ, tim của y đập nhanh hơn nhiều, người bắt đầu thấy bứt rứt, trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Nói thật, khi đối diện với sự sống chết, y cũng chưa từng toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Dao tiên tử cười ám muội, còn chu đao lau mồ hôi trên trán cho y, phả hơi vào bên tai y. “Ồi chao, tiểu đệ đệ, hóa ra ngươi cũng có lúc biết sợ à? Môn chủ đâu có ăn thịt người chứ?”

“Nàng ấy tìm ta có chuyện gì không?”

“Đương nhiên là có chuyện vui rồi. Có điều đối với loại đàn ông không hiểu chuyện đời như ngươi thì chưa chắc...” Nói xong, Tiêu Dao tiên tử lấy từ trong tay áo ra một cái chai trong suốt, giật nút chai ra rồi lắc qua lắc lại trước mặt Tận Phong. “Tỷ tỷ nghe nói ngươi bị thương, không thể vận công nên chuẩn bị linh dược cho ngươi đây.”

Đương nhiên Tận Phong biết đó không phải là thứ gì tốt lành nhưng y đang bị thương, không thể vận công, tự ý thức được có phản kháng cũng chỉ vô ích, cho nên y rất hợp tác, hít vào một hơi.

Bởi vì thứ y không thể né tránh, không thể kháng cự không phải là mê hương này, mà là người đang muốn gắp y.

Sau khi hít một hơi mê hương, Tận Phong dần cảm thấy cơ thể mình như lâng lâng bay bổng, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Trong chốc lát, y không chống cự được nữa, nằm gục xuống bàn...

Không biết qua bao lâu, Tần Phong từ từ tỉnh táo trở lại, chân tay vẫn có thể cử động, có điều bủn rủn, mỏi nhừ.

Bên tai loáng thoáng có tiếng nước, nhưng lại không giống tiếng nước chảy.

Xung quanh có hương thơm lượn lờ, nhưng lại không giống hương hoa.

Y mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc ghế dựa bằng trúc. Chiếc ghế này rất thoải mái, nằm trên đó sẽ không động tới miệng vết thương.

Y cố gắng chống người ngồi dậy, phát hiện căn phòng trống trơn không có gì, trước mặt y có một tấm rèm mỏng màu trắng, tiếng nước dường như phát ra từ phía sau nơi ấy.

Tấm rèm tuy không quá mỏng nhưng y vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của một nữ tử đằng sau đó, thậm chí có thể nhìn thấy hơi nước đang từ từ bốc lên qua kẽ tay nàng, quần quýt quanh người nàng.

Ngoài cửa sổ, cánh hoa rụng tung bay đầy trời.

Bên trong phòng, nước nhỏ tí tách như từng giọt lệ.

Tần Phong ngẩn ngơ nhìn một lúc mới hoàn hồn. Y mỉm cười rồi quay về nằm xuống ghế trúc, thưởng thức cảnh xuân vô hạn ngay trước mắt.

Tần Phong còn nhớ rất rõ có người từng chế nhạo rằng chắc chắn y là hòa thượng đầu thai chuyển thế cho nên tâm hồn mới trong sáng như vậy, không hề có ý nghĩ xằng bậy. Y cũng từng nghiêm túc suy nghĩ chuyện này, đồng ý rằng người đó nói rất có lý.

Bây giờ nghĩ lại, xem ra y đã đánh giá cao sự tự chủ của mình rồi.

Gặp Mạc Tình, y mới hiểu được thế nào gọi là khắc tinh của đời mình.

Tắm rửa được một lúc, Mạc Tình vén mái tóc ướt ra sau vai, đứng dậy, khoác một chiếc áo, ung dung bước ra ngoài bức rèm.

Bức rèm từ từ được vén lên, để lộ gương mặt khiến người ta mê mẩn tâm hồn.

Sau đó, nàng bước ra, xinh đẹp, uyển chuyển như liễu trước gió, thanh tao, thoát tục như mưa đầu mùa.

Mấy ngày không gặp, y không thể phủ nhận niềm vui sướng trong lòng, càng không thể làm lơ khuôn mặt đã gây đi nhiều của Mạc Tình, tim đau nhói từng cơn.

Rõ ràng là yêu nàng, rõ ràng là nhớ nàng, chẳng qua y không dám thừa nhận mà thôi.

Mạc Tình đến gần Tần Phong, vuốt lại mái tóc ướt rượt rồi quỳ xuống bên cạnh y.

Chiếc áo mỏng chỉ được cột hờ, y lảng máng nhìn thấy vết thương màu đỏ trên ngực nàng. Trong thoáng chốc, y rất muốn hỏi nàng một câu: Có đau không?

Sao lại không đau cho được? Bị người mình yêu nhất đâm cho một kiếm, ai mà không đau?

Y còn chưa lên tiếng thì Mạc Tình đã nháy mắt với y, cười quỵn rũ. “Biết ngay là chàng sẽ đến tìm ta mà.”

Y nhất thời á khẩu, ngậy ra một lúc rồi bật cười. “Sao nàng lại biết là ta tự nguyện hay không?”

“Từ ánh mắt của chàng...”

“...” Y quay đầu né tránh ánh mắt nàng. Lần này hoàn toàn không phải vì muốn tỏ ra lãnh đạm mà là vì ngượng ngùng nên cảm thấy không được tự nhiên.

“Chàng có nhớ ta không?”

Tần Phong đằng hắng một tiếng, rất muốn phủ nhận nhưng không ngờ khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Mạc Tình, bất giác trả lời: “Cũng hơi hơi.”

Mạc Tình lập tức tươi cười hơn hở, gương mặt còn đọng nước dán sát vào y hơn,

như chạm vào mặt y.

“Vậy sao chàng không đến tìm ta sớm hơn? Ta rất nhớ chàng!” Lúc nói chuyện, hơi thở nóng ẩm cứ phả vào tai y, làm y thấy bứt rứt.

Động tác của Mạc Tình giống hệt với Tiều Dao tiên tử nhưng hiệu quả thì lại khác biệt một trời một vực.

Tần Phong lập tức cảm giác được chân tay mình không nhũn ra mà trở nên cứng đờ, thậm chí không có chỗ nào trên cơ thể là không căng cứng.

Y nhúc nhích, cố gắng giữ chút khoảng cách với Mạc Tình, sau đó điều chỉnh lại hơi thở đang rối loạn rồi hỏi: “Nàng bắt ta đến đây không chỉ vì nhớ ta đấy chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Mạc Tình cởi chiếc áo mỏng manh của mình, chỉ vào vết thương trên ngực, dùng chất giọng dịu dàng nhất để nói: “Chàng đâm ta một kiếm, đương nhiên là ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế.”

“Vậy nàng muốn làm thế nào đây?”

“Ta sẽ nhốt chàng ở đây cả đời.” Nàng mỉm cười, nụ cười dụ hoặc. Vừa cười nàng vừa nhào lên ngực y, hôn khẽ lên cổ y, sau đó từ từ đi xuống... “Ồ bên ta... suốt đời suốt kiếp.”

Y hít sâu một hơi.

Gặp phải Mạc Tình, trời đã định là y phải chết không có chỗ chôn thân rồi!

Tần Phong nhắm mắt, dùng hết sức ôm chặt nàng, hôn lên môi nàng một cách tham lam và nồng nhiệt.

Cái gì mà thù hận, cái gì mà nữ ma đầu, y đều quên hết cả, chỉ nhớ Tình Nhi của y nói với y rằng: “Ta rất nhớ chàng...”

Y cũng rất nhớ, rất nhớ hương vị của nàng...

Lửa tình càng cháy càng mãnh liệt...

Cảnh xuân phủ khắp căn phòng...

Trong lúc thân mật, Tần Phong cảm nhận được Mạc Tình hoàn toàn khác hẳn về ngây ngô mấy ngày trước. Nàng biết cách phối hợp với y, mặc dù động tác hơi trúc trắc, vẻ mặt hơi ngượng ngùng nhưng vẫn cố gắng thể hiện sự nhiệt tình như lửa. Thậm chí nàng còn ngồi trên người y, chủ động đưa cơ thể, mỗi động tác đều khiến y cảm thấy cực kỳ sung sướng...

Tần Phong thấy nàng gắng sức lấy lòng mình như vậy thì không khỏi chua xót trong lòng, thở dài. “Có phải phái Tiêu Dao đã gia nhập Du Minh Môn không?”

“Sao chàng lại biết?”

“Thật ra nàng không cần phải bắt chước Tiêu Dao tiên tử.”

Nụ cười của Mạc Tình lập tức biến mất, khuôn mặt trở nên lạnh như băng.

“Sao chàng lại biết ta học theo nàng ấy?”

“Ta...”

Mạc Tình bất ngờ đẩy y ra, quay người chạy đi mất.

“Tình Nhi...” Y vừa bật dậy liền động tới miệng vết thương, đau đến nỗi ngã ngồi xuống đất. Đang định đứng dậy thì phát hiện chân tay mình mềm nhũn, không còn chút sức, cố gắng lắm mới có thể ngồi lên ghế dựa.

Y mặc lại y phục đang cởi dở, lắc đầu cười khổ.

Sau khi Tiêu Dao tiên tử dạy nàng những thứ này lại không nói cho nàng biết đừng có bỏ chạy vào thời khắc quan trọng như thế!

Tần Phong vừa mặc xong y phục thì nghe thấy tiếng bước chân đang từ từ tiến vào.

Y ngược lên thì nhìn thấy một nữ tử mặc quần áo trắng, mắt sáng long lanh, răng trắng, môi hồng, thoát nhìn khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Động tác của nàng ta nhẹ nhàng, cử chỉ đoan trang, hoàn toàn khác hẳn độ tuổi của mình. Cách ăn mặc, trang sức của nàng ta hoàn toàn giống Mạc Tình, đáng tiếc dung nhan thanh lệ thoát

tục kia lại quá lạnh, có đẹp đi nữa thì cũng khiến người ta cảm thấy âm trầm, u ám.

“Uống thuốc đi!” Nàng ta đưa thuốc cho Tần Phong, vẻ mặt không chút biểu cảm, lời nói lạnh như băng.

“Môn chủ của các cô đâu?”

Nữ tử không trả lời, giống như không nghe thấy, đặt thuốc xuống là bỏ đi ngay.

Hai canh giờ sau, nàng ta lại đến đưa cơm. Tần Phong lại hỏi: “Môn chủ của các cô đâu?”

Nữ tử lạnh lùng liếc y một cái rồi bỏ ra ngoài.

Lần thứ ba khi nàng ta đến, Tần Phong nhận lấy bát thuốc từ tay nàng ta, không nói gì thêm.

Ấy vậy mà nàng ta lại lên tiếng: “Ta tên là Khúc Du, có chuyện gì cần thì cứ gọi ta, ta ở ngoài cửa.”

Từ đó, hai người không ai nói tiếng nào nữa.

Suốt ba ngày, Khúc Du luôn đưa cơm, đưa thuốc cho y rất đúng giờ, không sai một giây, một phút.

Nhưng Mạc Tình lại không hề xuất hiện.

Đối với người bình thường, ba ngày chỉ như một cái chớp mắt nhưng đối với một người đang chờ đợi thì cảm giác khác hẳn. Và đối với một người không còn sức để động đậy thì quả thật là giày vò, tra tấn.

Tần Phong chờ đợi trong tháp thỏm, bất an suốt ba ngày ròng rã, hy vọng và thất vọng cứ thi nhau xuất hiện, khi ấy y mới giật mình tỉnh ngộ thế nào là yêu. Thì ra một khi đã động lòng thì người khác sẽ làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình.

Y có yêu nàng không? Rốt cuộc người y yêu là Tình Nhi trong ảo tưởng hay là nữ ma đầu tàn nhẫn, độc ác mà giang hồ đồn đại, chính y cũng không phân biệt được.

Thật ra,غمغم cho kĩ thì thứ y yêu chính là một loại cảm giác mà thôi. Một cảm giác cuồng nhiệt khiến y bất chấp tất cả, quên hết tất cả.

Nhưng dù tình cảm có sâu nặng đến đâu thì cũng sẽ bị cách sống không có tự do, không có tự tôn này làm mòn dần.

Mạc Tình nói đi là đi, nhốt y ở đây một cách vô cơ.

Ngay cả đi nhà xí mà Khúc Du cũng theo y không rời nửa bước. Sống những ngày tháng như tù ngục thế này, bất luận thế nào y cũng không cuồng nhiệt nổi.

Uống thuốc xong, y vận công điều tức một lát, nội lực đã khôi phục được ba phần, thuốc mê cũng bị y bức ra ngoài ba phần.

Cuối cùng thì chân tay cũng có thể cử động linh hoạt nhưng y vẫn nằm trên ghế không hề nhúc nhích, bởi y biết với ba phần công lực ấy, mình không phải là đối thủ của Khúc Du.

Hơn nữa, y cũng không nắm rõ tình hình của Du Minh Môn, cho dù có thể thoát ra khỏi căn phòng này thì cũng chưa chắc đã thoát khỏi Du Minh Môn.

Ngoài cửa có tiếng động, không có tiếng bước chân đi vào nhưng một làn hương khẽ bay tới bên y.

Y bất ngờ quay đầu lại thì thấy Mạc Tình đang che mặt đứng bên cạnh mình, không nhìn được dung mạo của nàng, cũng không thấy được vẻ mặt của nàng.

Thứ y có thể nhìn thấy là bóng dáng gần trong gang tấc mà như xa xôi cả biên trời cùng với những vết đỏ dính trên làn váy trắng của nàng.

Đối diện với một nữ tử như vậy, y còn có thể nói gì đây?

Y lẳng lặng nhắm mắt, không muốn nhìn dấu vết đỏ thắm kia nữa – dấu vết cuối cùng của một sinh mạng.

Mạc Tình cũng không lên tiếng, ngồi phịch xuống đất bên cạnh chiếc ghế dựa, nghiêng người dựa vào ghế rồi ngả đầu lên vai y.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, thế giới chỉ còn lại tiếng hít thở và tiếng trái tim đập

của hai người họ.

Đôi khi tình yêu trước hoa dưới nguyệt lại không sánh bằng những khoảnh khắc tĩnh lặng bên nhau, những lời ngon, tiếng ngọt cũng không thể sánh bằng lặng lẽ nhìn nhau, dùng trái tim để cảm nhận đối phương.

Cuối cùng Tần Phong không kìm được nữa, phải mở mắt, quay sang nhìn Mạc Tình.

Nàng mang khăn che mặt, nhắm mắt cho nên không thể nhìn thấy gì khác ngoài hàng mi dài cong vút. Nhưng không biết tại sao y vẫn không thể nào rời mắt khỏi nàng được, chỉ muốn nhìn nàng như thế, cho dù là cả ngàn năm.

“Khi ta còn rất nhỏ, mẫu thân thường ngồi dựa vào chiếc ghế dựa trông không như thế này, lúc ấy ta không hiểu tại sao... Bây giờ ta mới hiểu được thì ra cảm giác ấy rất thoải mái.” Giọng của Mạc Tình nghe có vẻ xa xăm, đầy vẻ cô độc.

Trái tim Tần Phong khẽ rung lên, cơn tức giận bỗng tan biến, lòng cũng mềm theo.

“Mẫu thân của nàng? Bà ấy cũng ở Du Minh Môn ư?”

“Bà là môn chủ tiền nhiệm của Du Minh Môn. Bốn năm trước, bà đã qua đời vì tự sát. Trước khi lâm chung, bà giao Du Minh Môn lại cho ta, bảo ta nhất định phải giết hết lũ đàn ông bạc tình trong thiên hạ.”

Cuối cùng Tần Phong cũng hiểu ra. Thì ra nữ ma đầu từng tắm giang hồ trong biển máu không phải là Mạc Tình mà là mẫu thân của nàng. Y đưa tay vuốt mái tóc suôn mượt của nàng, nói sâu xa: “Tình Nhi, nàng định cứ sống như thế này sao?”

“Ý chàng là gì?”

“Không có gì. Ta chỉ muốn nhắc nhở nàng giết người là việc vô nghĩa. Võ công của nàng có cao tới đâu chẳng nữa thì cũng không thể có được lòng người.”

Mạc Tình ngồi thẳng dậy, tình cảm sáng lấp lánh trong ánh mắt ấy cũng dần tắt. Cuối cùng, nàng quay đầu đi, giận dữ nói: “Không được thì thôi chứ cần gì! Dù sao thì với võ công của ta, đời này chàng cũng đừng hòng rời khỏi Du Minh Môn!”

Tần Phong ngẩn ra một lát mới hiểu được nàng đang nói gì. Tuy lời của nàng xúc phạm tới lòng tự tôn của y nhưng cũng khiến y vô cùng cảm động...

Có lẽ Mạc Tình hơi lạnh lùng, hơi tàn nhẫn, hơi ngang ngược, thậm chí hơi cực đoan nhưng nàng yêu y, yêu một cách thẳng thắn, chân thành, yêu đến nỗi khiến người ta không thể từ chối được.

“Lại đây nào!” Y ngoắc tay.

Mạc Tình lập tức dựa sát vào để đợi nghe y nói chuyện. Dáng vẻ vâng lời ấy khiến y thấy đau lòng.

Y nghĩ ngợi rồi nói: “Nàng định nuôi ta như nuôi nam sủng sao?”

“Không được à?”

“Được chứ! Nhưng nàng không được bỏ chạy vào thời khắc quan trọng nhất...”

“Hả?”

Không đợi Mạc Tình kịp phản ứng, Tần Phong đã đẩy nàng ngã xuống ghế, cởi chiếc áo trắng dính máu của nàng ra. Quần áo được cởi bỏ, y ôm lấy cơ thể mềm mại, thơm tho, tiến mạnh vào cơ thể mà mình đã khát vọng bao ngày qua không chút do dự.

Nàng khẽ rên lên một tiếng vẻ thỏa mãn và khao khát.

Âm thanh này càng khiến y thấy kích thích nên bắt đầu quên hết tất cả, tìm kiếm sự an ủi, tìm kiếm khoái cảm trên người nàng...

Khi Tần Phong làm chuyện mà lần trước mình chưa làm xong, thoải mái ôm lấy cơ thể ngọc ngà của nàng đi ngủ thì y đã quên mất sự tự do và tự tôn...

Trên đời này, e rằng chỉ có một thứ có thể khiến người thông minh trở thành kẻ ngốc nghếch, đó chính là tình yêu!

Tần Phong đứng bên cửa sổ. Đêm không trăng sao, đất trời tăm tối.

Chút ánh sáng yếu ớt xuyên qua bức màn cửa sổ, hắt lên thêm đá bên ngoài, mơ hồ hồ, nửa sáng nửa tối. Tuy không chiếu sáng được trời đất nhưng có thể làm ấm lại trái tim đã giá lạnh từ lâu.

Phiêu bạt đã lâu, y đã quen với việc đứng trong đêm đen nhìn ánh nền sáng tỏ trong nhà người khác. Hôm nay là lần đầu tiên y đứng trong căn phòng âm áp ngấm nhìn bóng tối bên ngoài. Nhiều khi y rất muốn trốn tránh ở trong này cả đời, mặc kệ giang hồ ai chìm ai nổi, ai sống ai chết, còn mình và Mạc Tình bầu bạn cả đời ở nơi này.

Nhưng y làm được sao? Khi những ngón tay mềm mại kia mơn trớn khắp cơ thể y, y có thể không nghĩ tới biết bao mạng người bị giết chết, có thể quên được chuyện Đường Kiệt đã trở thành phế nhân như thế nào sao?

Trong đêm đen, màu trắng hết sức chói mắt.

Tần Phong đứng bên cửa sổ, nhìn Mạc Tình đang đến gần mình với tốc độ nhanh đến kinh người.

Y bất giác mỉm cười, không thể phân biệt trắng đen rõ ràng nữa.

Tần Phong mở cửa sổ, đang định lên tiếng thì thấy Khúc Du và một nữ tử khác đang vác một thi thể được che vải trắng đi tới. Mạc Tình đứng lại, nhẹ nhàng vén tấm vải trắng lên rồi vội vàng đặt xuống, đứng nhìn y từ khoảng cách xa xa.

Tần Phong bám vào chiếc ghế bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, từ từ nhắm mắt. Y rất hy vọng mình chưa hề nhìn thấy gương mặt chi chít sẹo cùng tư thế chết trong đau đớn giữa giữa của Tiêu Dao tiên tử...

“Chàng nhìn thấy rồi à?” Giọng nói của Mạc Tình vang lên phía trên đầu y, còn lạnh lẽo hơn cả đêm đen.

Tần Phong siết chặt những ngón tay đang run rẩy, cuối cùng không nén được lửa giận trong lòng nữa, quát lên: “Ta đã nói là bọn ta không có gì rồi mà, sao nàng phải...”

“Không có gì thì sao chàng phải kích động như vậy?”

“Nàng! Nàng tưởng ai cũng máu lạnh như nàng sao?”

Mạc Tình đột nhiên xoay người bỏ đi. Hai bờ vai gầy gò đang run lên, như có thể sụp sập bất cứ lúc nào...

Tần Phong trầm thờ dài. Nữ nhân tàn nhẫn, khát máu ấy là người không nên yêu nhất trên thế giới này. Ấy thế mà y đã yêu nàng, không thể tự chủ được.

Mang chút oán hận, y nắm đôi vai gầy xoay người Mạc Tình lại, dùng toàn bộ sức lực để chiếm đoạt đôi môi mềm mọng của nàng. Sau đó, y đè nàng ngã xuống giường...

Tình dục nhiều khi giống như cây anh hoa túc, một khi đã nghiệm thì khó có mà cai được, đặc biệt là lúc đang đau đớn, chỉ có cảm giác mê mẩn ấy mới có thể làm giảm bớt đau khổ...

Thời gian cứ thế trôi qua trong cơn hoan lạc, chớp mắt mà đã một tháng rồi. Tần Phong vận chân khí đi một lượt khắp toàn thân, hoàn toàn dễ dàng, không có gì trở ngại.

Y bắt đầu thấy hối hận vì mình đã bức độc ra ngoài quá nhanh, như thế thì y không còn lý do gì để mặc cho mình ở đây sa đọa nữa.

Ra khỏi cửa phòng, y thấy Khúc Du vẫn đang đứng bên ngoài, chặn đường y với gương mặt không cảm xúc.

Tần Phong giả vờ lão đạo, nói: “Ta muốn gặp môn chủ của các cô.”

Khúc Du vẫn lạnh lùng đưa mắt nhìn ra xa, bàn tay đang chặn đường y vẫn không hề có ý định buông xuống.

Tần Phong cười thoải mái, lùi một bước... Đúng lúc Khúc Du đang định rút tay về thì y đột nhiên ra tay điểm sáu huyệt vị của nàng ta.

Người Khúc Du mềm nhũn, ngã xuống đất, khi ngã xuống còn mang vẻ mặt không dám tin.

Tần Phong nhanh nhẹn phóng người sang nấp vào một gốc cây, nhờ thân cây to xì che chắn, lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh.

Đây là một sơn cốc tự nhiên, hẹp và dài. Có nhiều căn nhà nhỏ bằng đá chen giữa rừng cây, như ẩn như hiện. Phần lớn những người đang vội vàng qua lại giữa sơn cốc là các thiếu nữ xinh đẹp. Không cần giao chiến, chỉ cần nhìn dáng đi nhẹ nhàng như bay là biết ngay võ công của bọn họ không hề tầm thường.

Trang phục của bọn họ hoàn toàn giống nhau, rất nhiều người che mặt không nhìn rõ dung mạo, nhìn từ xa rất giống Mạc Tình.

Lúc ấy y chợt hiểu rằng thì ra tất mầu các đại môn phái trên giang hồ không chỉ có một mình Mạc Tình. Người có võ công cao cường trong Du Minh Môn cũng không chỉ có mình Mạc Tình.

Một cơn gió khẽ ủa qua, những chiếc lá vàng bay lơ lửng giữa không trung, hết trận này đến trận khác.

Y cố gắng bảo mình không được nhìn, không được nghĩ tới. Nếu đã chọn cách ra đi thì đừng để mình lưu luyến nữa.

Tìm suốt nửa ngày trời, đến khi trăng vừa mới mọc, y mới phát hiện có một cửa động rất bí mật, có vài người đi vào nhưng không thấy đi ra.

Y từ từ đi về hướng đó, mỗi bước đều nghĩ ngợi rất nhiều chuyện: phải chăng bên trong có rất nhiều cạm bẫy, đi vào là sẽ mất mạng, phải chăng bên trong là đường ra ngoài, đi vào là có thể thoát được?

Nghĩ đến thế giới tự do tự tại bên ngoài, cũng nghĩ tới vết sẹo trên ngực Mạc Tình.

Nghĩ đến việc mình mãi mãi không được gặp nàng nữa...

“Chàng mà còn bước thêm một bước, ta sẽ giết chàng.” Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Tần Phong, y lập tức quay đầu lại. Phía sau có rất nhiều nữ tử áo trắng, còn người con gái mà y không thể quên được thì lại đứng gần đến nỗi vươn tay ra là có thể chạm tới được.

Tần Phong quay đầu lại, bước thêm một bước nữa.

“Tần Phong, chàng đừng tưởng là ta...” Mạc Tình do dự một chút rồi nói: “Các người lui hết đi!”

Sau khi người của Du Minh Môn đi hết, Mạc Tình mới lạnh lùng hỏi: “Sao chàng lại có thể khôi phục nội lực?”

“Nàng quên ta và Đường Kiệt là bạn thân rồi à?”

“Thì ra chàng vẫn luôn gạt ta?”

“Chẳng phải nàng cũng luôn gạt ta sao?”

Mạc Tình im lặng một lát rồi nói tiếp: “Cho dù chàng có khôi phục nội lực thì cũng không phải là đối thủ của ta. Theo ta về đi!”

Giọng nói của nàng bắt đầu giống như những chiếc lá bay trong gió, mang chút bất lực, chút bi ai, không ngừng rơi vào tai y: “Phong, chàng còn nhớ là mình từng nói mong sao chúng ta có thể ngày ngày bên nhau đợi ngắm sao lên, dựa vào nhau mà ngủ không? Chàng nhìn xem, ngôi sao sáng nhất ở phía bên kia kia...”

“Ta không nói với nàng, ta chỉ nói với người con gái mà mình yêu nhất. Nàng nên biết rằng đối với ta, Tình Nhi đã sớm chết rồi.”

“Ta vẫn là ta, chưa từng thay đổi. Là chàng đã đổi thay, chàng không còn yêu ta nữa.”

“Ta không thay đổi, bởi chưa từng yêu.”

“Tại sao? Tại sao bất luận ta làm thế nào thì cũng không thể có được trái tim chàng? Chàng đâm một kiếm vào tim ta, ta cũng không hề trách chàng, còn nghĩ mọi cách để lấy lòng chàng, thậm chí không màng liêm sỉ học những thứ đó...”

Tần Phong nghe mà cảm thấy tim mình đau nhói, đau đến nỗi không thể nói nên lời, hai chân không thể nhúc nhích.

Y vận khí điều chỉnh lại hơi thở một lúc mới có thể bình tĩnh nói: “Ta đã nói rồi, nàng không cần phải học.”

“Đúng vậy, ta không cần phải học. Cho dù ta có thể cho chàng mọi thứ thì chàng cũng sẽ không thích ta.”

Tần Phong cúi đầu, cặp mắt như bị lửa thiêu cháy.

Y yêu nàng. Nhưng chính bởi vì yêu cho nên mới không thể chấp nhận những gì nàng đã làm, không thể buông bỏ tự do và tự tôn của mình để trở thành thứ phụ thuộc vào nàng. Hơn nữa, bây giờ bọn họ yêu nhau, không chấp nhất chuyện gì, nhưng vài năm nữa thì sao?

Một khi nhiệt tình đã trôi qua, y sẽ là gì đây? Công cụ phát tiết tình dục của nàng sao?

Cho nên y thà chọn con đường giữ lại cho nhau chút tự tôn, giữ cho nhau những hồi ức ngọt ngào.

“Chàng đi đi!” Giọng của Mạc Tình rời rạc, không liên mạch. “Chỉ cần nhớ Tình Nhi... nhớ rằng Tình Nhi ở đây đợi chàng trở lại... là được.”

“Tình Nhi...” Y nắm chặt hai tay, cắn răng nén lại câu: “Ta yêu nàng” toan buột miệng thốt ra, nói: “Đừng đợi nữa, hãy quên ta đi!”

Nói xong, y đi thẳng về phía sơn động tối tăm.

Trong sơn động tối tăm không thể nhìn thấy rõ bàn tay giờ trước mặt, y lẳng lặng quay đầu lại.

Bên ngoài hang động có ánh trăng chiếu sáng, Mạc Tình quỳ dưới đất, âm thầm khóc...

Không có hy vọng thì người ta sẽ dễ quên hơn.

Sự tuyệt tình của y là sự nhân từ đối với nàng. Y mong nàng có thể hoàn toàn quên được mình, làm những gì nàng muốn làm, yêu người nàng nên yêu.

Còn y, y sẽ mãi mãi khắc ghi những kỷ niệm này trong lòng, không bao giờ quên...

Người duy nhất trong cuộc đời y.

*
* *

Rời khỏi Du Minh Môn, Tần Phong lại tiếp tục cuộc sống tự do phiêu bạt.

Hằng ngày, đi vãn vơ trong những thị trấn xa lạ, bước ngang qua những người hoàn toàn xa lạ, thật vô nghĩa.

Y nghĩ rằng mình vẫn là Tần Phong, vẫn có thể mỉm cười một cách tự nhiên, cởi mở, nhủ với mình một câu: “Chả sao cả!”, nhưng khi bừng tỉnh giữa cơn ác mộng, ôm cái đầu đau dữ dội, đắm chìm trong những hồi ức xa xôi thì y mới chợt hiểu ra Mạc Tình không chỉ giam cầm thân xác y mà còn giam cầm cả linh hồn y, cho dù y có rời khỏi Du Minh Môn thì y cũng không bao giờ là Tần Phong trước kia nữa!

“Các huynh nghe tin Nhạc chương môn của phái Điem Thương bị giết chết chưa?”

“Đương nhiên là nghe rồi. Tám phần lại là do Du Minh Môn gây ra.”

Vừa nghe đến ba tiếng Du Minh Môn, Tần Phong lập tức đặt đĩa xuống, chăm chú nghe ngóng.

Trước đây, y chưa bao giờ để ý đến những nữ tử đi ngang qua gần mình nhưng bây giờ, hễ có một nữ tử đi ngang qua gần y, y sẽ nhìn cho kĩ xem đó có phải là Mạc Tình không, sau đó lại có cảm giác mất mát khó hiểu.

Trước đây, y không bao giờ để tâm đến những lời đồn vớ vẩn trong những buổi trà dư tửu hậu nhưng bây giờ y lại kiên nhẫn ngồi trong góc để hóng chuyện, say sưa nghe người khác kể những tin đồn có liên quan đến Mạc Tình. Đôi khi biết rất rõ là không có thật nhưng y vẫn nghe một cách thích thú.

Giống như những người đang khát trên sa mạc, biết rõ đó là ảo ảnh nhưng vẫn cố liều mạng chạy tới...

“Nói thừa! Bảo cho các huynh biết nhé, Du Minh Môn đang muốn ra mặt thay cho phái Tiêu Dao đây!”

“Lẽ nào là vì Tiêu Dao tiên tử?”

“Đúng thế còn gì. Nhạc chương môn cũng thật là, giết Tiêu Dao tiên tử thì chẳng khác nào công khai đối đầu với Du Minh Môn, đúng là không muốn sống nữa mà!”

Người Tàn Phong trở nên cứng đờ, còn tim thì lại buốt giá, ngực đau đến nỗi không thể hít thở được.

Y vẫn nhớ rõ đôi vai của Mạc Tình đã run lên khi quay người đi, nhớ rõ những lời Mạc Tình nói với mình sau đó: “Phong, tất cả thế gian này đều có thể nói ta máu lạnh, chỉ có chàng không đủ tư cách, bởi ta chỉ đồ máu vì một mình chàng...”

*
* *

Tàn Phong bước tới ngồi xuống bên cạnh những người đó, sốt sắng nói: “Các

huynh có biết tại sao Nhạc chương môn lại giết Tiêu Dao tiên tử không? Bọn họ có thù oán với nhau à?”

Một người đàn ông vạm vỡ, râu ria xồm xoàm, phun nước miếng nói cả buổi Tàn Phong mới hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Thì ra Du Minh Môn quá xuất quỷ nhập thần, những “đại hiệp” trong danh môn chính phái không thể tìm được tung tích của bọn họ cho nên đành giăng bẫy bắt Tiêu Dao tiên tử, ép nàng ta phải khai ra bí mật của Du Minh Môn.

Không ngờ dù có chết nàng ta vẫn không khai một tiếng nào.

Những vị đại hiệp chính phái ấy liền treo thi thể của Tiêu Dao tiên tử trong Tử Trúc Lâm để “thị uy”!

Trước nay, y cứ tưởng mình nhìn rất rõ, phân biệt rõ trắng đen, chính tà. Thật ra giữa thế gian hỗn loạn và vẩn đục này, hà tất phải so đo yêu và hận, thiện và ác.

Tàn Phong quyết định về thăm Đường Kiệt một lần, sau đó đi tìm Mạc Tình để nói với nàng câu: Xin lỗi nàng...

Đường Môn bị bao trùm bởi không khí u ám, giống như chủ nhân của nó vậy, đã mất đi hào quang rực rỡ.

Cho dù người hầu đã quét dọn sân vườn sạch sẽ đến không còn một hạt bụi thì nó vẫn khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo, tiêu điều.

Dưới sự dẫn đường của tổng quản, Tàn Phong băng qua nhà trước, đi thẳng vào thư phòng.

“Đã lâu không gặp.” Đường Kiệt ngồi trên xe lăn, mỉm cười với y, nụ cười u ám giống hệt sắc trời bên ngoài. “Mời ngồi!”

Tần Phong ngồi xuống, khi nhìn thấy khuôn mặt gầy sọp của Đường Kiệt thì không thể thốt ra những lời định nói.

Dường như Đường Kiệt cũng nhìn thấu lòng y nên bình tĩnh nói: “Làm bằng hữu với nhau bao nhiêu năm nay rồi, có gì thì huynh cứ nói thẳng ra đi!”

“Ta...”

Tần Phong do dự giây lát, đang định lên tiếng thì lại bị Đường Kiệt ngắt lời: “Nếu huynh muốn khuyên ta bỏ qua thù hận, rời xa chốn thị phi trên giang hồ thì không cần phải nói nữa.”

Tần Phong ngẩn người. Từ lâu y đã biết Đường Kiệt rất thông minh nhưng không ngờ hẳn lại thông minh đến thế. Một lát sau, Tần Phong mới lên tiếng: “So với Nam Cung tiên bối và Nhạc chương môn, ít ra thì huynh vẫn có thể sống sót.”

“Bởi vì ta vẫn còn sống, bởi vì ta là chủ nhân của Đường Môn nên không thể trốn tránh... Huống chi, dù ta có thể quên đi thù hận thì ta cũng không thể để Đường Môn biến mất khỏi giang hồ.”

“Huynh hà tất phải tự tìm đường chết? Huynh hoàn toàn không phải là đối thủ của ả.”

“Vậy thì phải xem huynh sẽ giúp ai.”

Tần Phong nghe thế thì cả kinh. Y đứng bật dậy. “Huynh biết rồi à?”

“Có những chuyện không thể nào giấu được đâu. Tần Phong, ta có thể không miễn cưỡng huynh giúp ta nhưng không có nghĩa là những người khác sẽ không ép huynh... Long bảo chủ đang dẫn đầu các đại môn phái đợi huynh tại phòng khách. Ta nghĩ có lẽ huynh cũng đã nghe kết cục của Tiêu Dao tiên tử rồi.”

Một cơn gió mạnh thổi tung cánh cửa sổ, giấy tờ trên bàn bay tán loạn.

Tần Phong liếc nhìn những dòng chữ viết trên giấy thì mới biết cả giang hồ đều nghĩ rằng y cầu kết với Du Minh Môn cho nên những người tự xưng là danh môn chính phái ấy đã sớm liên lạc với nhau, muốn “thăm vãn” y ngay tại Đường Môn.

Còn bằng hữu của y thì lại ngồi trơ ra đấy, hết sức bình tĩnh, đến nỗi làm y cảm thấy lòng băng giá.

Y thà tin rằng Đường Kiệt là bất đắc dĩ, thà tin rằng bằng hữu của mình bất lực, không thể làm theo ý mình.

“Đường Kiệt!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn những cành cây khô đã trút hết lá ở ngoài vườn, bình thần nói: “Nếu huynh còn coi ta là bằng hữu thì hãy giúp ta lần cuối cùng. Bất luận thế nào ta cũng không muốn chết trước mặt những kẻ tiêu nhân vô sỉ đó.”

Y thấy Đường Kiệt cúi đầu, không nói tiếng nào thì tiếp tục thuyết phục: “Nếu

huynh cũng cho rằng ta âm thầm qua lại với Du Minh Môn thì ta có thể nói cho huynh biết, thật ra người tẩm máu giang hồ là ta, người hại huynh cũng là ta. Ta cam tâm tình nguyện nhận lấy mọi sự trừng phạt.”

Đường Kiệt trầm ngâm rất lâu. Hắn đẩy xe lăn đến cạnh vách tường, lấy một cái bình nhỏ màu đen từ trong vách ngấm ra, đưa cho Tần Phong: “Nếu huynh bằng lòng gánh mọi tội lỗi cho ả ta thì chỉ còn một còn đường chết mà thôi. Cái này có thể giúp huynh ra đi nhẹ nhàng hơn đao kiếm của những người bên ngoài nhiều.”

Y uống nó ngay mà không hề do dự... nhưng không ngờ độc dược lại có mùi thơm, vị ngọt ngào.

Cuộc đời của Tần Phong cũng thật nực cười. Yêu phải một nữ tử còn thuần khiết hơn cả nước suối, nhưng cuối cùng lại là ác ma đáng sợ nhất trên thế gian này. Bằng hữu quan trọng nhất trong cuộc đời y lại dùng thuốc độc để đưa tiễn y đi đoạn đường cuối cùng...

Vào thời điểm sắp kết thúc cuộc đời, y bỗng nghĩ thông suốt tất cả. Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình. Y làm những chuyện mà bản thân y tự cho là quan trọng, còn Đường Kiệt thì muốn duy trì chính nghĩa của võ lâm, Mạc Tình muốn y ở lại Du Minh Môn bầu bạn với nàng mãi mãi. Bây giờ, y tình nguyện mất đi tính mạng vì người con gái mà mình yêu thương nhất. Những chuyện này không có đúng sai.

Y sửa sang tà áo bị gió thổi tung, ra khỏi thư phòng của Đường Kiệt.

Trong hai ngày tiếp theo, lục phủ ngũ tạng của Tần Phong ngấm dần chất độc. Y cố giữ lấy hơi thở cuối cùng, mang theo khát vọng được nhìn thấy Mạc Tình chạy vội tới Tử Trúc Lâm.

Đứng trên sườn núi, Tần Phong ngắm ráng chiều phía chân trời, nhìn mặt trời dần dần lặn ở hướng tây, y dừng chân...

Mặt trời lặn thì ngày mai sẽ mọc, chiếu sáng mặt đất này. Còn y, y không thể cùng Mạc Tình ngắm mặt trời mọc lần nữa...

Y bỗng thấy hối hận. Y đã đến rồi, cuối cùng thì cũng có thể nói được câu “Ta yêu nàng” không dám nói bấy lâu nay, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình, nhưng sẽ để lại nỗi đau thể nào cho Mạc Tình đây?

Y làm thế phải chăng là quá ích kỷ...

Chưa kịp nghĩ cho kĩ thì sau lưng y đã vang lên tiếng reo đầy mừng rỡ.

“Ta biết chàng sẽ trở về mà!”

Tần Phong quay đầu lại. Mạc Tình đang đứng phía sau y, nụ cười ập sau chiếc khăn che mặt còn rạng rỡ hơn cả ánh dương. Tần Phong còn chưa lên tiếng thì nàng đã lao vào lòng y. “Chàng đừng nói gì cả. Ta biết rồi, chàng vẫn yêu ta!”

Khoảnh khắc ấy, Tần Phong cảm thấy những gì mình đã làm đều rất đáng giá. Bởi vì trong cuộc đời ngắn ngủi của y từng có một nữ tử mang đến cho y sự ấm áp, như thế là quá đủ rồi. Y dùng hết sức siết chặt nàng vào lòng mình, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc thơm ngát của nàng.

“Tình Nhi!” Cuối cùng thì chất kịch độc bị y cố đè nén bấy lâu đã phá vỡ chân khí của y, trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân khiến y không cách nào nói ra những lời định nói.

Cảm nhận được sự khác thường, Mạc Tình ngẩng đầu nhìn Tần Phong thì phát hiện khóe miệng y có những vết máu đen sẫm.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, nàng lập tức bắt mạch của y, truyền nội lực vào trong cơ thể y.

Được tiếp chút sức lực, Tần Phong mới có thể thở được và nói nên lời: “Vô ích thôi, chất độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng của ta rồi, cho dù nàng có bức độc ra ngoài thì cũng đã muộn...”

“Không đâu, ta nhất định sẽ cứu được chàng!”

Tần Phong lắc đầu bất lực. “Ngay cả Đường Kiệt cũng không giải được thì còn ai có thể...”

“Đường Kiệt? Hắn không giải được...” Sắc mặt Mạc Tình trở nên tối sầm. Bỗng nhớ ra điều gì, nàng vội nói: “Còn một người có thể giải được.”

“Đừng làm chuyện ngốc nữa! Nàng có biết Quỷ Y là người thế nào không? Ông ta chỉ biết giết người, trước nay chưa từng cứu người.”

Mạc Tình thất thần một lát rồi nói tiếp: “Ta biết, nhưng ngoài ông ấy thì không ai có thể cứu chàng được nữa.”

“Có đi cũng tốn công vô ích thôi.”

“Bất luận thế nào thì ta cũng phải thử.”

*
* *

Trên chiếc xe ngựa đang lao nhanh như bay, Mạc Tình chống cằm ngồi thừ người, đầu óc cứ nghĩ vẩn vơ, chân mày thì nhíu chặt.

Có vẻ như nàng đang lo âu, nhưng dường như không phải đang lo lắng cho thương thế của Tần Phong.

Tần Phong đưa tay khoác lên đôi vai gầy của nàng, ân cần hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ xem ông ấy có cứu chàng không.” Ánh mắt của Mạc Tình đầy vẻ lo lắng. Nàng sốt ruột vịn vào những ngón tay, lầm bầm một mình: “Ông ấy sẽ cứu chàng. Chắc chắn sẽ như thế...”

“Tình Nhi, hãy hứa với ta, ta chết rồi thì nàng đừng lạm sát người vô tội, đừng sống một cuộc sống lạnh lẽo, cô độc nữa.”

“Không, chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa nhau, bất luận sống hay chết...”

Mãi mãi không rời xa nhau... bất luận sống hay chết... Đây là câu nói cảm động nhất mà y đã nghe trong đời này. Có câu nói này của Mạc Tình, y còn cầu mong gì

nữa chứ!

Vừa đến đỉnh Đoạn Trường Nhai, Mạc Tình liền bất chấp tất cả, hét to: “Ngô Tử Hân, ông ra đây! Ra đây cho ta...”

Nàng hét đến khản cả giọng nhưng đáp lại lời nàng chỉ là tiếng vang vọng từ trong sơn cốc.

“Thôi đi, ông ấy sẽ không ra đâu.”

“Không, ông ấy sẽ ra!” Nàng đột nhiên quỳ phịch xuống đất, cầu xin: “Xin hãy cứu chàng, tôi van ông hãy cứu lấy chàng...”

Tần Phong không thể đứng nhìn được nữa nên cố nén cơn đau dữ dội, kéo áo nàng đứng dậy. “Đừng làm thế... Có thể chết bên cạnh nàng là ta đã...”

Y còn chưa nói xong thì một người đàn ông đầu tóc bù xù không biết từ đâu bỗng xuất hiện, ôm chặt lấy Mạc Tình, reo lên như một gã điên: “Cuối cùng thì con cũng tha thứ cho ta rồi, cuối cùng con cũng chịu về rồi ư?”

Mạc Tình ngây người, để mặc cho ông ta ôm lấy, nước mắt tuôn dài.

Người kia vừa lau nước mắt cho nàng vừa dỗ dành: “Là do ta không tốt, là do ta để con phải chịu nhiều uất ức...”

Tần Phong ngo ngác nhìn tình cảnh diễn ra trước mắt, quên cả đau đớn.

Theo những gì y hiểu về Mạc Tình, nàng không phải là một người dễ khóc, càng không tùy tiện để cho đàn ông gần gũi mình như thế, nhất là người đàn ông kia thoát nhìn lại điên điên khùng khùng.

Y nhìn Mạc Tình khóc nức nở trong lòng người đàn ông kia, bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, cuối cùng ý thức bắt đầu không rõ ràng.

Trước khi hoàn toàn hôn mê, dường như y còn nghe thấy tiếng cầu xin của Mạc Tình: “Ông cứu chàng đi! Van ông hãy cứu lấy chàng...”

Khi trời nhá nhem tối, Tần Phong tỉnh lại trong một căn nhà gỗ tồi tàn. Trên cái bàn ngắn ngang, bừa bộn đầy bụi và chai lớn, chai bé. Giấy dán trên cánh cửa sổ đã rách tả tơi, thỉnh thoảng lại có những cơn gió ùa tới, mang theo bụi đất.

Mạc Tình không ở bên cạnh y, còn người đàn ông điên điên khùng khùng kia lại đang ngồi thất thần trên cái ghế thiếu một chân.

“Tình Nhi! Tình Nhi đi đâu rồi?”

Người kia giật mình hoàn hồn, lơ ngơ trả lời: “Đến Thiếu Lâm Tự lấy Dịch Cân Kinh rồi.”

“Cái gì?”

“Ngũ tạng của người đều đã bị tổn thương, không còn thuốc chữa. Nó đi tìm Dịch Cân Kinh, nhờ phương pháp trong đó để bảo vệ tâm mạch của người, chữa trị nội thương.”

Người kia nói xong thì lấy một đồng thuốc không biết là thuốc gì, nhét hết vào miệng y, lầm bầm: “Giải độc trước rồi nói sau.”

Sau đó, ông ta ngơ ngẩn cầm một tờ giấy đã nhàu nát, đọc hết lần này đến lần khác.

Tờ giấy đã ngả vàng, chữ trên đó đã mờ khó mà đọc được, e là ngoại trừ người đàn ông điên khùng này thì không ai biết ông ta đang đọc những gì.

Tiếng mưa rền gió giật đánh vào ngôi nhà dột nát. Tiếng va đập ấy như đang thúc giục người ta mau đi xuống suối vàng.

Tần Phong cảm thấy người mình giống như ngọn đèn yếu ớt trên bàn, có thể bị thổi tắt bất cứ lúc nào. Cơn đau kịch liệt đang giày vò y, khiến hơi thở của y trở nên mong manh nhưng y vẫn cố cắn răng giữ chút ý thức đã mơ hồ của mình. Y biết rằng chỉ cần không kiên trì chống đỡ thì có thể mất đi ý thức mãi mãi.

Chết không có gì đáng sợ, nhưng Mạc Tình vẫn chưa trở về, y không thể để nàng thất vọng được.

Cuối cùng, Mạc Tình trở về giữa màn đêm đầy đông tố, mang theo bùn đất đầy người và Dịch Cân Kinh còn dính máu.

Nàng vừa vào nhà là lập tức vui mừng đỡ y dậy. “Ta lấy được Dịch Cân Kinh rồi!

Chàng được cứu rồi!”

Tần Phong hoàn toàn không có hứng thú gì với Dịch Cân Kinh, người y quan tâm chính là người đàn ông đã khiến Mạc Tình khóc nức nở kia.

“Người đàn ông đó là ai vậy?”

Mạc Tình lặng lẽ gật đầu, nói: “Ông ấy là Quỷ Y, cũng là cha ta...”

“Cái gì...”

“Mười tám năm trước, khi ta vừa ra đời, ông ấy nói ta sẽ làm hại thiên hạ cho nên muốn giết ta. Trong cơn giận dữ, mẹ ta đã bế ta bỏ đi. Nếu không vì chàng, ta vĩnh viễn không về đây...”

“Xin lỗi nàng!”

“Không sao, ta đã quen rồi!” Mạc Tình ngồi xuống bên cạnh Tần Phong, đưa tay đỡ lấy lưng y. “Ông ấy nói với ta, chỉ cần ta truyền nội lực cho chàng thì chàng có thể tự vận công trị thương, sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

“Nàng truyền nội lực cho ta, vậy còn nàng thì phải làm sao?”

“Phong, đừng nói là nội lực, chỉ cần cứu được chàng thì dù có mất mạng ta cũng bằng lòng.”

Tần Phong không thể nói được gì nữa. Ngoại trừ việc ôm chặt lấy Mạc Tình, không gì có thể biểu đạt được sự cảm động của y vào lúc này.

*
* *

Hôm ấy, Tần Phong dựa theo chỉ dẫn trên Dịch Cân Kinh, tự vận công trị thương cho tới tận đêm khuya. Y cảm nhận được sự đau đớn trong người đã giảm bớt rất nhiều và đã có thể khống chế được chân khí mà Mạc Tình truyền cho y.

“Con còn hận ta không?” Bên ngoài loáng thoáng vang lên tiếng nói chuyện, hình như là giọng của Quỷ Y.

“Tôi chỉ muốn biết tại sao ông lại muốn giết tôi? Tôi là cốt nhục của ông, sao ông lại nhẫn tâm như thế?”

“Đương nhiên là ta không nhẫn tâm rồi. Đêm ấy ta quan sát thiên văn, phát hiện con chính là sát tinh ngàn năm có một đầu thai, mang sức mạnh người khác không thể sánh bằng, cũng được định sẵn sẽ mang lại một kiếp nạn lớn cho võ lâm nên ta nhất thời hộ đồ muốn giết con nhưng rồi bị mẹ con phát hiện. Trong cơn giận dữ, bà ấy đã để lại thư đoạn tuyệt rồi mang con đi.

Sau khi mất đi hai mẹ con con, ta hối hận thì không kịp nữa. Ta đi khắp nơi tìm hai mẹ con con, muốn nói với hai người là ta đã sai rồi, sau này ta sẽ không làm tổn thương đến hai mẹ con con nữa, nhưng ta không có tin tức gì của hai người. Sau đó, ta bị điên, ngày ngày sống trong mơ mơ hồ hồ thế này.

Con gái, con có thể tha thứ cho cha không?”

Mạc Tình lắc đầu. “Đến khi chết, mẹ tôi vẫn không tha thứ cho ông.”

*
* *

Sáng sớm hôm sau, Quỷ Y vào phòng bọn họ. Chỉ trong một đêm mà ông ta trở nên già nua hơn rất nhiều nhưng đã chải tóc, búi lên gọn gàng, còn mặc chiếc áo sạch sẽ, thơm mát.

“Lát nữa các con hãy xuống núi đi. Thương thế của Tần Phong chỉ cần luyện Dịch Cân Kinh hằng ngày là có thể chữa lành hẳn. “Sau đó, ông ta lấy hai quyển sách đã ngả vàng ta, nói: “Đây là tâm huyết của cả đời ta, ghi chép lại các bệnh nan y và phương pháp giải độc mà ta đã nghiên cứu được, có lẽ sau này các con sẽ dùng tới.”

Ngừng lại trong chốc lát, ông ta nói với Tần Phong: “Tần Phong, hãy chăm sóc tốt cho Tình Nhi. Từ nhỏ nó chưa từng được yêu thương, lại bị sự cực đoan của mẹ mình làm ảnh hưởng nhưng nó thật lòng yêu thương cậu. Bây giờ nó đã mất đi võ công, chỉ còn là một nữ tử hết sức bình thường, hy vọng cậu có thể bảo vệ nó.”

Tần Phong gật đầu thật kiên định. “Xin tiên bối yên tâm, chỉ cần vẫn bối còn sống thì sẽ không để cho nàng chịu chút tổn thương nào.”

Quỷ Y trầm ngâm một lúc lâu rồi nghiêm túc nói: “Các con đều là những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, đáng tiếc là quá gần nhau nên sẽ át mất ánh sáng của đối phương, vì thế nếu muốn ở bên nhau thì sẽ gặp vô vàn kiếp nạn. Tần Phong, ta khuyên cậu tốt nhất nên lánh xa chốn giang hồ chém giết, làm một người bình thường, nếu không sớm muộn gì các con cũng mất mạng.”

“Được, từ nay con sẽ thôi ần giang hồ, cùng Tình Nhi sống một cuộc sống bình lặng.”

*
* *

Giống như năm ngoái, trước phần mộ của Lam Lăng toàn là những bụi hoa dại màu lam nhạt trải dài. Xung quanh ngôi mộ được dọn sạch sẽ, không có một cọng cỏ nào mọc chen vào, trên bia mộ cũng không có một hạt bụi. Không ngờ tình yêu Lạc Vũ Minh dành cho nàng vẫn sâu sắc như vậy. Còn Tần Phong, đã lâu rồi y không đến đây.

Tần Phong quỳ trước phần mộ của Lam Lăng, nói: “Lam Lăng, xin lỗi vì lâu huynh đã không đến thăm mộ. Hôm nay huynh đến đây là muốn nói cho mộ biết huynh sắp thành thân rồi, huynh đã tìm được người ở bên cạnh bầu bạn với huynh cả đời... Từ nay về sau, huynh sẽ rời xa thế gian ồn ã, xô bồ, xa lánh chốn giang hồ đầy rẫy tranh chấp, sống những ngày tháng bình yên với nàng ấy. Ngày mai bọn huynh sẽ thành thân...”

“Ta nhớ huynh từng hứa với ta là sẽ mời ta uống rượu mừng mà.” Lạc Vũ Minh xuất hiện trước mặt y. Hắn vẫn y phục chỉnh tề, khôi ngô, cương nghị như xưa. Hàng chân mày rậm cùng hàm râu quai nón lún phún hai bên má khiến hắn trông đầy vẻ nam tính, cứng cỏi. Chỉ có điều thần sắc u buồn và trầm mặc hơn năm xưa rất nhiều.

Tần Phong ngạc nhiên nhìn Lạc Vũ Minh. “Cuối cùng huynh cũng chịu gập ta rồi sao? Huynh không hận ta nữa ư?”

“Không hận nữa. Nàng ấy cam tâm tình nguyện chết vì huynh, đó không phải là lỗi của huynh.” Lạc Vũ Minh nói.

Tần Phong không dám tin. Y cứ tưởng rằng cả đời này sẽ không nhận được sự tha thứ của Lạc Vũ Minh.

“Ngày mai là ngày ta thành thân, nếu huynh không chê thì hãy đến uống chén rượu mừng. Ta không mời ai khác nữa.”

Đêm tân hôn là khoảnh khắc Tần Phong vui vẻ nhất trong cuộc đời mình. Cuối cùng thì y đã có thể ở cạnh người mình yêu, có thể nâng chén chúc mừng với bằng hữu thân thiết nhất của mình, y ngỡ rằng đời này như thế là quá đủ.

Đáng tiếc tử lượng của y lại không tốt bằng tâm trạng của y nên chỉ sau vài chén, y đã say như chết, không biết gì nữa cả.

Nhưng dù có say đến đâu thì y vẫn không quên ôm lấy nương tử vừa mới cưới của mình, ôm lấy Tình Nhi chỉ thuộc về một mình y.

Những ngày tháng bình lặng có niềm vui của người thường và cũng có những phiền não của người thường.

Lúc trời chạng vạng, Tần Phong ngồi đếm mấy thỏi bạc mà mình có, không thể không cảm thán đời người vừa đáng buồn vừa nực cười.

Khi y biết trên đời này còn có cơm, áo, gạo, tiền thì mới ý thức được ngân lượng quan trọng đến thế nào.

“Hai trăm lượng, tiền thưởng nhiều như vậy sao?” Một giọng trầm tắc vang lên, lọt

vào tai y.

Y lập tức dừng bước, nhìn cho kĩ thì thấy đó là bảng cáo thị truy nã một tên tội phạm giết người vượt ngục.

Một lúc sau, sắc trời tối dần, người xung quanh cũng từ từ tản đi hết, chỉ còn một mình y đứng đó không nhúc nhích. Ngân lượng trong tay đã bị y siết chặt đến nỗi thay đổi hình dạng ban đầu.

Cuối cùng, y giật mạnh bảng cáo thị giống như đang xé nát tâm hồn cao ngạo của mình.

“Đợi ta tích cóp đủ tiền thì có thể mở tiệm buôn bán nhỏ, có thể cho nàng ấy một cuộc sống bình an, sung túc. Ta có thể...”

Đêm khuya, Tần Phong nhẹ nhàng hôn lên môi Mạc Tình, thì thầm: “Ngày mai ta phải ra ngoài làm chút chuyện, sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ừm...”

“Nàng không hỏi ta đi làm gì à?”

“Mỗi lần chàng đi đều không nói cho ta biết chàng làm gì, chỉ cần chàng mau chóng trở về là được.”

“Đợi ta nhé...”

Sự dịu dàng say lòng người của nàng làm ấm trái tim lạnh giá của Tần Phong...

Tróc nã phạm nhân không hề đơn giản như y tưởng. Giết một người thì dễ nhưng tìm một người thì rất khó, chẳng những cần võ công cao cường mà còn cần tới trí tuệ, đôi khi phải truy đuổi ráo riết mấy ngày, thậm chí là mười mấy ngày. Nhưng mỗi lần bắt được người, giao cho quan phủ, y lại vô cùng vui vẻ, bởi vì y có thể về nhà.

Nhà, y thuộc về nơi đó, nơi có một người đang chờ đợi y.

Tần Phong trở về nhà với thân xác mệt mỏi, rã rời và trái tim vui mừng, kích động. Vừa bước vào sơn trang y liền nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng thướt tha của Tĩnh Nhi. Y cảm nhận được nỗi y sâu toát ra từ sâu trong trái tim nàng.

Một cơn gió khẽ ulla qua, thổi tung những chiếc lá vàng rơi tên mặt đất, khiến chúng đậu trên bóng người cô độc đứng bồi hồi dưới gốc cây.

Y thâm hạ quyết tâm vài ngày nữa sẽ phải tóm được tên thủ lĩnh của bọn sơn tặc. Bọn sơn tặc này chuyên giết người, cướp của quanh vùng Phi Hồng sơn, quan phủ nhiều lần tấn công vào đó nhưng vẫn thất bại cho nên đã treo giải thưởng lên tới một vạn lượng để tróc nã tên thủ lĩnh. Bọn sơn tặc này mưu mô, xảo quyệt, quân số lại đông, y không nắm chắc phần thắng cho nên không dám khinh địch, mạo hiểm.

Nhưng y rất lo lắng cho Mạc Tĩnh. Mặc dù Lạc Vũ Minh nói sẽ bảo vệ và chăm sóc cho nàng nhưng y vẫn thấy không yên, bởi vì kẻ thù của y quá nhiều.

Tần Phong quyết định sẽ làm lần này nữa thôi rồi dồn hết số ngân lượng kiếm được trong thời gian qua để đầu tư buôn bán, sau đó cùng Mạc Tình sinh thật nhiều, thật nhiều con trai, con gái, như thế nàng sẽ không còn buồn nữa.

Cuối cùng thì Mạc Tình cũng nhìn thấy y. Nàng chạy ủa về phía y như một đoá hoàng lan đang nhẹ nhàng lướt tới. Ánh trời chiều chiếu lên người nàng, khiến nàng đẹp đến mê hồn.

Làn lụa mỏng nhẹ nhàng bay múa trong gió đêm, từng trận hương hoa khẽ ủa vào mặt Tần Phong, y mệt mỏi nằm dài trên giường, hưởng thụ cảm giác ngập tràn hạnh phúc... Y rất mệt, rất muốn được ngủ một giấc. Mạc Tình nép vào lòng y, khẽ hỏi: “Chàng có thích ta không? Có phải chàng cảm thấy chăm sóc ta là trách nhiệm của chàng không?”

Y bật cười, không ngờ nương tử đáng yêu của mình lại hỏi câu ngốc nghếch như vậy. Nếu y không thích nàng đến mức điên dại thì sao lại vì nàng mà uống thuốc độc, vì nàng mà quý ân giang hồ, thậm chí mai danh ẩn tích đi làm những chuyện giao dịch mà người trong giang hồ đều nhạo báng, khinh khi. So với những gì mà y phải trả giá thì từ “thích” này quá nhẹ nhàng rồi.

“Có những lời đâu cần phải nói ra.”

“Nếu ta muốn chàng nhất định phải nói thì sao?”

“Được rồi, để ta tặng nàng một thứ vậy.” Tần Phong lấy cây trâm ngọc tự tay mình làm mấy ngày trước ra. “Kỹ thuật của ta không được tốt lắm, đoá hoa mai chạm khắc trên này cũng không khéo léo nhưng bên trong có một bản đồ kho báu chứa toàn bộ tài sản mà ta tích góp được cả đời này. Nàng nhất định phải giữ thật kĩ. Đương nhiên, nếu muốn xem thì nàng có thể bẻ gãy nó.”

Mạc Tình cầm lấy cây trâm, ngắm nghía thật lâu rồi mỉm cười, cài lên tóc. Cho dù là thứ cực kỳ xấu xí thì khi đi cùng dung nhan kiều diễm của nàng, nó cũng sẽ trở nên không tầm thường.

“Phong, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà!” Nàng không sao ngờ được rằng trong chiếc trâm ngọc ấy có chứa thứ mà mình muốn có nhất.

Tần Phong hiểu nàng nhưng nàng lại không hiểu y...

“Ta rất đói, cũng rất mệt. Ta muốn ăn cơm do chính tay nàng nấu.” Nói xong, Tần Phong nhắm mắt lại, vì thế không thể nhìn thấy vẻ hoàn toàn tuyệt vọng đang dâng lên trong mắt Mạc Tình.

Thật ra đâu phải vận mệnh trêu đùa bọn họ. Là tính cách của bọn họ đã trêu đùa hai người.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Phong đã trải qua rất nhiều đau khổ, cũng tiếp xúc với rất nhiều hạng người nên y dễ dàng hiểu được ý muốn của một người nào đó. Còn Mạc Tình thì lại lớn lên trong sự cực đoan quá mức của mẹ mình, võ công và giết chóc chiếm toàn bộ thời gian mười tám năm qua của nàng. Nàng chưa từng biết và cũng không cần phải biết người khác muốn gì, càng không thể hiểu được cảm nhận của người khác.

Một tháng sau, cuối cùng Tần Phong cũng san bằng sơn trại đó. Y gần như không dám tin là mình vẫn còn sống. May mà chiêu kiếm ấy bị lệch một chút, may mà trong những ngày y gần như không chống đỡ được nữa thì trong đầu lại hiện lên bóng dáng cô đơn, u buồn dưới gốc cây hoa vàng, may mà vị thái thú ấy nể tình Tần Phong từng giúp ông ta bắt được rất nhiều phạm nhân nên vội vã đến ngay sau khi nhận được tin báo, nếu không e là hôm nay y đã phải nằm dưới lớp đất dơ bẩn này rồi.

Tần Phong mang vết thương chưa kịp băng bó trên ngực cùng tâm trạng vui vẻ, hạnh phúc quay về ngôi nhà chàng mong nhớ đã lâu. Y tin rằng từ nay về sau, bóng dáng ấy sẽ không bao giờ phải cô độc đứng dưới gốc cây hoa vàng nữa, y sẽ dùng cả đời này để cùng nàng ngắm ánh tịch dương, nghe tiếng chim hót chào bình minh.

Nhưng không ngờ chào đón y lại là gốc cây hoa vàng vắng vẻ. Tại sao Mạc Tình lại không đợi y? Trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành nên y nhanh chân rảo bước vào nhà. Khi y nghe thấy tiếng cười khúc khích của Mạc Tình, trái tim đang thấp thỏm, bất an mới bình tĩnh lại. Nhưng... vào khoảnh khắc vén bức rèm lên, y bỗng trở nên ngây dại.

Trong cuộc đời mình, Tần Phong đã trải qua nhiều cảnh sinh ly tử biệt, rất nhiều đau khổ và tuyệt vọng nên tin là mình có thể chịu được bất cứ sự trêu đùa nào mà tạo hóa dành cho mình, nhưng giờ khắc này, y hoàn toàn bị đánh gục khi nhìn thấy Mạc Tình nằm trong lòng Lạc Vũ Minh, không mảnh vải che thân, cất tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc...

Trời đất quay cuồng, sét đánh ngang tai, y không thể suy nghĩ gì được nữa, thậm chí cũng không thể nhúc nhích. Y vẫn còn nhớ rất rõ Mạc Tình luôn miệng nói câu: “Chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa nhau, bất luận sông hay chết”.

Đây chính là tình yêu mãi mãi không thay đổi đó sao? Đây chính là sống chết có nhau đây ư? Y loạng choạng lùi mấy bước, lặng lẽ nhìn Mạc Tình hoảng hốt quơ lấy y phục để che chắn cơ thể trần trụi của mình. Khoảnh khắc ấy, y hoàn toàn bất lực, cứ như đang đi trong mơ, chỉ loáng thoáng nghe thấy một giọng nói như vang lên từ phía chân trời rất xa xôi.

“Tất cả đều là lỗi của ta, huynh đừng trách Tình Nhi. Nàng ấy chỉ quá cô đơn, quá quanh quẽ mà thôi.” Lạc Vũ Minh ấy này nói với y.

Ý thức của y dần tỉnh táo lại đôi chút. Thì ra tình yêu sâu đậm tới đâu thì cũng sẽ

bị thời gian và sự cô đơn làm cho mờ nhạt.

Đúng vậy, hơn một năm rồi, y hiểu được sự cô đơn, quạnh quẽ của nàng. Bất cứ nữ nhân nào cũng cần có một người đàn ông ở bên cạnh bầu bạn.

“Bọn ta thật lòng yêu nhau, chỉ có ta mới hiểu được nàng, có thể cho nàng những gì nàng cần. Huynh... huynh hãy tác thành cho bọn ta đi!” Lạc Vũ Minh quỳ phịch xuống trước mặt y, khồ sở cầu xin. Y cảm thấy ngực mình đau nhói. Nỗi đau ấy không chỉ xuất phát từ vết thương đang rỉ máu mà còn phát ra từ vết thương lòng không nhìn thấy kia.

Tần Phong không chịu được cơn đau đớn dữ dội ấy nữa nên học ra một ngụm máu. Vết máu nhuộm đỏ cả bức rèm lụa trắng như tuyết...

Y cứ nghĩ rằng Mạc Tình sẽ nói gì đó nhưng nàng lại không thốt ra lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn y. Hơn nữa, trước khi y mất đi ý thức, nàng bị Lạc Vũ Minh kéo đi khỏi đó. Tần Phong đưa tay muốn giữ nàng lại, muốn hỏi nàng một câu: “Có thật chỉ có Lạc Vũ Minh mới có thể cho nàng hạnh phúc hay không?” nhưng y không nắm bắt được thứ gì cả, chỉ có thể trở mắt nhìn Lạc Vũ Minh đưa nàng đi.

Nghi ngời một hồi, chân khí lưu thông trở lại, cơ thể mới có chút sức lực.

Nhà của y vẫn tỏa hương hoa thoang thoảng, làn gió vẫn thổi nhẹ nhàng làm tung bay tấm rèm lụa mỏng, bóng dáng xinh xắn kia dường như vẫn đứng bên cửa sổ để ngóng ra góc hoa vàng. Những hình ảnh ấy vẫn còn in đậm trong tâm trí, đáng tiếc người thì ra đi mãi mãi rồi. Tần Phong đứng dậy châm lửa đốt tấm rèm lụa, đốt cây hoa vàng cô độc rồi ra đi trong biển lửa ngút trời ấy.

Gió thu hiu hắt mang theo những chiếc lá vàng khô bay múa trên con phố vắng vẻ. Tuy chỉ vừa vào cuối thu nhưng những cơn gió lạnh đang cố nhắc nhở mọi người

rằng mùa đông sắp đến rồi, khiến những người đi đường đều vội vàng chạy về nhà. Tần Phong không biết mình đã uống bao nhiêu rượu, y cầm bầu rượu rong đi loạng choạng trên đường, không có mục đích. Một nữ tử mặc y phục đỏ cổ tình đi đến, dựa sát vào người y, y mơ hồ nhìn thấy cặp mắt quyến rũ đang không ngừng nháy với mình. “Công tử, vào trong ngôi chơi chút đã nào!”

Y chỉ muốn uống rượu, uống để quên hết những chuyện đau đớn trong lòng. “Có rượu không?”

“Đương nhiên là có rồi, hơn nữa không có phiền não...” Nữ tử nói rất ám muội.

...

Trời vừa sáng, một cơn đau dữ dội kéo y thoát khỏi cơn say. Thì ra nữ tử áo đỏ ấy đang giúp y xử lý vết thương trên ngực.

Thấy y đã tỉnh lại, nàng ta thở dài. “Cần gì phải tự hành hạ mình như thế?”

Y nhắm mắt, không trả lời. Nàng ta cũng không hỏi gì thêm nữa.

“Ta tên là Phiêu Phiêu. Ta vừa bôi thuốc cho chàng. Xem tình hình này thì có lẽ chàng nên ở đây nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.”

Ngay từ đầu, Tần Phong đã biết nữ nhân như Mạc Tình sẽ hủy hoại cuộc đời mình nhưng y không cách nào ngờ được mình sẽ bị hủy hoại một cách thảm hại như thế. Y không còn gì cả, ngay cả chút tự tôn, kiêu ngạo và nhân cách tối thiểu cũng không còn. Chính y cũng không dám tin rằng có một ngày mình sẽ nằm trên giường của một kỹ nữ, để cho loại nữ nhân đáng thương nhất thiên hạ thương hại và an ủi mình.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, vết thương có chuyển biến tốt lên, Tần Phong liền mặc quần áo chỉnh tề, định rời khỏi đó.

Phiêu Phiêu hỏi y: “Chàng muốn đi đâu?”

“Đi tìm một người.” Y phải đi tìm Mạc Tình, y nhất định phải hỏi cho rõ nàng ở bên cạnh Lạc Vũ Minh là vì nhất thời cô đơn mà phạm sai lầm hay đã thật lòng yêu thương hắn. Nếu nàng chỉ nhất thời mê muội, lầm lỡ thì y có thể tha thứ cho nàng, dù sao thì bọn họ đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió mới đến được với nhau, không có sai lầm nào là không thể tha thứ. Nhưng nếu nàng thật sự đã thay lòng, yêu Lạc Vũ Minh thì y... không còn gì để nói.

“Vết thương của chàng còn chưa lành, đại phu nói chàng không thể xuống giường đi lại được.”

“Không sao đâu.”

Đi khắp các phố lớn, phố nhỏ, tìm hết những thành thị phồn hoa, thậm chí đi khắp Giang Nam mà Tần Phong vẫn không thể tìm thấy bóng dáng của Mạc Tình, giống như nàng và Lạc Vũ Minh đã biến mất khỏi thế gian này vậy.

Y trở về căn nhà thuộc về bọn họ, nơi ấy chỉ còn là tro bụi, không có thứ gì khác.

Sau này, để báo đáp Phiêu Phiêu, y đã chuộc thân cho nàng, mua một tửu lâu gần khu chợ sầm uất nhất nhờ nàng trông coi giúp y.

Chương 6: Nam Cung thế gia

Bâng khuâng hồi tưởng không biết trời sáng từ lúc nào.

Khoảng trời phía trước trên Long Gia Bảo dường như nặng nề, u ám hơn bất cứ nơi nào, khiến người ta không muốn ở lâu.

Về phòng mình, thay bộ y phục sạch sẽ, thơm tất, Tần Phong đến chính đường nhà Long Thừa Vân ở để báo kiến ông ta.

Chỉ trong giây lát, Long Thừa Vân đã xuất hiện, thân mật khoác vai y, hỏi: “Cậu đến sớm thế này, không biết là có chuyện gì?”

Tần Phong lùi một bước, hành lễ rồi nói: “Đêm qua có người lén vào Long Gia Bảo, ồm ý đồ gây rối với Lạc phu nhân.”

“Ồ, có chuyện như thế à?? Là người nào làm, ta sẽ hạ lệnh truy sát hắn ta ngay!”

“Một tên tép riu không biết trời cao đất dày mà thôi, tôi đã diệt trừ rồi.”

Long Thừa Vân lập tức thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười: “May mà có cậu, nếu không thì hậu quả thật khó lường.”

“Điều này chứng tỏ Long Gia Bảo canh phòng không đủ nghiêm ngặt, bảo chủ cần bố trí lại mới được, nếu không lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ tổn hại tới thanh danh của

Long Gia Bảo.”

“Gần đây ta bận quá nhiều chuyện nên có đôi chỗ chưa được chu toàn cho lắm. Hay là cậu giúp ta đi!”

Tần Phong do dự một lát rồi lắc đầu. “Thân phận của tôi không thích hợp cho lắm, bảo chủ nên giao việc này cho người khác.”

“Haizz! Con bé Thanh Nhi này chỉ nhất thời nổi tính ương bướng mà thôi. Tỷ võ chiêu thân cái gì chứ? Trên giang hồ, ai chẳng biết võ công của cậu không ai có thể bì kịp. Ta đã rèn dạy nó rồi, cậu hãy nhường nhịn nó một chút, đừng so đo với nó, được không?”

Tần Phong khẽ nhíu mày. Thật ra y chẳng những hiểu rõ lòng dạ của Long Thanh Nhi mà còn nhìn thấu ý đồ của Long Thừa Vân. Bề ngoài thoát nhìn là do ông ta quá yêu thương, nuông chiều con gái nhưng thực tế là muốn tìm hiểu thực lực của đám thanh niên trong các môn phái hiện nay. Đương nhiên Long Thừa Vân cũng muốn chứng kiến võ công của y, tiện thể mượn lần tỷ võ này để nâng cao uy danh của mình.

Còn những thanh niên kiệt xuất của các môn phái đã có tình ý gì với Long Thanh Nhi hay không thì cũng sẽ không bỏ qua cơ hội để thể hiện mình lần này, hy vọng có thể nổi danh sau một trận chiến. Những chuyện như thế, Tần Phong hoàn toàn không muốn tham dự nhưng lại bị kéo vào cuộc.

Sai là sai ở chỗ y uống quá chén, nhất thời nổi hứng đột nhiên muốn thành thân.

“Vậy được, tôi sẽ đi làm ngay đây.” Tần Phong nói.

Y không từ chối, không vì lý do gì khác mà bởi vì y thật tình không muốn nàng lại gặp phải nguy hiểm.

Vừa sắp xếp xong nhận lực, thời gian đổi canh tuần tra cùng cách thức cảnh báo khi xảy ra chuyện thì Tần Phong nhìn thấy Lạc Vũ Minh đang đi về phía mình.

“Cảm ơn huynh vì chuyện đêm qua. Nếu không nhờ có huynh thì e ta sẽ phải áy náy suốt đời mất.” Lạc Vũ Minh nói.

“Đừng nói thế... Ta cũng chỉ vô tình đi ngang qua mà thôi.”

“Chi bằng huynh hãy sang chỗ ta uống vài chén, ta sẽ bảo Tình Nhi làm vài món mời huynh.”

“Không cần đâu.” Lời vừa thốt ra, Tần Phong mới ý thức được là mình phản ứng quá mạnh bèn giải thích: “Ta đã hẹn Long Thanh Nhi ra ngoài dạo chơi rồi, để hôm khác đi.”

“Vừa đúng lúc, mời nàng ấy qua đây luôn đi! Tình Nhi còn nói là muốn làm quen với nàng ấy.”
“Đề dịp khác đi.”

“Vậy thì ngày mai đi. Ta sẽ về báo lại với Tình Nhi ngay, chắc chắn nàng ấy sẽ rất vui.” Không đợi Tần Phong trả lời, Lạc Vũ Minh liên hôn hờ quay lưng rời khỏi đó.

Tần Phong nhìn theo bóng Lạc Vũ Minh, cơn sầu não trong lòng lại dấy lên. Y lẩm

bầm: “Bằng hữu! Lạc Vũ Minh huynh là bằng hữu tốt nhất của ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Đứng trên cửa sổ lầu hai, Lạc Vũ Minh nhìn dàn hộ vệ tăng gấp ba ở phía dưới, cười nhạo hiêm. “Tần Phong người chạy không thoát được đâu. Ta sẽ đề cho người khắp thiên hạ biết người phải lòng nương tử của ta, khiến cả đời này người không thể ngẩng đầu làm người được nữa!”

“Đáng tiếc ta đã làm người thất vọng rồi!” Mạc Tình đứng sau lưng hắn, đáp lại.

“Đúng vậy. Ta cứ tưởng cô sẽ than thở với hắn rằng ta đối xử không tốt với cô, sẽ nhào vào lòng hắn nói cho hắn biết không lúc nào là cô không nhớ tới hắn. Đúng là lãng phí cơ hội gặp gỡ mà ta đã dày công an bài cho hai người.”

Mạc Tình khẽ cười, trông hết sức mông lung. “Đương nhiên là người muốn ta nói thế, người muốn chàng không cưới được Long Thanh Nhi, không thể làm rể quý của Long Thừa Vân, người muốn chàng luôn phải sống trong ánh mắt khinh bỉ của người đời như người.”

“Cô thông minh hơn ta nghĩ đấy!”

“Ta sẽ không bị người lợi dụng. Ta muốn chàng cưới Long Thanh Nhi, muốn chàng được nở mặt nở mày, được người người tôn trọng...” Nàng mỉm cười, đi đến bên cửa sổ, ung dung nói: “Chàng sắp có mọi thứ, sắp thành thân với người mình yêu, còn có ta luôn âm thầm yêu chàng, chàng là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này....”

Chát! Một cái tát nảy lửa giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp, mong manh của Mạc Tình khiến má nàng đỏ lên như ửng máu.

Lạc Vũ Minh vẫn chưa thỏa cơn giận, hắ**ן** bóp cổ nàng, hung tợn nói: “Ngày mai cô sẽ biết chọc giận ta thì sẽ phải trả giá đắt thế nào.”

Trả giá đắt?

Hôm sau, Mạc Tình bị Lạc Vũ Minh kéo xuống lầu, vào phòng khách. Khi nàng nhìn thấy Tần Phong và Long Thanh Nhi ngồi bên bàn ăn thì lập tức hiểu ra.

Tần Phong nhìn chằm chằm vào má nàng, một lúc lâu mà vẫn không rời mắt được, hai tay nắm chặt lại.

Nàng đưa tay che bên má bị sưng vù, cúi đầu né tránh ánh mắt của y. Nàng tưởng rằng với tính cách của Tần Phong, y sẽ không hỏi nhiều nhưng nàng vừa ngồi xuống đã nghe Tần Phong nói: “Minh, có chuyện gì mà ra tay nặng như thế?”

Nàng vội vàng trả lời: “Không đau đâu, chuyện vặt vãnh giữa phu thê thôi mà... Chàng ấy không dùng nhiều sức, chẳng qua là do da ta quá mỏng mà thôi.”

Tần Phong đang định nói gì đó thì Long Thanh Nhi đã âm thầm kéo áo y, y mới im lặng không nói tiếp.

Chỉ cần một câu hỏi quan tâm, lo lắng của Tần Phong. Mạc Tình đã thấy thỏa mãn rồi. Không cần biết trong lòng y có nàng hay không, chỉ cần trong mắt y còn thấy nàng là nàng đã rất vui rồi.

Nàng đứng dậy, nói: ‘Bộ dạng này của ta không tiện để tiếp khách, ta xin phép về

phòng trước đây.”

Lạc Vũ Minh đứng dậy kéo nàng lại, cười, nói: “Đừng đi mà, chẳng phải nàng thường nói rất muốn được gặp lại Tần Phong sao? Lần này gặp được, sao không cùng người ta uống vài chén đã?”

Mạc Tình định từ chối thì cảm thấy một luồng nội lực mạnh mẽ truyền vào cánh tay mình, khiến cả người nàng trở nên tê dại, phải ngồi phịch xuống ghế.

“Vây cũng được.” Nàng nhận lấy chén rượu mà Lạc Vũ Minh đưa cho mình, mỉm cười nhìn đôi tình nhân trước mặt. “Ta chúc hai người bách niên giai lão, mãi mãi bên nhau.”

Nói xong, không đợi họ nâng chén lên, nàng đã ngửa đầu uống cạn chén rượu mạnh ấy. Nàng tự nhủ ngọn lửa cháy cồn cào trong lòng nàng là bởi vì rượu quá mạnh, sống mũi cay cay vì sắc rượu, còn nàng thì đang vui vẻ. Nhìn thấy y hạnh phúc, nàng rất vui.

Ngực quặn lên từng cơn, máu từ dạ dày dâng lên tới cổ họng. Nàng luống cuống lấy khăn tay che miệng, ho khan vài cái. Ho xong, nàng vội vàng giấu khăn đi.

“Xin lỗi, ta...”

“Không biết uống thì đừng uống nữa.” Người nói là Tần Phong, giọng y run run.

“Không sao...” Nàng ho vài tiếng, lau nước mắt nơi khóe mắt rồi cười, nói: “Ta biết uống. Là do gần đây bị cảm nên mới như thế, không sao mà.”

Mạc Tình nghe thấy Lạc Vũ Minh nói : “Tình Nhi, nàng xem bọn họ ngọt ngào biết bao.” Nàng nhìn họ, gật đầu.

Nàng không dám nhìn Tần Phong. Hễ nhìn mặt y, nàng lại cảm thấy như mình liên tục bị chuốc rượu mạnh, men rượu thiêu đốt linh hồn nàng.

Nàng đành phải nhìn Long Thanh Nhi gấp thức ăn, rót rượu cho Tần Phong. Nhìn ánh mắt tràn ngập hạnh phúc và vui sướng của Long Thanh Nhi, nàng cắn chặt răng, gắng hết sức để mỉm cười.

Long Thanh Nhi là một cô nương rất xinh đẹp, hay nói hay cười, khác hẳn nàng, lạnh lùng, cực đoan, là một ác ma được bao bọc bởi một thân xác xinh đẹp.

Cho nên trời định là nàng không thể chiếm được trái tim y, dù đã dùng mọi thủ đoạn, dù đã cho y tất cả thì vẫn không có được tấm chân tình của y, không giữ được con người y... Có thua thì cũng phục, không có lời nào để oán hận.

Đêm trần trọc không ngủ được, Mạc Tình mở cửa sổ, nằm soài lên bệ, để mặc cho làn gió mơn man mái tóc mình.

Mỗi lần cảm nhận được gió, nàng có cảm giác như Tần Phong đang ở bên cạnh, dịu dàng chải lại mái tóc dài óng ả của nàng.

Bỗng nhiên nàng nhìn xuống và thấy dưới lầu có một bóng người bồi hồi đi lại trong bóng đêm. Vóc dáng cao gầy, áo xanh tung bay. Là chàng!

Nàng đứng bật dậy. Hình bóng ấy mãi mãi không thể nào phai mờ trong tâm trí nàng.

Chàng đến làm gì chứ?

Nhất định là muốn hỏi xem Lạc Vũ Minh có tốt với nàng không, có phải đã khiến nàng chịu uất ức rồi không...

Nàng nhìn y, lòng rướm máu.

Sao chàng lại tới đây? Là do vẫn còn chút tình cảm với ta hay là do cảm thấy có trách nhiệm và mắc nợ ta?

Dường như cảm thấy được ánh mắt của nàng, Tần Phong đứng dưới lầu ngẩng đầu nhìn lên. Hai người đầu đầu nhìn nhau, gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt!

Ngay lúc Mạc Tình suýt bất chấp tất cả, nhảy xuống lầu thì Lạc Vũ Minh liền xuất hiện bên cạnh nàng, khoác vai nàng, cười, nói: “Hắn đang đợi cô đấy, sao không xuống đi?”

Mạc Tình mỉm cười, dung nhan tuyệt sắc.

Nàng lặng lẽ đóng cửa sổ lại. Lúc cánh cửa khép kín, nàng nhìn thấy rất rõ vẻ lạnh lùng, u oán trong nụ cười của Tần Phong...

Trời đã sáng, sương đã tan, Tần Phong vẫn ngồi trên tảng đá lạnh lẽo, không hề nhúc nhích. Mãi đến khi cảm nhận được luồng hơi lạnh từ từ xâm nhập vào da thịt, ngưng tụ trong xương cốt, y mới phui nhẹ y phục còn đọng hơi sương, liếc nhìn cánh cửa đóng chặt trên căn lầu, cúi đầu cười nhạt, nói: “Tội gì phải làm thế!”

Nói xong, y đứng dậy bỏ đi.

Khi ra khỏi hậu hoa viên, y phát hiện Long Gia Bảo im ắng hơn bình thường rất nhiều, ngay cả thị vệ cũng ít hẳn, lúc đó y mới giật mình nhớ ra hôm nay người của Nam Cung thế gia sẽ đến, có lẽ phần lớn người ở đây đã đi nghênh đón người của Nam Cung thế gia rồi. Ngay cả Nam Cung thế gia – gia tộc trước nay không thích đề tâm đến những chuyện vặt vãnh trên giang hồ - cũng phải người tới chúc mừng hôn lễ này, đúng là khiến y hết sức bất ngờ.

Tần Phong đang trầm ngâm trong lòng thì bỗng nghe thấy một tràng cười vọng tới từ ngoài cửa, sau đó hai người sóng vai nhau bước vào, phía sau còn có hai đoàn người. Một người mặc áo bào màu tím, uy nghiêm, trầm tĩnh, cử chỉ, hành động đều rất cẩn trọng cho nên nhìn có vẻ kín đáo, không chính trực cho lắm. Đó chính là bảo chủ của Long Gia Bảo. Người còn lại thì mặc y phục trắng, cổ áo và tay áo được thêu hoa văn bằng kim tuyến màu vàng, nhìn thông dong, quý phái. Từ lời nói và cử chỉ của ông ta toát lên trí tuệ sâu sắc, không có vẻ gì là nghênh ngang, cố tỏ ta uy phong, Tần Phong hơi ngẩn người. Không ngờ Nam Cung Bùi Âm – chủ nhân của Nam Cung thế gia – cũng đến đây.

Nam Cung Bùi Âm rất ít hành tẩu trên giang hồ, ngày ngày chỉ ở trong sơn trang của mình ngâm thơ, viết văn, thưởng thức rượu ngon, người đẹp. Nếu không phải do Nam Cung gia hành hiệp trượng nghĩa nhiều thế hệ, có danh vọng trên giang hồ thì e hiện nay đã mai danh ẩn tích rồi. Vì thế rất nhiều người trên giang hồ lên nói với nhau Nam Cung thế gia ngày càng xuống dốc sau khi Nam Cung Bùi Âm lên nắm quyền nhưng ở trước mặt, bọn họ đều tỏ vẻ rất kính trọng ông ta.

Tần Phong mỉm cười chào ông ta. Y đang định bước tới nghênh đón thì bỗng nhìn thấy một mỹ nhân áo trắng, có thân thái lạnh lùng, cao ngạo đứng bên cạnh Nam Cung Bùi Âm, khiến y có cảm giác thời gian như ngừng lại.

Trong lúc y đang chần chừ thì Nam Cung Bùi Âm đã đến gần, cất tiếng cười vang. “Tần thiếu hiệp, cậu thành thân thế này không biết là hạnh phúc hay bất hạnh của các thiếu nữ giang hồ đây!”

“Tần Phong trẻ người non dạ, khiến Nam Cung trang chủ chê cười rồi.” Tần Phong nói, sau đó liếc nhìn nữ tử đứng bên cạnh ông ta. Nhiều năm không gặp, lúc này nhìn thấy dung nhan thanh tú của Khúc Du, y bỗng có cảm giác thân thiết. Có điều y không thể hiểu được tại sao Khúc Du – người luôn có thành kiến với đàn ông - lại xuất hiện bên cạnh Nam Cung Bùi Âm.

Để chào đón Nam Cung thế gia, tiệc rượu là không thể thiếu. Trong lúc chén tác chén thù, mọi người đều ngà ngà say, Tần Phong không thèm để ý đến sự âm ỉ xung quanh, cứ cúi đầu rót rượu cho mình như thường lệ. Trên mặt y không hề có vẻ gì là mệt mỏi vì suốt đêm qua không ngủ, cũng không có chút cảm xúc xao động mà tỏ ra hết sức lãnh đạm.

Đối với y, lãnh đạm đã trở thành thói quen.

Thật ra, không phải trời sinh y đã là người kiệm lời, không thích bày tỏ cảm xúc. Chẳng qua là trải qua quá nhiều sóng gió trong chuyện tình cảm, bây giờ y đã quá mệt mỏi, không còn sức đâu mà đau lòng nữa.

Nhớ lại thì thuở thiếu niên, y cũng từng điên cuồng, lúc sự sống mong manh như sợi chỉ vẫn không quên được người trong lòng, thúc ngựa chạy như bay suốt hai ngày trời, dùng hơi thở cuối cùng để ôm chặt lấy nàng, như thế thì không còn gì phải hối tiếc.

Sáu năm sau, tận sâu trong đáy lòng y vẫn chỉ yêu một người, nhưng khi đối diện với đôi phu thê luôn tỏ ra ân ái trước mặt mọi người, y không biết phải nói gì.

Không biết từ khi nào Nam Cung Bùi Âm đã đến ngồi bên cạnh y, nói nhỏ: “Rất hiếm khi thấy cậu thất thần thế này.”

“Có vài chuyện nghĩ không thông ấy mà.”

“Chuyện gì vậy?”

Tần Phong rời mắt khỏi chén rượu Trúc Thanh Diệp trên tay Nam Cung Bùi Âm, ung dung nói: “Nữ nhân!”

“Ha ha!” Nam Cung Bùi Âm cười vang. “Đã lâu không gặp, cậu trở nên hài hước hơn nhiều đó.”

“Tức cười lắm sao?”

“Cũng hơi hơi nhưng không đáng cười bằng chuyện cậu sắp cưới Long Thanh Nhi.”

Tần Phong bung chén rượu lên rồi lại đặt xuống, nghiêm túc nói: “Tôi cưới ai cũng không quan trọng. Tôi chẳng qua chỉ là một lãng tử, sẽ không tham gia vào chuyện long tranh hổ đấu này.”

Nói xong, ý chỉ vào nữ tử yốn ngồi cạnh Nam Cung Bùi Âm, hỏi nhỏ: “Đây là vị phu nhân thứ mấy của tiên bối?”

“Phu nhân mới cưới đây!”

“À...” Tần Phong gật đầu, nói: “Tiền bối không ngại để tôi nói vài câu với nàng ấy chứ?”

Nam Cung Bùi Âm cười sảng khoái. “Nhường luôn cho cậu thì cũng có sao.”

“Không cần đâu, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

“Sao lại nói như thế?” Nam Cung Bùi Âm hơi ngạc nhiên, cảm thấy khó hiểu. “Lẽ nào hai người quen biết nhau?”

“Người quen cũ thôi mà.”

Nam Cung Bùi Âm đưa mắt ra hiệu với phu nhân của mình, nàng ta lập tức đứng dậy bước tới, nhìn Tần Phong một cái rồi im lặng không nói gì.

Tần Phong nói: “Phu nhân, mời sang bên này một chút, được không?”

Nam Cung phu nhân đi theo Tần Phong ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa thì nàng ta thu lại vẻ dịu dàng, khắp người như nổi da gà. “Người có ý gì chứ?”

“Ta sợ cô nửa đêm canh ba lại chạy tới phòng của ta. Thanh danh của ta vốn chẳng ra gì nên không sao cả, chỉ sợ liên lụy tới cô mà thôi.”

Nàng ta cười lạnh. “Mấy năm không gặp, ngươi thay đổi nhiều thật đấy!”

“Thế sao?”

“Đùa bỡn, bắt cần đời!”

“Sống trên đời nay vốn không nên quá nghiêm túc. Ai mà ngờ được vị hộ pháp hận đàn ông đến thấu xương của Du Minh Môn lại gả vào Nam Cung thế gia chứ!”

“Ngươi không cần phải móc mỏ, châm chọc ta, ta đương nhiên có lý do của mình. Còn ngươi... nhờ phúc của Du Minh Môn, ngươi trở nên có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, mỹ nữ bên cạnh như mây.”

Tần Phong nghe thế thì sắc mặt trở nên ảm đạm, nhíu mày, nói: “Cô cũng cho rằng ta tiêu diệt Du Minh Môn sao? Khúc Du, nếu thật là do ta làm thì ta nhất định sẽ không phủ nhận.”

“Chỉ có một mình ngươi biết Du Minh Môn ở đâu. Trên giang hồ, người có thể tiêu diệt Du Minh Môn, thậm chí không chừa một người sống sót, nếu không phải ngươi thì có thể là ai chứ?”

“Ta không biết là ai nhưng thật sự không phải ta.” Tần Phong dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Môn chủ của các cô có biết chuyện này không?”

“Sao lại không biết chứ? Chủ nhân đã biết từ lâu rồi, chẳng qua là không cho ta

đến đối chất với người mà thôi.”

“Nàng ấy cũng nghĩ là ta sao?”

“Đương nhiên chủ nhân sẽ không nghi ngờ người.” Khúc Du quay người lại, quay lưng về phía Tần Phong, lạnh lùng nói: “Tần Phong, người là một kẻ vong ân phụ nghĩa. Vì người, chủ nhân đã từ bỏ mọi thứ, Du Minh Môn bị thiêu cháy, chủ nhân còn bảo ta tung tin đó là người làm chính vì muốn người có thể vạch rõ giới hạn với Du Minh Môn, hy vọng người có thể danh chấn giang hồ. Thế nhưng người đã trả lại cho chủ nhân ta những gì?”

Tần Phong phải dựa vào cây cột đá bên cạnh thì mới có thể trụ vững cơ thể đang chao đảo. Y biết Mạc Tình yêu mình, có điều không ngờ nàng đã âm thầm hy sinh cho mình nhiều như thế.

Sáu năm trước, vào cái ngày Mạc Tình gả cho y, trên giang hồ bỗng nổi lên tin đồn rằng Tần Phong đã tiêu diệt được Du Minh Môn và giết môn chủ của chúng. Lúc ấy, y chẳng thèm để tâm, cứ tưởng rằng Mạc Tình cố ý tung tin ấy là để trốn tránh ân oán, thù hận trên giang hồ. Y không sao ngờ được là đúng vào đêm tân hôn, khi Mạc Tình đang dìu y đã uống say khướt lên giường, dịu dàng cởi quần áo cho y thì Khúc Du cũng đang quỳ trước mặt nàng, nói cho nàng biết Tần Phong âm thầm cầu kết với các đại môn phái, dùng một mối lửa thiêu trụi Du Minh cốc, ngoại trừ Khúc Du lúc ấy đang ra ngoài làm việc thì không ai may mắn sống sót.

Thảo nào Mạc Tình luôn hoài nghi tâm chân tình của y. Quả thật là y chưa khiến nàng cảm thấy mình đáng được tin tưởng.

“Khúc Du, ta đối với môn chủ của các cô là...”

“Hãy thôi ngay những lời ngon tiếng ngọt của người đi! Ta không phải là môn chủ,

ta sẽ không tin những lời giả dối ấy.” Khúc Du lạnh lùng nói.

Đương nhiên y hiểu được cảm giác của Khúc Du. Từ khi y dựa vào công lực thâm sâu khôn lường tái xuất giang hồ thì cả giang hồ đều một mực tin vào lời đồn đại này, hơn nữa còn tô vẽ cho nó thêm đặc sắc gay cấn hơn...

Bây giờ, câu chuyện này đã in dấu thâm căn cố đế trong lòng người trên giang hồ, cũng chứng tỏ sự bội tình bạc nghĩa của y.

Y đành phải từ bỏ những lời giải thích vô nghĩa kia, khuyên nhủ: “Nam Cung Bùi Âm không phải là người đơn giản đâu. Không cần biết mục đích của cô ở lại bên cạnh ông ta là gì nhưng cô nhất định phải cẩn thận.”

Khúc Du nhìn y đầy khinh miệt rồi uyển chuyển bước từng bước vào đại sảnh đang náo nhiệt kia, để lại một mình y đứng trong bóng tối, ngóng về phía căn lầu nhỏ ở hướng tây.

Khi Du Minh Môn bị tiêu diệt, khi Mạc Tình ra đi, thảm kịch tắm máu giang hồ kia cũng bị lãng quên bởi những sóng gió biến động trên giang hồ. Những chuyện về Du Minh Môn, Tân Phong cũng đã bị lãng quên. Hôm nay, tình cờ gặp lại Khúc Du, y mới hiểu được nguyên nhân thật sự khiến Mạc Tình bỏ đi khi đó.

Thì ra, Mạc Tình luôn cho rằng y chưa bao giờ yêu mình, cho dù là thành thân thì cũng chỉ là do lừa dối và áy náy vì mắc nợ nàng. Cho nên trải qua những ngày tháng chờ đợi trong thất vọng dài đằng đẳng, nàng đã lựa chọn ra đi, đi theo một người đàn ông biết yêu thương và trân trọng nàng, sống những ngày tháng mà nàng mong đợi đã lâu.

Trong lúc thất thần, y chợt nhìn thấy phía xa xa có những ánh lửa đang chuyển động rất nhanh, hình như có chuyện gì hỗn loạn. Y đang định dùng khinh công bay

qua đó thì thấy một đội thị vệ chạy về phía này, làm kinh động Long bảo chủ đang thưởng thức ca múa vui vẻ trong đại sảnh. Ông ta lập tức dẫn một đám cao thủ võ lâm ra ngoài xem rốt cuộc là có chuyện gì.

“Đã xảy ra chuyện gì chuyện gì? Long bảo chủ hỏi.

Một thị vệ bước lên trước, thở hổn hển nói: “Có một hắc y nhân bắt Lạc phu nhân làm con tin... Hãn nói muốn gặp...”

“Nói mau!”

Thị vệ do dự một lát rồi nhìn về phía Tần Phong. “Nói là muốn gặp Tần đại hiệp... Hãn đang ở Lạc Nhật Phong.”

Ngay lập tức, mấy trăm ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Tần Phong. Có ngạc nhiên, có sửng sốt, cũng có châm chọc. Nhưng y không để tâm đến chuyện gì khác mà lập tức thi triển kinh công bay về phía Lạc Nhật Phong ở hướng tây.

Ánh trăng bàng bạc chiếu rọi khắp nhân gian, chiếu sáng Mạc Tình đang đứng bên vách núi.

Cho dù bị một thanh kiếm kè cổ họng thì nàng vẫn có dáng đứng hết sức nhàn nhã. Làn váy trắng tung bay, còn cao ngạo hơn cả Hằng Nga.

Lạc Vũ Minh đang đứng cạnh bọn họ hơn ba thước, cầu xin hắc y nhân đang cầm nhuyễn kiếm. “Người muốn làm gì ta cũng được nhưng xin đừng làm tổn thương tới nương tử của ta, nàng ấy vô tội.”

Tần Phong vừa nhìn thấy chàng thiếu niên cầm kiếm thì lập tức hiểu ra. Cha của hắn từng là một tên cường đạo không việc ác gì không làm, mấy tháng trước đã bị y giết chết.

Giang hồ là vậy. Người giết ta, ta giết người, ân ân oán oán không bao giờ chấm dứt. Y vốn cũng không muốn dây vào nên cố gắng không giết người, đáng tiếc vẫn không tránh khỏi.

“Người người muốn giết là ta, không liên quan gì tới Lạc phụ nhân cả.” Tần Phong bước lên vài bước, cất cao giọng: “Thả nàng ấy ra, ta có thể đáp ứng bất cứ điều kiện gì của người.”

“Sao lại không liên quan? Rõ ràng hôm ấy ta nhìn thấy hai người các người đi chung suốt một đêm...”

Khi hắn nói ra câu này thì Long bảo chủ cũng vừa lúc dẫn đám cao thủ võ lâm chạy tới. Những ngọn đuốc trên tay họ sáng rực một góc trời, chiếu rõ cả những thân sắc khác nhau trên từng gương mặt.

Long bảo chủ nghe thế thì mặt sa sầm. Nam Cung Bùi Âm thì khẽ đưa tay che miệng, mắt lóe lên ánh cười. Mấy vị chương môn của các phái thì ngán người, sau đó tỏ vẻ khinh bỉ.

Những người khác thì không trầm tĩnh như vậy, bắt đầu xì xào bàn tán.

Mạc Tình thân nhiên nói: “Ta nghĩ là người hiểu lầm rồi. Hôm ấy có người bắt cóc ta, may mà bị Tần Phong phát hiện. Huynh ấy cứu ta xong thì đưa ta về ngay, không tin người có thể hỏi Lạc Vũ Minh.”

Thanh kiếm của thiếu niên kia khẽ run lên. Hắn nghi hoặc liếc nhìn Lạc Vũ Minh một cái, hơi do dự.

Lạc Vũ Minh nói: “Đúng vậy, Nàng ấy là nương tử của ta, Tần Phong là bằng hữu tốt nhất của ta, ta tuyệt đối tin tưởng bọn họ.”

“Ta mặc kệ bọn họ có quan hệ hay không...” Thiếu niên kia trở nên kích động, tay không ngừng run rẩy nên khiến kiếm xẹt qua chiếc cổ trắng trẻo, ngọc ngà của Mạc Tình. “Tần Phong, ta muốn người lập tức tự vẫn, nếu không thì...”

“Được thôi!” Tần Phong trả lời không chút do dự, vì thế lại gây nên sóng gió... Sau lưng y bắt đầu có người bất bình lên tiếng: “Thế này là sao?”

“Đừng nói là dụ dỗ thê tử của bằng hữu thật chứ...”

Mạc Tình cất cao giọng ngắt lời bọn họ: “Tần Phong chàng không nợ ta thứ gì cả, cho nên không cần dùng tính mạng để trả!”

“Cô cầm miệng cho ta!” thiếu niên kia không chế nàng từ phía sau, lưỡi kiếm cứa vào cổ nàng, máu từ từ ứa ra.

Mạc Tình liếc nhìn những gương mặt đang nghi hoặc không hiểu, sau đó nở nụ cười buồn bã với Tần Phong. “Năm đó ta cứu mạng chàng không phải là để chàng dùng nó báo đáp ta... Tần Phong, hãy sống cho thật tốt!”

Nhân lúc thiếu niên kia hơi thất thần, nàng dùng hết sức nắm chặt thanh kiếm ngay trước mặt, cắt vào cổ họng mình.

Thiếu niên kia cả kinh, cuống quýt ngăn cản. Trong lúc giằng co, Mạc Tình trượt chân rơi xuống núi...

Tần Phong lao vút về phía trước, hoàn toàn không nhìn thấy thiếu niên kia đang vung kiếm về phía mình. Y chỉ lo đưa tay níu lấy Mạc Tình. May mà Nam Cung Bùi Âm đã dự liệu từ trước, từ phía sau tung chưởng khiến thiếu niên kia mất mạng ngay lập tức.

Nhưng bóng dáng xinh đẹp của Mạc Tình lại biến mất khỏi tầm mắt y.

“Tình nhi...” Tần Phong ngơ ngác nhìn mảnh vải bị xe rách từ ống tay áo nàng, nhoài người nhảy xuống theo...

Những người trên Lạc Nhật Phong đều sửng sốt khi thấy cảnh ấy. Cho dù tận mắt nhìn thấy thì vẫn không ai dám tin là Tần Phong đã nhảy xuống thật. Mãi cho đến khi Long Thanh Nhi nhào tới bên cạnh vách núi hét lớn: “Tần Phong, tại sao chứ?”

Khi ấy Nam Cung Bùi Âm mới hoàn hồn, quay sang nói với Nam Cung Lăng: “Con xuống xem sao đi! Với võ công của Tần Phong thì có lẽ không nguy hiểm gì tới tính mạng.”

“Dạ thưa cha!”

Long Thừa Vân nói tiếp: “Mau lên, xuống núi xem sao!”

Tất cả mọi người đều vội vàng theo Long Thừa Vận xuống núi, chỉ có Nam Cung Bùi Âm là nở một nụ cười đầy ân ý. “Không ngờ Tần Phong lại vì một nữ nhân mà nhảy xuống núi, xem ra hôn lễ này còn thú vị hơn ta tưởng nhiều.”

Mạc Tình cảm giác mình đang rơi nhanh xuống núi. Những đau khổ, bi ai đã trải qua trong đời lại lần lượt hiện lên trong đầu nàng. Nàng không sợ hãi, cũng không hối hận. Chết vì Tần Phong là kết cục tốt nhất đối với nàng.

Nhưng bất giác hai cánh tay mạnh mẽ ôm chầm lấy thân hình mảnh mai như liễu của nàng. “Tình Nhi!”

Mạc Tình mở mắt ra, không thể nào ngờ được rằng người đang ôm mình lại chính là Tần Phong.

Nàng còn chưa kịp nghĩ ra lý do thì bọn họ đã lăn xuống cái dốc thoải thoải giữa lưng chừng núi. Tần Phong ôm chặt nàng vào lòng, che chở không để cho đất đá làm nàng bị thương còn mình thì bị những cạnh sắc nhọn của đá vụn cắt vào da thịt. Mỗi viên đá gần như đều lưu lại vết máu của y.

Khi thế lăn của họ không còn nhanh nữa mà bắt đầu chậm lại thì Tần Phong vận chân khí, nắm lấy một tảng đá to, đặt chân làm bàn đạp rồi nhẹ nhàng bay xuống, đứng vững.

Y buột Mạc Tình rạ, nhẹ nhàng giơ cánh tay đang rướm máu của mình lên, chạm vào vết thương trên cổ Mạc Tình, hỏi: “Có đau không?”

Mạc Tình lập tức rung rung nước mắt: “Tại sao chàng lại phải nhảy xuống theo ta?”

“Ta không cứu thì nàng sẽ chết.”

“Nếu sườn núi này dốc hơn một chút thì chàng cũng sẽ chết.”

Tân Phong hít sâu một hơi, rồi ánh mắt sâu thẳm sang nơi khác: “Bởi vì ta đã hứa với cha của nàng rằng chỉ cần ta còn sống thì sẽ không để nàng phải chịu tổn thương.”

“Hứa hẹn, trách nhiệm, mắc nợ ... Đối với ta, chàng chỉ có những cảm giác ấy thôi sao?”

“Vậy nàng muốn những gì?” Tân Phong lạnh lùng nhìn nàng. “Đối với nàng thứ tình cảm nhỏ bé không đáng kể ấy có ý nghĩa gì sao?”

“Ta..”

Đúng vậy, có ý nghĩa gì nữa đâu!

Bầu trời tĩnh mịch, đầy cốc trống trải, người mình mong nhớ bao lâu nay gần ngay trước mặt, đây chẳng phải nguyện vọng lớn nhất của nàng rồi ư? Tình cảm y dành cho nàng rốt cuộc có bao nhiêu phần thật lòng, bao nhiêu phần áy náy đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nàng buộc mình phải bình tĩnh lại, nhìn những vết thương đang rỉ máu trên người Tân Phong. Hôm nay là ngày rằm, trên trời không một gợn mây, ngàn vì sao lấp lánh, sáng nhất vẫn là ngôi sao rực rỡ ở phương đông, chiếu sáng những vết máu ghê rợn trên người Tân Phong.

“Chàng có mang thuốc trị thương bên người không?”

Tần Phong gật đầu, lấy từ bên hông ra một cái bình nhỏ, xinh xắn, đưa cho Mạc Tình. “Đa tạ!”

Nàng chậm rãi cởi áo của Tần Phong, cố gắng nhẹ nhàng kiểm tra vết thương cho y. May mà y có nội lực bảo vệ cơ thể cho nên ngoại trừ vết thương ngoài da thì không có gì đáng ngại.

Nàng nhẹ nhàng lau vết máu cho y, thổi đi bụi đất dính trên miệng vết thương....

Nàng vô tình ngẩng đầu nhìn thì bất gặp ánh mắt tràn ngập yêu thương của Tần Phong. Ánh mắt ấy không khỏi khiến nàng nhớ tới những ngày tháng khi Tần Phong còn chưa biết nàng là môn chủ của Du Minh Môn.

Lúc ấy, ánh mắt của Tần Phong cũng hết như lúc này, thâm tình và hết sức trong sáng, không chút ý nghĩa đen tối.

Nàng tin rằng Tần Phong đã từng yêu mình, mặc dù chỉ có bảy ngày ngắn ngủi mà thôi..

Nàng đang định đưa tay lau sạch vết xước trên hông Tần Phong thì y đột nhiên lấy hai tay nàng, đè nàng ngã xuống tảng đá xanh lạnh lẽo.

Khi Mạc Tình nhìn thấy ánh mắt đỏ sòng sọc của Tần Phong, nàng lập tức đoán được y đang định làm gì. Nàng cuộn người lại, sự thân mật đột nhiên ập đến này

làm cho nàng cảm thấy khó xử. “Đừng vậy mà!”

“Tại sao? Nàng có thể vụng trộm với hắn, tại sao không thể vụng trộm với ta?”

“Chàng!” Khi nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Tần Phong, lửa giận ngút trời trong lòng nàng lập tức bị dập tắt. Nàng nhắm mắt lại, cười khổ: “Tại sao không thể à? Chàng muốn làm gì thì cứ làm đi, dù sao thì trong lòng chàng, ta chính là một ả đàn bà lăng loạn, dâm đãng mà...”

Những lời nói sau đó bị cơn chấn kinh cắt ngang.

Không có dấu hiệu dự báo hay khúc dạo đầu, Tần Phong vội vàng cuốn váy của nàng lên, kéo quần của mình xuống, đi thẳng vào trong cơ thể nàng

Mỗi khi y tiến vào là cơ thể nàng bị đập vào tảng đá cứng và lạnh lẽo bên dưới, khiến xương cốt nàng như muốn rã rời..

Nàng nắm chặt túm cỏ mọc lên từ khe đá, cắn răng cố nén tiếng rên vì đau đớn. Tại sao nàng không thể có một khắc triền miên ân ái với người mà nàng yêu nhất? Tại sao Tần Phong đối với nàng chỉ có sự chiếm hữu và phát tiết một cách vô tình? Mỗi lần ra vào cơ thể nàng, y đều mang theo sự oán hận và khát vọng báo thù rất rõ ràng, bóp nát chút hy vọng mong manh cuối cùng của nàng. Rõ ràng y đang nói cho nàng biết giữa bọn họ đã không còn tình yêu!

Cơ thể Mạc Tình đau đớn như sắp mất đi sinh mạng. Chát lỏng sau lưng đã thấm qua làn áo, dính lên tảng đá bên dưới, không biết đó là mồ hôi hay là máu.

Nhưng nơi đau nhất trên cơ thể nàng lại chính là ngực, giống hệt như cái đêm sáu

năm trước về vậy.

Nàng còn nhớ rất rõ sáu năm trước, Lạc Vũ Minh bắt nàng đi, nhốt nàng trong một căn phòng tối đen như mực, cho dù nàng đã nghĩ mọi cách vẫn không thể thoát ra được.

Cuối cùng, nàng thôi không vùng vẫy nữa mà quỳ dưới đất cầu xin hắn, xin hắn cho mình đi gặp Tần Phong lần cuối cùng, dù chỉ là đứng nhìn từ xa.

Nàng cứ quỳ như thế suốt ba ngày ba đêm, đến nỗi hai chân tê rần như bị kim châm, không còn cảm giác gì nữa. Không biết Lạc Vũ Minh bị nàng làm cho cảm động hay là muốn cho nàng tuyệt vọng mà hắn đã dẫn nàng đi gặp Tần Phong.

Đó cũng là một đêm trăng rằm, tiếng cười đùa vui vẻ của rất nhiều nữ tử không ngừng vang lên....

Nàng đứng bên ngoài cửa sổ, nhìn Tần Phong ôm một cô gái đang khỏa thân.

Có một khoảnh khắc, ánh mắt Tần Phong lướt qua nơi nàng đang đứng, đáng tiếc y nhanh chóng nhắm mắt lại, tiếp tục cuộc vui vẻ, hoàn toàn không nhìn thấy nàng.

Lạc Vũ Minh nói cho nàng biết: “Một năm nay Tần Phong si mê cô gái đó, quên cả đường về cho nên mới lạnh nhạt với cô.”

“Ta không tin!” Có chết nàng cũng không tin. Thời gian đó, ngày nào nàng cũng cầu xin Lạc Vũ Minh dẫn mình đi kỹ viện ấy, mỗi lần nhìn thấy đều là những hình ảnh khiến trái tim nàng tan nát, cuối cùng nàng cũng phải tin, vứt bỏ ảo tưởng của mình, hoàn toàn hết hy vọng vào cuộc tình này.

Sau đó, Lạc Vũ Minh không thèm để ý tới sự phản đối của nàng, đưa nàng đến đại mạc, thậm chí còn phái hơn một trăm binh lính thay phiên nhau canh chừng nàng, không cho nàng ra khỏi doanh trướng một bước. Sa mạc mênh mông hoàn toàn cắt đứt hy vọng được gặp lại Tần Phong của nàng...

Cuối cùng thì cuộc ân ái không tình yêu kia cũng kết thúc. Nàng chống người ngồi dậy, cúi đầu vuốt lại mai tóc hơi rối của mình, giấu nước mắt sau mái tóc dày óng ả.

“Chàng hài lòng rồi chứ? Cảm giác báo thù thế nào?”

“Vui lắm! Đương nhiên là vui rồi.” Tần Phong đưa tay ôm nàng vào lòng, nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên “Không có nữ nhân nào có thể làm ta sung sướng đến thế.”

Câu nói này như lưỡi dao xé toang lồng ngực của nàng, lôi trái tim chân thành của nàng ra rồi giẫm nát.

Sáu năm qua, gần như ngày nào Lạc Vũ Minh cũng đem chuyện Tần Phong thay nữ nhân như thay áo ra để đả kích nàng, thế nhưng nó không thể khiến nàng tan tác cõi lòng như câu nói này của Tần Phong.

Nàng không quan tâm mình đã hy sinh, trả giá những gì cho y, nhưng nàng không muốn mình chỉ là một trong số những nữ nhân làm cho y cảm thấy sung sướng...

“Tần Phong, trong số những người đàn bà của chàng, không người nào có thể giữ trái tim chàng sao?”

“Nàng nói xem!” Tần Phong nắm lấy thất lung của nàng, kéo áo của nàng xuống, những nụ hôn mạnh mẽ và cuồng nhiệt để lại những dấu vết rõ rệt trên làn da mềm mại của nàng. “Nàng là nữ nhân đầu tiên của ta, là người đầu tiên cho ta biết thế nào là mê, sung sướng, cũng là người đầu tiên khiến ta hiểu được thế nào là đau đến tê tái cõi lòng..”

“Nếu hận ta như thế, vậy sao không giết ta đi cho rồi?”

“Nếu ta ra tay được thì đã ra tay rồi.” Y kéo tóc Mạc Tình, buộc nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt ngập tràn oán hận của mình. “Lạc phu nhân, nàng có biết mình là Lạc phu nhân không? Tại sao lúc này lại không cự tuyệt ta?”

“Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, bất lực, chàng tưởng rằng ta còn là một nữ ma đầu giết người không gớm tay của trước đây sao? Tần Phong, ta phản kháng thì có tác dụng sao? Ta thà chết không tuân theo thì có ích gì sao?”

Nàng nhìn y, rung rung nước mắt. Năm đó, nàng đã từng liều chết để phản kháng, đáng tiếc là không có chút ích lợi gì. Tần Phong không tin nàng, thậm chí đúng vào lúc nàng cần được an ủi nhất thì lại xua đuổi nàng, đến bên cạnh nữ nhân khác.

Những nụ hôn nhẹ như mưa phùn khiến nàng nhất thời quên đi hết đau. Giờ khắc này, thứ nàng cảm nhận được chính là sự lưu luyến vuốt ve và khát vọng dục tình.

Khi những ngón tay của Tần Phong nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực căng mềm của Mạc Tình, kích thích sự nhiệt tình của nàng thì nàng hoàn toàn mê muội, quên mất mình đang ở đâu, không tự chủ được mà ôm lấy y, hôn nhẹ lên da thịt rắn chắc của y, vuốt ve tấm lưng đầy vẻ nam tính, quyến rũ của y....

Khi dục vọng trong người lên tới đỉnh điểm, nàng vui thích ngồi trên đùi Tần Phong, từ từ dùng cơ thể mình để dung nạp dục vọng của y.

Nàng yêu y!

Cho dù có sa đọa thì cũng thấy hạnh phúc.

Cho dù sắp kết thúc sinh mạng này, nàng cũng muốn dành giây phút cuối cùng của cuộc đời mình cho y.

“Tình Nhi!” Tần Phong vui mặt vào ngực Mạc Tình, hơi thở hỗn hển phả vào trái tim nàng. “Ta yêu nàng!”

Người nàng lập tức trở nên cứng đờ, nàng ngơ ngác nhìn không gian tối mịt, cũng nhìn thấy ánh lửa đang từ từ tiến đến gần. Là Long Thanh Nhi và Nam Cung Lăng.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy đất trời như sụp đổ, trăng sao trên trời như không ngừng rơi xuống, những ánh lửa trước mắt cứ chập chờn nối tiếp nhau, thiêu cháy cả con cóc này.

Không kịp nghĩ ngợi gì, Mạc Tình hoảng hốt tách khỏi người ra, quơ lấy quần áo của mình mặc lại.

Tần Phong quay đầu lại nhìn một cái, không hề tỏ ra bất ngờ mà từ tốn, ung dung mặc lại quần áo.

Khi Long Thanh Nhi chạy tới nơi thì y vừa đưa cánh tay vào ống tay áo, thông thả thắt lại thắt lưng.

“Các...các người đang làm gì vậy?” Long Thanh Nhi run rẩy hỏi.

“Không có gì.”

“Rõ ràng hai người...Tần Phong, huynh làm vậy có thấy có lỗi với ta không?”

Y sửa sang ống tay áo, điềm nhiên như không, nói: “Ta là gì của cô chứ? Long đại tiểu thư, nếu ta nhớ không lầm thì vị hôn phu của cô là người thắng cuộc trong buổi tỷ võ chiêu thân, liên quan gì tới ta?”

“Huynh!” Người ngạc nhiên không chỉ có Long Thanh Nhi mà còn có Mạc Tình. Nàng luôn tưởng rằng Tần Phong thật lòng với Long Thanh Nhi, không ngờ đối với bất cứ nữ nhân nào, y cũng lạnh lùng, tàn nhẫn.

Y quả là một cơn gió vô tình, lướt ngang qua quấy nhiễu thế gian nhưng lại không bao giờ dừng chân bởi bất cứ điều gì.

Nàng không hận y, chỉ hận mình không thể bước kịp theo y...

Trong lúc Long Thanh Nhi đang nghẹn lời thì một bóng người vụt tới, vung nắm đấm vào má phải Tần Phong.

Tần Phong không đánh trả mà chỉ lau vết máu ở khóe miệng, bình tĩnh nhìn Lạc Vũ Minh đang dùng đũa nới giận trước mặt mình.

“Huynh có chạm vào nàng ấy không?”

“...”

Lạc Vũ Minh thấy Tần Phong không trả lời thì lại tung nắm đấm vào bụng y, trúng chỗ vết thương.

Cơn đau kịch liệt khiến mồ hôi lạnh toát ra, chảy dọc xuống hai má của Tần Phong, nhưng y vẫn nhìn Lạc Vũ Minh mà không nói tiếng nào..

“Đừng mà!” Mạc Tình thấy Lạc Vũ Minh giơ chân đá về phía hông của Tần Phong thì bất chấp mọi thứ, xông qua chắn trước mặt Tần Phong, lớn tiếng quát: “Lạc Vũ Minh ngươi dựa vào đâu mà đánh chàng?”

“Dựa vào việc cả thiên hạ đều biết cô là Lạc phu nhân.”

“Đừng ép ta phải nói ra những chuyện không nên nói!”

“Được thôi, cô nói đi!” Lạc Vũ Minh không thêm đề ý, trong mắt ánh lên vẻ đắc ý vì sắp thực hiện được âm mưu.

Trong lúc họ cãi nhau, có rất nhiều người đã chạy về phía này. Long bảo chủ nhìn

tình cảnh khó xử của bọn họ bằng vẻ nghiêm túc: “Có chuyện gì vậy?”

Long Thanh Nhi đang định lên tiếng, nhưng sau khi nhìn Tần Phong thì lại hậm hực nói: “Không có gì ạ!”

Long bảo chủ nhìn về phía Tần Phong, y vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Mạc Tình đành cúi người thu dọn thuốc trị thương bị vứt trên mặt đất, giải thích với Long Thanh Nhi: “Long tiểu thư, ta chỉ đang bồi thuốc cho Tần Phong mà thôi, cô đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Cho dù Tần Phong có yếu nặng hay không, nếu có thể làm gì cho Tần Phong thì nàng chắc chắn sẽ làm. Để Tần Phong không bị thân bại danh liệt, nàng không thể không nén nỗi đau trong lòng, đi đến gần Lạc Vũ Minh.

“Lạc Vũ Minh, huynh có thể không tin tưởng ta nhưng huynh không được vu oan cho Tần Phong. Huynh ấy vô tình với ta thế nào, huynh là người hiểu rõ nhất, không phải sao?”

Nói xong, nàng lê bước rời khỏi đó. Mỗi bước đi, hai chân nàng lại run lên như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng nàng còn hơi thở thì sẽ không cho phép mình yếu đuối.

Một cơn gió ập tới, lạnh lẽo như nụ cười của Tần Phong khiến nàng không thể kiềm chế nỗi đau trong lòng nữa nên cứ ho khù khụ không ngừng, đến nỗi không thể đứng vững, phải vịn vào một người cao lớn gần đấy mới trụ được... Nỗi đau từ trong tim lan khắp toàn thân, mùi máu cũng dâng lên tới miệng, nàng vội vàng dùng khăn tay để che miệng.

Khi cất khăn tay đi, nàng nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Tần Phong. Nàng lặng lẽ đưa tay sờ lên khóe môi, ngón tay còn lưu lại vệt máu đỏ tươi....

Về tới phòng mình, Tần Phong ôm vò rượu, dốc ngược cho rượu chảy vào miệng, thấm vào tận đáy lòng.

Rượu – thứ sáu năm trước y từng cho là cay xè, đắng chát – thì giờ đây đối với y lại là thứ ngọt ngào, dễ chịu.

Say – cảm giác mà sáu năm trước y từng cho là khó chịu nhất – thì giờ đây đối với y lại là cảm giác mà y mong muốn nhất.

Vừa nãy khi Mạc Tình bước đi, y rất muốn, rất muốn nắm tay nàng kéo lại, nói ra câu mà sáu năm qua y không thể nói được: “Đừng đi!”

Thế nhưng y vẫn không thể nói, vì y không có quyền thay nàng quyết định con đường nàng sẽ đi.

Vò rượu không còn một giọt, Tần Phong lại đi lấy một vò khác.

Nam Cung Lăng không thể chịu đựng được nữa nên giơ chân đá tung vò rượu trên tay Tần Phong. Rượu văng khắp nơi, khiến Bạch Đồng đang định bước vào cũng giật mình dừng bước.

Đây là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Nam Cung Lăng giận dữ. Thì ra người thanh tao, nho nhã như hắn cũng biết nổi giận.

Mày kiếm xước lên, mắt sáng rực như đuốc, khí thế dữ dội khiến người ta thấy kinh ngạc, sợ hãi.

Ấy vậy mà Tần Phong vẫn chẳng có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Đệ yà Long Thanh Nhi nhìn thấy rất rõ ràng, huynh và nàng ta... Huynh có phong lưu đến đâu đi nữa thì cũng không thể đụng đến thê tử của băng hữu! Đây là quy tắc trên giang hồ!” Nam Cung Lăng phần nộ nói.

“Thôi đi, trên đời này ai có thể nắm giữ sự sống chết của người khác trong tay thì người đó định ra quy tắc... Nàng ấy chính là...” Giọng của Tần Phong dần trở nên nhỏ và mơ hồ: “Nếu Du Minh Mộng còn tồn tại thì... nàng ấy chính là người định ra quy tắc giang hồ...” Nói xong, Tần Phong lại lấy một vỏ rượu, nốc ừng ực.

Rượu tuôn xối xả, chảy qua khóe miệng y, xuống cổ làm ướt đầm lớp áo đã nhuốm đầy máu, thấm vào những vết thương chỉ chít trên người y.

Nhưng dường như y không hề có cảm giác gì, tiếp tục ngửa đầu uống rượu.

“Cho dù giang hồ hiểm ác, vậy huynh thì sao? Phiêu Phiêu âm thầm chờ đợi huynh sáu năm, huynh làm như không thấy. Long Thanh Nhi yêu thương huynh, bất chấp nguy hiểm để xuống núi tìm huynh, thế mà huynh lại vụng trộm với thê tử của băng hữu mình. Huynh chỉ muốn mình được sung sướng thôi ư, rốt cuộc thì huynh còn biết nghĩ tới tình nghĩa hay không?”

“Tình nghĩa? Hai tiếng này vốn là để lừa gạt tình nhân và băng hữu mà thôi.”

“Huynh cho rằng nó là giả dối sao?” Nam Cung Lăng càng phần nộ, gầm lên. “Lạc phu nhận vì huynh mà nhảy xuống vách núi, thậm chí còn thừa nhận tình cảm của mình đối với huynh trước mặt bao nhiêu người chỉ vì muốn giải vây cho huynh, huynh cảm thấy mình xứng đáng với tấm lòng nàng ấy sao?”

“Vậy đệ bảo ta phải làm sao đây? Trong tình cảnh ấy bảo nàng bỏ Lạc Vũ Minh đi theo ta sao? Hay là bảo ta nói ta thật lòng yêu nàng ấy, cầu xin nàng ấy đừng đi?” Tần Phong đập nát vò rượu, đưa tay lau khô rượu còn dính trên cằm, cười lạnh, nói: “Đệ nghĩ rằng nàng ấy sẽ gạt đầu sao? Đệ hoàn toàn không hiểu gì về nàng ấy. Nàng ấy sẽ chỉ biết trợn đôi mắt mù quáng của mình lên để hỏi ta: Đối với chàng, ta là gì? Trách nhiệm hay món nợ?”

Bạch Đồng bước tới, kéo tay áo Nam Cung Lăng, ra hiệu bảo hắn đừng nói gì nữa nhưng hắn lại giẫy khỏi tay của Bạch Đồng, tiếp tục: “Huynh vốn mắc nợ nàng ấy. Huynh không hiểu chuyện tình cảm, không có trái tim cho nên ông trời đã định sẽ phải cô độc cả đời này!”

“Ta không có trái tim?” Tần Phong ném mạnh vò rượu xuống đất, kéo vạt áo trước ngực, để lộ một vết sẹo rất sâu. “Đây chính là kết quả của việc động lòng đây!”

Y không còn là Tần Phong luôn bình tĩnh trong mọi tình huống nữa, không còn là quân tử đường đường chính chính nữa.

Dường như Tần Phong đã mất đi lý trí trong mắt bốc lên một ngọn lửa ngàn ngạt. Y đâm mạnh xuống mặt bàn làm nó vỡ tan tành. “Khi đệ nhìn thấy nương tử của mình nằm trong lòng người bạn tốt nhất của mình, đệ sẽ hiểu được thứ mà người ta gọi là tình nghĩa đáng cười thế nào.”

Nam Cung Lăng ngẩn người một lúc, không nói được tiếng nào. Bạch Đồng kinh ngạc đến nỗi suýt ngã ngựa. Y chẳng phải là một lãnh tử phiêu bạt, suốt ngày có

rượu ngon và mỹ nữ làm bạn bên cạnh sao? Ngay cả ông của nàng cũng chưa từng nghe nói là y đã có thê tử. Nhất định là nàng nghe lầm rồi!

“Huynh nói gì?” Bạch Đồng ngạc nhiên hỏi.

“Nàng ấy là thê tử của ta. Bọn ta đã bái thiên địa, đã động phòng.”

Nam Cung Lãng loạng choạng lùi vài bước, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Huynh và Lạc phu nhân..”

“Là Lạc Vũ Minh dụ dỗ thê tử của ta!” Nói xong, Tần Phong lại cười khở, sau đó xoay người quay đi, trong mắt ánh lên sự đau đớn không sao che giấu được. “Sáu năm trước, vì nàng ấy ta đã từ bỏ mọi ân oán, quy ẩn giang hồ, kết tóc sè tơ với nàng ấy. Thế nhưng... nàng ấy đã phản bội ta. Trọng mắt các người, nàng ấy là Lạc phu nhân nhưng đối với ta, ta chưa từng viết giấy từ bỏ nàng ấy, từ đầu tiên đến cuối cùng nàng ấy vẫn là thê tử của Tần Phong ta!”

Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ Bạch Đồng không thể nào tin được người trước mặt là người mà mình ngưỡng mộ, là một kiếm khách đầu đội trời, chân đạp đất hiên ngang, lẫm liệt, là chàng lãng tử luôn có biết bao mỹ nữ vây quanh!

Cuối cùng, Bạch Đồng cũng hiểu được tại sao tối hôm ấy y lại đến tìm ông của nàng ta để nghe ngóng tung tích của Lạc Vũ Minh; tại sao y lại thật thán, thậm chí là run rẩy khi ngồi trong quán rượu; tại sao y chưa bao giờ nhìn thẳng vào Lạc phu nhân; tại sao Lạc Vũ Minh lại nói trong bữa tiệc là: “Biết đâu làm thê tử của Tần Phong lại khở mà không thể nói thì sao!”

Còn Lạc phu nhân, Tần Phong bị tổn thương như thế mà vẫn si mê cuồng dại nàng, chứng tỏ năm xưa nàng đã khiến y yêu nàng rất sâu sắc....

Bạch Đồng thấy Nam Cung Lăng nhìn mình bằng ánh mắt ngượng ngùng đành phải nói tiếp: “Huynh nên quên nàng ấy đi mới phải. Nàng ấy phản bội huynh, không có nghĩa là những nữ nhân khác cũng vậy. Huynh hãy thử tiếp nhận những người khác xem sao.”

“Nếu ngay cả tình cảm nàng ấy dành cho ta cũng không thể trường tồn mãi mãi thì ta còn có thể tin tưởng ai đây? Ta thà rằng ở bên cạnh Long Thanh Nhi, ít ra thì sẽ không phải lo khi mình uống say hoặc nằm mơ sẽ gọi nhầm tên¹...”

1. Từ “tình” và từ “thanh” là hai từ đồng âm.

Bạch Đồng trầm thờ dài. Không biết nếu Long Thanh Nhi phát hiện điều Tần Phong thích chỉ là cái tên của nàng ta thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

“Huynh còn muốn cưới Long Thanh Nhi à? Vậy cuộc tỷ võ ba ngày sau thì...”

Tần Phong lắc đầu. “Ta có chút chuyện phải đến Đường Môn trước, có lẽ ngày kia sẽ trở lại.”

Chương 7: Hoang mạc

Trong căn lầu lẻ loi, vẫn chỉ có bóng dáng cô độc ấy, Mạc Tình ngồi bên mép giường, khẽ mỉm cười, biết rất rõ Lạc Vũ Minh ở đối diện sắp phát điên nhưng nàng vẫn không chịu che giấu cảm xúc, không ngại ngần mà bày tỏ sự thỏa mãn của mình.

Một cái tát giáng xuống mặt nàng, nàng xoa gò má đã hoàn toàn mất cảm giác, tiếp tục giữ nụ cười xinh đẹp của mình. “Sao người lại tức giận chứ? Đây chẳng phải do người sắp đặt sao?”

“Không ngờ cô lại dám làm chuyện lằng loàn với hần... Ta chưa từng thấy ả đàn bà nào dám đặng như cô!”

“Ta là thê tử được mỗi mai, cưới hỏi của chàng, tạ làm chuyện ấy với chàng thì liên quan gì tới người?” Mạc Tình liếc nhìn thấy hần đây vẻ khinh miệt. “Lẽ nào người thật sự nghĩ ta là Lạc phu nhân?”

“Cô vốn là vậy mà!”

“Ồ!” Mạc Tình nhìn thẳng vào mắt hần, mỉm cười. “Người có biết tại sao Lam Lăng thà chết vì Tần Phong chứ không muốn ở bên cạnh người không? Bởi vì tay của chàng hết sức mạnh mẽ, chỉ có thể ôm lấy thân xác ta mà còn có thể nắm giữ tâm hồn ta. Ánh mắt của chàng luôn rất dịu dàng, chỉ cần khẽ nhích khóe thôi đã khiến ta điên đảo thân hồn...”

Lạc Vũ Minh lại giáng cho nàng một cái tát, gầm lên: “Cô còn nói thêm câu nữa, ta sẽ đánh chết cô!”

“Ha ha, vậy thì ta sẽ không phải nhìn thấy chàng dắt tay nữ nhân khác vào động phòng chứ sao! Ta sẽ rất cảm kích người đây!” Nàng cố ý bước đến gần hắn, nghênh mặt lên. Nàng biết Lạc Vũ Minh sẽ không giết mình. Tốt xấu gì bọn họ cũng đã ở bên cạnh nhau suốt sáu năm trời, hắn biết cách để nàng đau lòng thì đương nhiên nàng cũng biết cách để hắn nổi cơn thịnh nộ nhưng lại phải bó tay.

Nàng đã mất đi võ công, không thể sử dụng đao kiếm được nữa nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ để mặc cho người ta bắt nạt.

Ngoại trừ Tần Phong, không ai có thể khiến nàng nhẫn nhịn chịu đựng!

Lạc Vũ Minh tục đến nỗi thờ hồng học, tay đặt trên chuỗi kiếm không ngừng run lên. “Ta nhất định bắt cô phải nhìn thấy Tần Phong thân bại danh liệt.” Mạc Tình cố ý ôm bụng cười ha hả. Tiếng cười vang vọng trong căn lầu nhỏ. “Đợi sau khi Tần Phong thành thân, đợi đến lúc tạ sắp rời khỏi cõi đời này, ta sẽ khiến người khắp thiên hạ biết ta là thê tử của Tần Phong, là người đã cướp thê tử của bằng hữu mình... Đến lúc đó, người thân bại danh liệt, bị thiên hạ phỉ nhổ sẽ chính là người!”

“Cô nghĩ mình sẽ có cơ hội để nói sao?”

“Đương nhiên là có chứ, nếu không thì sao người lại dẫn ta đến tham dự hôn lễ chứ?”

“Cô!” Tay Lạc Vũ Minh bóp chặt cổ họng nàng. “Sao trên đời này lại có loại đàn bà đáng sợ thế này chứ! Cô đúng là ma quỷ mà!”

Nàng khẽ liếc nhìn hắn một cái, cười thật quyến rũ: “Bây giờ người mới nhận ra sao? Người có biết là khi Tần Phong nhìn ra bộ mặt thật của ta rồi mà vẫn bị ta

làm cho mê muội, điên đảo không; chàng còn từng nhân lúc ta ngủ say, nhặt từng sợi tóc rụng trên gối của ta quấn vào ngón tay mình, vừa cười ngây ngô vừa đặt lên môi hôn không... Vì ta mà người lạnh lùng như Tần Phong cũng từng tự đâm mình một kiếm, suýt nữa mất mạng. Người nói xem ta có đáng sợ không?”

Lạc Vũ Minh giật mình, lập tức thả tay ra, lùi vài bước.

Nàng biết Lạc Vũ Minh sợ điều gì nên hỏi xa xôi: “Người sợ gì chứ? Sợ mình giống như Tần Phong? Hay là sợ mình có kết cục như Lam Hạo?”

“Không được nhắc đến cái tên Lam Hạo trước mặt ta!”

Thấy sắc mặt tái mét của Lạc Vũ Minh, Mạc Tình cười càng xinh đẹp. “Người là người thông minh, chắc hẳn nghĩ ra được ta sẽ làm gì người đúng không? Một khi người si mê ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết...”

“Cô hoàn toàn không thể so với Lam Lăng....”

“Đáng tiếc là nàng ta đã chết, chết trong lòng Tần Phong.”

“Cô!”

“Người đâu không lại chàng. Ngoại trừ việc trút giận lên người một nữ nhân yếu đuối, trói gà không chặt như ta thì còn biết làm gì chứ!”

“Cô chờ mà xem, xem cho rõ ràng...”

Mạc Tình thấy Lạc Vũ Minh tức tối đóng sầm cửa bỏ đi, khi bóng người chạy như điên ấy biến mất trong màn đêm thì nàng mới bất lực ngã xuống đất, mắt đờ đẫn nhìn xa xăm.

Đương nhiên nàng sẽ không tha cho Lạc Vũ Minh. Sớm muộn gì nàng cũng sẽ khiến hắn phải nếm mùi sống không bằng chết.

Có điều Lạc Vũ Minh cũng là người thông minh, hắn sẽ không cho nàng bất cứ cơ hội nào....

“Chủ nhân!” Tiếng gọi khe khẽ như truyền tới từ một thế giới xa xôi, khiến nàng lập tức nhớ lại những hồi ức về Du Minh Môn đã xa xăm đến nỗi không thể nhớ rõ kia. Đúng vậy rất lâu rồi nàng cũng từng tung hoành trong giang hồ, nhưng đó đã là chuyện như diễn ra từ kiếp trước.

“Thuộc hạ có thể vào không?” Giọng nói hư ảo ấy tiếp tục vang lên.

Mạc Tình cố kìm nén những cảm xúc đang trào dâng trong lòng...

Nàng nghe thấy tiếng xiêm y sột soạt nhưng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Đứng dậy đi!”

Nhiều năm không gặp, nàng cũng rất muốn xem xem Khúc Du có thay đổi gì không nhưng hai má sưng đỏ khiến nàng không còn mặt mũi nào để đối diện với người của Du Minh Môn.

Khúc Du im lặng một lát mới lên tiếng: “Thuộc hạ đi giết Tần Phong thay người.”

“Không cần, ta và chàng đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

“Vậy mấy trăm mạng người của Du Minh Môn thì sao đây?”

“Không phải Tần Phong làm đâu.” Mạc Tình nói.

“...”

“Tần Phong không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, nếu chàng làm thì chắc chắn sẽ dám thừa nhận!” Nàng dừng lại, thở một rồi nói tiếp: “Chàng chỉ lạnh lùng và tàn nhẫn với ta thôi... Nếu chàng muốn diệt Du Minh Môn thì sao lại có thể để ta còn sống chứ?”

“Nhưng...” Giọng Khúc Du hơi do dự. “Ngoại trừ hắ...”

“Tuy Du Minh Môn bị ắ nhưng không phải là không ai biết. Có lẽ Tiêu Dao tiên tử bị người ta diệt khẩu.”

“Tiêu Dao tiên tử? Ý chủ nhân là..”

“Ai nói ra bí mật này đã không còn quan trọng nữa rồi. Ta chỉ muốn biết là ai đã

ra tay mà thôi!” Nhắc tới chuyện xưa, Mạc Tình lập tức cảm thấy người mình nóng lên, máu nóng trào lên tới ngực. Lúc ấy, khi nghe được tin tức này, nàng kích động đến nỗi muốn giết toàn bộ đàn ông trong thiên hạ, đáng tiếc nàng đã mất đi võ công nên đành buông tay bất lực.

Khi cái chết càng cận kề, nàng bỗng nhớ ra là mình còn rất nhiều chuyện phải làm, còn rất nhiều tiếc nuối cần phải bù đắp.

“Khúc Du, ngươi có thể nhanh chóng giúp ta tra ra là ai làm không?”

“Thuộc hạ vẫn luôn tra xét chuyện này.”

“Ta nhớ lần trước ngươi nói trong Du Minh Môn có rất nhiều tảng đá còn lưu lại dấu vết bị cháy sém. Nghe nói Đường Môn từng nghiên cứu một loại thuốc nổ có thể khiến đất đá nổ tung thành ngàn mảnh nhỏ trong nháy mắt...”

“Đúng là Đường Môn có loại vũ khí này... Hơn nữa cách duy nhất để tiêu diệt Du Minh Môn chỉ trong vòng một đêm chính là dùng độc cho nên chắc chắn chuyện này có liên quan đến Đường Kiệt.”

“Chỉ dựa vào một mình tên phế nhân Đường Kiệt thì không thể làm được như vậy.”

“Gần đây thuộc hạ phát hiện Nam Cung thế gia âm thầm đào tạo rất nhiều tử sĩ, mà chất độc bôi trên vũ khí của bọn họ lại có nguồn gốc từ tay Đường Kiệt.”

“Nói thế có nghĩa là bọn họ âm thầm cấu kết với nhau?”

Mạc Tình vịn vào bàn, ngồi xuống ghế, máu từ từ hạ xuống, hơi lạnh ủa vào.

Thì ra giang hồ còn phức tạp và khó lường hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Nàng đã thua, không phải thua vì võ công mà thua vì nàng quá ngu ngốc, không hiểu chuyện thế gian, càng không hiểu được lòng người hiểm ác.

Khúc Du tỏ vẻ khó hiểu: “Nhưng tại sao bọn họ lại không dám thừa nhận? Tại sao lại đẩy cho Tân Phong cơ hội được vang danh thiên hạ này?”

“Bởi vì ta... Ta còn sống thì ai dám thừa nhận mình tiêu diệt Du Minh Môn chứ?”

Khi nàng theo Lạc Vũ Minh đặt chân đến vùng đất mênh mông, hoang vu ấy, khi hoàn toàn nhìn thấu thế giới tàn khốc này thì nàng mới hiểu ra mình từng ngu xuẩn tới mức nào.

Bao năm qua, trong thù hận và bất lực, nàng đã học được một điều: muốn nắm quyền lực trong tay, không chỉ nhờ vào đao kiếm.

Sau khi Khúc Du rời khỏi đó, Mạc Tình lặng lẽ nhắm mắt lại, những hình ảnh tàn khốc và hiểm ác thật sự lần lượt hiện lên trước mắt nàng.

Sáu năm trước, nàng theo Lạc Vũ Minh về lại quan ngoại thì mới biết thân thế của hắn.

Thì ra hần là con trai trưởng của thủ lĩnh một bộ tộc. Năm hần mười bốn tuổi, cha hần bị tay chân thân tín phản bội, cả nhà bị sát hại, còn hần may mắn được một tướng lĩnh lên hộ tống vào Trung Nguyên, tránh được một kiếp nạn. Bởi vì trên đường không ngừng bị truy sát nên vị tướng lĩnh kia đã mất mạng trong một lần cứu hần, để lại đứa con gái cùng lưu lạc nơi góc bể chân trời với hần, đó chính là Lam Lăng.

Lạc Vũ Minh từng lập lời thề rằng sẽ dẫn Lam Lăng về quan ngoại, đoạt lại tất cả những gì thuộc về hần, chia sẻ với Lam Lăng. Cho nên hần bất chấp nguy hiểm, hần mang tro cốt của Lam Lăng trở về nơi ấy.

Lúc đầu, ngày nào Mạc Tình cũng cười nhạo hần: “Chỉ bằng chút bản lĩnh của người, làm sao có thể đoạt lại ngôi vị chứ!”

Hần cực kỳ phẫn nộ, nghiến răng nói: “Cô cứ chờ mà xem. Nhìn cho rõ đấy!”

Không ngờ hần thật sự thuyết phục được thủ lĩnh và tướng quân của một bộ lạc khác, ủng hộ hần cướp lại ngôi vị. Hơn nữa, kỳ lạ là vị tướng quân ấy còn dẫn theo những thuộc hạ thân tín nhất của mình để phục vụ hần, giúp hần âm thầm liên lạc với những thuộc hạ cũ của cha, mở rộng thế lực.

“Rốt cuộc Lam tướng quân là người thế nào vậy?” Có lần, Mạc Tình hỏi những binh lính có trách nhiệm canh chừng nàng câu ấy. Nàng rất muốn biết đầu óc của tên tướng quân cực kỳ ngu xuẩn ấy dần dần đến mức nào.

Nhưng bọn họ đều dùng giọng điệu sùng bái, thành kính hăm hở kể về những chiến tích vĩ đại của vị tướng quân kia.

“Lam tướng quân trí dũng song toàn, không ai địch nổi...”

“Lam tướng quân là con chim ưng dũng mãnh nhất của đại mạc...”

“Có Lam tướng quân, chắc chắn nghiệp lớn sẽ thành!”

Nàng không phản bác nhưng đương nhiên hoàn toàn không tin những lời thổi phồng quá mức của những binh lính đó, mãi đến một lần nàng nhân cơ hội có thích khách ám sát Lạc Vũ Minh, chạy thoát khỏi lều của mình.

Ánh trời chiều sao vẫn nóng bức, oi ả đến kinh người, không có dấu hiệu dịu lại. Nàng giẫm lên bãi cát nóng rực, nhọc nhằn đi thẳng về hướng nam.

Cát vàng làm mắt nàng hoa lên, nhưng không thể làm nàng đánh mất quyết tâm và khát vọng...

Đúng lúc nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình, bắt lực ngã xuống giữa hoang mạc bao la, chờ đợi cái chết đến gần thì tiếng ngựa bỗng vang lên từ phía xa xôi rồi càng lúc càng gần.

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lam Hạo, cảm giác quả thật rất khó tả.

Tóm lại, đó chính là một người rất “đàn ông”.

Hình mẫu đàn ông đội trời đạp đất!

Đất vàng trải mênh mông, bầu trời đỏ rực bao la, chiếc giáp sắt màu bạc tỏa ánh sáng lấp lánh rất chói mắt. Nhìn từ xa, hắn giống hệt con chim ưng đang tự do bay lượn trên bầu trời thuộc về hắn.

Không để lỡ một giây, Lam Hạo đuổi theo đến trước mặt nàng, một tay nắm lấy dây cương, nhào người xuống tay kia xốc nàng lên ngựa. Động tác này nhanh đến nỗi khiến nàng choáng váng. Khi nàng hoàn hồn lại thì mới nhìn rõ bộ dạng của hắn. Đôi mày hắn còn sắc hơn cả kiếm, những đường cong trên mặt còn rắn rỏi hơn cả đao, cả người hắn toát lên khí thế hiên ngang, đủ để hiệu lệnh thiên quân vạn mã.

Đối mặt với người mạnh mẽ như sắt thép như Lam Hạo, Mạc Tình biết không cần phải phí sức. phản kháng nên đành cam chịu, mặc cho hắn mang mình về lại doanh trướng.

Sau ba năm đánh ngoài sáng, đấu trong tối, chém chém giết giết, cuối cùng thì Lạc Vũ Minh cũng thành công, đoạt lại tất cả những gì lẽ ra phải thuộc về mình.

Trong buổi lễ mừng công, Lạc Vũ Minh dẫn nàng lên nơi cao nhất, đón nhận sự bái lạy của hàng vạn người. “Cô thấy rõ rồi chứ? Ta làm được! Ta đã làm được rồi!”

Trong bữa tiệc ăn uống say sưa đêm hôm ấy, ai nấy đều uống rất nhiều rượu, mà uống nhiều nhất chính là Lạc Vũ Minh và Lam Hạo.

Lạc Vũ Minh luôn nắm chặt tay cô, cười to không dứt. “Cuối cùng thì ta cũng lấy lại được những gì thuộc về ta, cô thấy rõ rồi chứ?”

“Cô ta không thấy đâu, cô ta đã chết rồi!”

“Cô... cô im miệng cho ta!”

Mạc Tình hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của Lạc Vũ Minh mà nhìn thật kĩ Lam Hạo. Hắn ngồi ở một góc cách nàng rất xa, lẳng lặng uống hết chén này đến chén khác, thờ ơ nhìn những người khác vui vẻ cười nói, giống như thành công này không phải do hắn dùng máu và tính mạng để đổi lấy vậy.

“Cô nhìn huynh ấy làm gì?” Lạc Vũ Minh lớn tiếng quát.

“Có vẻ ngươi rất nể trọng hắn.”

“Cô đừng hòng giở trò!”

Nhìn vẻ mặt đầy cảnh giác của Lạc Vũ Minh, tâm trạng của Mạc Tình bỗng tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên nàng sẽ không rảnh tới mức tự hạ thấp mình đi quyến rũ đàn ông. Có điều, thỉnh thoảng dùng cách thức này để khiến Lạc Vũ Minh tức giận cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Mấy tháng sau, không biết đây là lần thứ mấy bị Lam Hạo bắt lại, Mạc Tình bình tĩnh ngồi xuống, rót cho mình một chén nước để làm nhuận cổ họng đang khô khốc vì quá trình trốn chạy.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lam Hạo đang đứng sừng sững trước mặt mình như một pho tượng, hỏi băng quơ: “Có khát không? Có cần uống chén nước không?”

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện với hắn nên có vẻ Lam Hạo hơi ngạc nhiên. Hắn đằng hắng một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

“Ngoại trừ đi bắt ta thì ngươi không có chuyện gì để làm sao?” Mạc Tình hỏi

“Nếu không phải đi bắt cô thì ta còn có rất nhiều chuyện phải làm... ít nhất lúc này có thể trông coi kỵ binh tập luyện.”

“Vậy được rồi, lần sau khi ngươi bận rộn thì cứ báo trước với ta một tiếng.”

“Được!”

Hắn nói xong thì cung kính lui ra ngoài, nhẹ nhàng kéo tấm rèm che trước cửa lại, ngăn cách nàng với thế giới bên ngoài.

Còn Mạc Tình ngây người một lúc mới hoàn hồn. Thì ra Lam Hạo không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài của hắn!

Vào một đêm sấm vang chớp giật, mưa gió bão bùng rất hiếm thấy ở vùng quan ngoại này, Mạc Tình giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng. Trong mơ, nụ cười của Tân Phong vẫn rõ mồn một, khiến nàng đau đến nỗi gần như nghẹt thở. Nàng còn nhớ như in cái đêm mưa gió ấy, Tân Phong cũng từng nói sẽ cho nàng một gia đình ấm áp, khiến nàng không bao giờ cô độc nữa.

Nàng đã tin tưởng, cho nên mới có tình cảnh ngày hôm nay!

Nỗi tủi thân, uất ức bỗng trào dâng trong lòng, nàng bất chấp tất cả xông ra ngoài mưa bão, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là phải đi tìm Tần Phong, phải nói cho y biết nàng chưa từng phản bội y, hôm đó là do Lạc Vũ Minh hạ độc vào thức ăn của nàng, không nàng tỉnh lại sau cơn hôn mê thì thấy người trần trụi, hơn nữa trước mắt toàn là những cảnh tượng kỳ ảo khiến nàng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, tự dưng cảm thấy hưng phấn, tự dưng muốn bật cười.

Nàng không hiểu tại sao Lạc Vũ Minh lại làm như vậy, cho đến khi nhìn thấy Tần Phong xuất hiện ngoài cửa thì nàng mới hiểu ra mọi chuyện đều là cái bẫy mà Lạc Vũ Minh đã giăng ra.

Nàng muốn giải thích với Tần Phong nhưng lại phát hiện chính mình hoàn toàn không thể nói chuyện, cả người chìm trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ...

Sau này nàng mới biết đó là do chất độc của hoa mạn đà la.

Nàng phải nói tất cả với Tần Phong, nàng muốn y biết rằng mình chưa bao giờ phản bội y.

Nhưng Mạc Tình vừa định bước chân ra khỏi cửa thì bọn thị vệ đã chặn ngay trước mặt. Ấy vậy mà nàng bất chấp đao kiếm sáng loáng trước mặt mình, cứ xông lên như điên dại.

Bọn thị vệ thấy thế thì rất hoảng hốt, vội vã thu kiếm, đuổi theo ngăn cản nàng.

Nàng giống hệt đứa con nít, vừa khóc lóc vừa giãy giụa. “Thả ta ra, các người còn dám ngăn cản ta thì ta sẽ chết trước mặt các người!”

“Thả ra đi!” Lam Hạo quát lớn một tiếng, bọn thị vệ lập tức buông tay, cung kính lùi lại, thấy nàng bỏ chạy cũng chỉ biết đưa mắt nhìn nhau chứ không dám nhúc nhích.

Mạc Tình chạy không được bao lâu thì không còn hơi sức ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó nhọc, chân lão đảo rồi ngã xuống bãi cát lầy lội. Nàng chưa bao giờ tuyệt vọng đến thế, bởi vì nàng đã hiểu rõ một chuyện, với sức lực của mình thì không bao giờ có thể chạy thoát khỏi sa mạc mệnh mông này...

Tia hy vọng giúp nàng gắng gượng chống chịu với nghịch cảnh đã tận biến, áp lực và uất ức bị đè nén bao năm qua bỗng trào lên, nàng gục xuống đất khóc thật to, tiếng khóc vang lên rõ ràng giữa tiếng mưa rền gió giật.

Mưa miền quan ngoại lạnh như nước đá, đập vào người lạnh đến thấu xương.

Gió miền quan ngoại... đủ để đóng băng mọi ngọn lửa nhiệt tình, giống như trái tim Tần Phong vậy.

Nàng khóc đến nỗi khản cả giọng, ho khù khụ, thần trí dần mơ hồ, không còn tỉnh táo nữa.

Mạc Tình mơ màng cảm nhận được phía sau có người đang bước về phía mình với tốc độ rất chậm, sau đó ngồi xuống trước mặt nàng. Nàng lập tức níu chặt lấy tay áo của người đó, gọi: “Tần Phong?! Tần Phong...”

Lam Hạo bế nàng lên, vén rèm đi vào trong lều, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường. Hắn định rút tay mình về nhưng phát hiện Mạc Tình vẫn níu thật chặt, chết cùn không chịu buông nên không giật tay lại nữa.

Mạc Tình thở một hơi, nén cơn ho xuống. “Tần Phong, chàng sống có tốt không?”

Gương mặt khôi ngô, tuấn tú của Lam Hạo thoáng nhăn lại, hai tay vịn chặt vào mép giường, trả lời: “Tốt”

“Có cảm thấy cô đơn không?”

“Không!” Lam Hạo lặng lẽ lắc đầu, ánh mắt bắt đầu mờ lung.

“Vậy có còn nhớ đến ta không?”

Hắn giơ một cánh tay ra, nhẹ nhàng vỗ về bàn tay đang níu chặt vì bất lực của nàng. “Nhớ...”

Gió lốc vô tình, đêm mưa tối đen như mực nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp, rồi lại cảm thấy mình yếu đuối.

Nàng nhắm mắt lại, hỏi tiếp: “Chàng không có gì để nói với ta sao?”

“Nàng sống có tốt không?”

Mạc Tình im lặng thật lâu, sau đó mới gật đầu thật mạnh. “Tốt!”

“Có cảm thấy cô đơn không?”

Nàng ra sức lắc đầu, nhưng một giọt lệ lại rơi xuống mu bàn tay của Lam Hạo.
“Không!”

“Vậy có còn nhớ đến ta không?”

Nàng cắn môi, khóe miệng nhếch lên, nơi khóe mắt vẫn còn vết nước mắt. “Không nhớ! Không nhớ nổi nữa rồi!”

Lam Hạo đột nhiên ôm nàng vào lòng, Lồng ngực của hắn rộng lớn và vững chãi, tim đập mạnh mẽ. Nàng biết vòng tay ấy có thể che mưa chắn gió cho nàng, có thể đem lại cho nàng sự bình yên, chỉ có điều nó không có mùi hương của Tần Phong.

“Cảm ơn!” Nàng thả tay áo hắn ra, nhẹ nhàng đẩy hắn cách xa mình. “Cảm ơn người... . Lam Hạo!”

Từ sau đêm đó, nàng cứ ho mãi mà không có dấu hiệu chuyển biến, thời gian ngủ vào ban đêm càng ngày càng ngắn.

Nàng không nhớ đã khám bao nhiêu đại phu, cũng không nhớ đã uống bao nhiêu bát thuốc đắng ngắt nhưng bệnh tình vẫn không khá lên, ngược lại ngày càng nặng.

Vào một đêm đông giá rét, nàng trần trọc không ngủ yên được nên dựa vào giường lắng nghe tiếng bước chân mạnh mẽ bên ngoài lều của mình. Từng tiếng, từng tiếng vang lên, hòa nhịp với tiếng tim đập, tiếng hít thở của nàng..

Nàng kéo chặt chiếc áo khoác lông cừu trên người. Đây là thứ Lam Hạo đã mang tới cho nàng ấy mấy ngày trước. Tuy hắn nói là Lạc Vũ Minh đưa cho nàng nhưng nàng biết, Lạc Vũ Minh chỉ mong sao nàng chết rét trong mùa đông này cho rồi.

Khi trời gần sáng, cuối cùng nàng không tìm được nữa, đứng dậy ra vén rèm cửa.

Trong gió tuyết, Lam Hạo đứng ngoài cửa, dáng người cao lớn, đỉnh đầu trông bất mắt.

Luồng hơi do hắn thở ra cũng ngưng tụ lại thành sương trắng.

Sương tuyết đọng trên đầu tóc, trên chân mày của hắn. Trắng đến chói mắt.

Nàng cắn chặt hàm răng đang run cầm cập, run rẩy nói: “Hôm nay rất lạnh, ta không có ý định chạy trốn. Ngươi về nghỉ ngơi đi!”

“Dù sao thì qua hai canh giờ nữa trời sẽ sáng.”

Nàng kéo chặt chiếc áo lông cừu khoác trên người. “Vậy thì vào trong ngồi một lát cho ấm.”

Lam Hạo chần chừ một chút nhưng vẫn theo nàng vào trong.

Sau khi đi vào, hắn cứ đứng ở cửa, không nói tiếng nào cũng không đi vào trong. Băng tuyết trên người hắn dần tan ra chạy dọc gò má hơi gây của hắn.

“Có cần uống chút sữa dê không?”

“...Tần Phong là người như thế nào?”

Nàng cố gắng không chế những ngón tay đang run lẩy bẩy nhưng vẫn có vài giọt sữa dê rơi ra ngoài.

Đã bao năm trôi qua, tại sao mỗi lần nghe đến hai tiếng Tần Phong thì cả người nàng lại trở nên tê dại.

Lam Hạo im lặng một lát rồi nói tiếp; “Ta nghe thủ lĩnh nói Lam Lăng.. đã chết vì một người đàn ông Trung Nguyên có tên là Tần Phong.”

Lúc này Mạc Tình đã hoàn hồn lại. “Người nói Lam Lăng? Ta từng nghe thấy tên nàng ấy. Nàng ấy là người con gái mà Lạc Vũ Minh yêu.”

Sau khi nàng và Tần Phong gặp lại nhau trong rừng trúc, nàng đã lệnh cho Khúc Du đi điều tra những chuyện có liên quan đến Tần Phong, lúc ấy nàng đã nghe nhắc tới Lam Lăng. Một người con gái khiến Tần Phong và Lạc Vũ Minh từ bằng hữu trở mặt thành thù, có thể thấy rất rõ vị trí của nàng ta trong trái tim Lạc Vũ Minh, nhưng rốt cuộc nàng ta có vị trí gì trong tim Tần Phong, Mạc Tình không thể đoán được.

“Vậy cô nên biết tại sao thủ lĩnh lại đối xử với cô như vậy. Chỉ cần quên Tần Phong thì thủ lĩnh sẽ không làm khó cô nữa... Có hiểu không?”

Mạc Tình gật đầu. “Hiểu, nhưng không làm được!”

“Tại sao chứ? Hắn ta tốt đến thế sao?”

“Đúng vậy!”

Nhắc đến Tần Phong, lòng nàng như quặn lại, nàng lại ho dữ dội, đến nỗi gan ruột như cuộn lại.

Rốt cuộc thì Tần Phong tốt ở chỗ nào chứ?

Khiến nàng đi đến tình cảnh ngày hôm nay mà vẫn không chút hối hận thì sao có thể không tốt được chứ!

Nàng còn nhớ cái đêm gió lạnh, sau khi hai người có quan hệ thân thiết với nhau, Tần Phong nhẹ nhàng xoa tan những dấu vết xanh tím trên người nàng, vẻ mặt cứ như là hồi lỗi gần chết. Thật ra, trước khi gặp y, vào những lúc máu chảy đầm đìa, nội thương giầy vò lục phủ ngũ tạng thì nàng chỉ có thể cắn chặt tay mình, trốn trong một góc âm thầm chịu đựng. Chưa có ai hỏi nàng một câu: Có phải rất đau không?

Nàng còn nhớ vì đi tìm nàng, Tần Phong sốt sắng chạy khắp các con đường, ngờ nghệch hỏi từng người mình gặp được, từ sáng sớm cho tới chiều tối, không hề nghỉ

ngơi lấy một khắc, thậm chí đến nước cũng không uống một giọt...

Có lần, nàng bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhìn thấy Tần Phong đang chống nấp người nhìn ngắm mình, ánh mắt tràn ngập yêu thương nồng nàn.

Nàng hỏi y: “Sao chàng còn chưa ngủ?”

Y nói: “Ta muốn được ngắm nàng cho thật kĩ. Ta sợ liệu mai này đầu thai thì sẽ không nhớ rõ dáng vẻ của nàng.”

....

Vào ngày quyết đấu, khi Tần Phong vùng kiếm chĩa vào nàng, nàng thấy rất rõ trên chuôi kiếm còn quấn một lọn tóc của nàng.

Thời gian trôi qua, bào mòn và tẩy rửa rất nhiều ký ức, nhưng những kỉ niệm ngọt ngào thì lại sáng tỏ hơn bao giờ hết.

...

Lam Hạo đứng đối diện với nàng, dáng người cao lớn che hết ánh nến ở trước mặt nàng, cái bóng của hắn càng toát lên khí thế kiêu hùng. “Nếu hắn thật sự tốt như vậy thì đã không để cô phải chịu sự hành hạ thế này.”

“Là do ta cam tâm tình nguyện.”

Lam Hạo đột nhiên đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Nụ hôn của hắn mang đầy tính xâm chiếm, mạnh mẽ tấn công, cử chỉ cương quyết, cứng rắn khiến nàng không sao thở nổi, hoàn toàn không cho nàng cơ hội để phản kháng.

Lam Hạo chính là như thế. Yêu là yêu, không cho nàng tránh né, cũng không cho nàng cự tuyệt.

Nhiều năm sau, khi nhớ lại nụ hôn ấy, nàng mới hiểu ra, tuy Lam Hạo không thể nào thay thế được Tần Phong nhưng cũng từng có một khoảnh khắc khiến nàng cảm thấy mình vẫn là một nữ nhân, mình trở nên yếu đuối và bất lực trước mặt một người đàn ông mạnh mẽ, nam tính.

Đáng tiếc, đó cũng chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn ngủi mà thôi.

...

Nụ hôn ấy bị tiếng cười lạnh của Lạc Vũ Minh cắt ngang. “Lam Hạo, trong mắt huynh còn có ta hay không?”

“Thủ lĩnh!” Lam Hạo lập tức thả tay ra, gượng gạo lùi vài bước.

“Ra ngoài cho ta!” Giọng nói Lạc Vũ Minh hết sức bức bối, nặng nề đến mức nhận ra được lửa giận trong ấy.

Lam Hạo chân chừ một chút nhưng vẫn đứng nguyên không nhúc nhích.

Lạc Vũ Minh thấy thế càng tức giận, túm lấy tóc của Mạc Tình, kéo tới trước mặt mình, gầm lên: “Cô tưởng rằng cách này sẽ có hiệu quả sao? Lam Hạo tuyệt đối sẽ không phản bội ta!”

“Thế sao?” Mạc Tình nhìn thẳng vào mắt hắn. “Nếu hắn phản bội thì sao?”

“Cô đừng nằm mơ! Đây là chuyện không bao giờ xảy ra.” Lạc Vũ Minh đẩy nàng ngã nhào xuống đất, giơ chân đá mạnh vào bụng nàng.

Mạc Tình cắn răng, cố chịu đựng cơn đau ở bụng. Nhớ năm đó, Lạc Vũ Minh cũng từng dùng chân đá chết cốt nhục của nàng và Tân Phong, Mạc Tình hoàn toàn mất đi lý trí. “Lạc Vũ Minh, ta càng muốn dụ dỗ hắn, ta muốn hắn giết người, khiến người chết trong tay người mình tin tưởng nhất!

“Vậy hôm nay ta sẽ giết cô trước!” Lạc Vũ Minh vừa giơ tay lên thì Lam Hạo đã xông tới, che chắn trước Mạc Tình.

“Tránh ra, huynh không nghe những lời ả vừa nói sao?” Lạc Vũ Minh nói.

“Ngài nên tin tưởng ta chứ?”

“Huynh muốn ta tin tưởng thì hãy giết chết ả đi!”

“Thủ lĩnh..” Lam Hạo quỳ xuống đất, cúi đầu van xin: “Tôi chưa từng xin được phong thưởng thứ gì, hôm nay chỉ cầu xin ngài ban nàng ấy cho tôi.”

“Huynh nói lại một lần nữa xem!” Giọng nói Lạc Vũ Minh đã trở nên bất thường.

“Tôi theo ngài vào sinh ra tử, tin chắc là ngài sẽ không tiếc rẻ một cô gái.”

“Người đúng là bị ả mê hoặc đến lú lẫn rồi.” Lạc Vũ Minh rút thanh kiếm đeo bên hông ra, chĩa vào Lam Hạo. “Cút ra ngoài!”

Khuya hôm ấy, không biết làm thế nào mà Lam Hạo có thể lén vào lều của nàng, không kịp phân trần liền kéo nàng chạy ra ngoài.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để cho bất cứ ai làm tổn thương đến nàng nữa!”
“Thôi đi!” Mạc Tình giãy tay ra, xoa cổ tay bị nắm đỏ của mình, từ từ ngồi xuống.
“Ta sẽ không đi theo người đâu.”

Lam Hạo đỡ đỡ xoay người lại, nhìn nàng vẻ không dám tin. “Tại sao chứ? Chẳng phải nàng vẫn luôn muốn chạy trốn ư?”

“Có chạy đến đâu thì cũng sẽ bị bắt lại thôi. Chỗ này nơi nơi đều là cát bằng, đưa mắt nhìn ra là có thể thấy chân trời, trong vòng mấy trăm dặm xung quanh không một bóng người, không bị bắt lại thì cũng bị chết đói.”

“Vậy tại sao trước kia nàng lại chạy trốn?”

“Sống hay chết đối với ta chẳng là gì cả, nhưng người thì khác... Người không cần phải làm những chuyện ngốc nghếch như thế.”

“Ta có thể dẫn nàng về bộ lạc Cáp Ô, họ nhất định sẽ bảo vệ chúng ta an toàn.”

“Ta không đi! Lam tướng quân, ta không thể cho người thứ người muốn, người không nên hy sinh những thứ không nên hy sinh.”

Nàng biết đây là một người đàn ông đáng để yêu, chính vì thế nàng càng không thể làm hại hắn.

“Vậy được, ta dẫn nàng vào Trung Nguyên tìm Tần Phong.” Nàng quen biết Lam Hạo đã hơn bốn năm, nếu không tận tai nghe được thì chắc chắn không thể nào tin người trên chiến trường luôn chín chắn, trầm tĩnh như Lam Hạo cũng có lúc mất lý trí như vậy.

Suýt nữa nàng đã gật đầu, nhưng cuối cùng nàng vẫn lắc đầu. “Không, chúng ta không trốn thoát được đâu, cần gì phải uống phí công sức chứ!”

“Nếu nàng muốn gặp lại hắn thì đây là cơ hội duy nhất của nàng.”

“Đây là chuyện của ta, không liên quan gì tới người..”

“Nàng không muốn biết mình đang chịu sự hành hạ, tra tấn thì hẳn có nhớ đến nàng hay không sao? Nàng không muốn hỏi hẳn câu “Tại sao” ư?”

“Ta...”

“Nếu hôm nay nàng không đi theo ta thì có chết nàng cũng sẽ không biết tại sao.”

Trong đêm đen kịt, một con tuần mã chạy như bay trên thảo nguyên, phía trước là đồng cỏ mênh mông vô tận, phía sau là tiếng vó của mấy ngàn con ngựa chiến đang đuổi theo.

Chạy trốn không ngừng không nghỉ suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn uống sức.

Mạc Tình quay đầu lại nhìn cát bụi mịt mù phía sau, hy vọng dần tắt ngúm. “Lam Hạo, người cảm thấy chúng ta có thể chạy thoát được không?”

Lam Hạo không trả lời nàng. Cánh tay vững chãi siết chặt lại, kéo nàng sát vào lòng mình.

“Người nắm giữ hàng vạn binh mã, tại sao không mang theo một người nào?”

“Ta phản bội, đó là chuyện của ta, có chết cũng là chuyện của một mình ta. Một khi xảy ra binh biến, bất luận thế nào thì người trong bộ tộc của ta cũng sẽ phải đền mạng vô tội... Vậy thì ta sẽ trở thành tội nhân không thể tha thứ.”

“Nếu... nếu người đốc toàn lực để chống chọi thì có bao nhiêu phần thắng?”

“Nếu đã không thể trốn thoát thì hà tất phải giết người? Huống hồ đó lại là người trong bộ tộc của ta...”

“Vậy thì người thả ta xuống đi. Ta nghĩ ít nhiều gì Lạc Vũ Minh cũng sẽ niệm chút tình xưa, chắc sẽ không đuổi cùng giết tận.”

“Hắn sẽ làm vậy.”

“Tại sao? Hắn có được ngày hôm nay đều là nhờ vào người, nhờ người giúp hắn đoạt lại ngôi vị mà.”

Lam Hạo ngửa đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, giữa những đám mây trắng có những cánh chim ưng đang bay lượn. “Cho nên hắn càng không thể để cho ta sống. Không có một vị đế vương nào có thể tha thứ cho sự phản bội của một tướng quân trong tay nắm binh quyền.”

Trời đất mênh mông, chim ưng bay lướt qua, nàng bỗng nhớ tới một câu: “Phi điều tận, lương cung tàn ¹!”

1. Có nghĩa là: Chim đã bay hết, cung tốt cũng cất đi.

Cuối cùng, con tuấn mã ngã xuống bãi cát vàng, máu đỏ rực chảy ra từ lỗ mũi rồi biến mất sau lớp lông mao nâu đỏ.

Lam Hạo nhìn nó từ từ trút hơi thở cuối cùng, nhẹ nhàng lau đi chất lỏng trong suốt trào ra từ đôi mắt tuyệt vọng của nó...

“Tại sao? Người biết rõ là mình chắc chắn sẽ phải chết mà còn làm như vậy?”

“Ta chỉ muốn để cho Lạc Vũ Minh biết trên cõi đời này vẫn còn có người quan tâm tới nàng... Nàng biết không, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta từng hỏi thủ lĩnh rằng nếu Lam Lăng đã không còn nữa thì sao không thể đối xử tốt với nàng, quý trọng nàng? Hắn nói với ta rằng nữ nhân duy nhất không nên yêu trên đời này chính là nàng. Một khi đã động lòng thì chẳng khác nào tự tìm đường chết...”

Lam Hạo quay người lại nhìn về phương Nam, mỉm cười với nàng.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tình nhìn thấy hắn cười, cũng là lần cuối cùng.

Nụ cười của hắn chứa đựng bao dung của thảo nguyên, cũng mang vẻ im lìm thâm lương của sa mạc.

Cho nên mỗi khi đứng trên vùng đất mênh mông, bát ngát này, nàng luôn bất giác nhớ đến nụ cười cuối cùng của Lam Hạo.

Trong nháy mắt, mấy ngàn kỵ binh đã bao vây bọn họ. Lạc Vũ Minh ngồi trên con ngựa đi đầu, vẻ mặt phong trần không chút biểu cảm nhìn bọn họ.

“Là do ta dụ dỗ hắn dẫn ta đi trốn, người có giận thì hãy trút hết lên người ta.” Mạc Tình bước lên, che trước mặt Lam Hạo. “Người hãy giết ta đi!”

Lạc Vũ Minh quay người nhìn bọn thị vệ phía sau, ném thanh kiếm trên hông mình xuống cát, đưa tay kéo Mạc Tình lên lưng ngựa, quay ngựa bỏ đi một cách tuyệt tình.

Mạc Tình cố gắng quay đầu lại nhìn, không ngừng xua tay với Lam Hạo. “Lam Hạo, đừng mà!”

Lam Hạo đứng giữa trời xanh cát vàng, thân người sừng sững trong gió.

Hắn giơ kiếm lên, ngựa cao đầu, khuôn mặt vẫn đầy khí thế hiên ngang, lạnh liệt.

“Lạc Vũ Minh, Lam Hạo vào sinh ra tử vì ngươi, ngươi không thể cho hắn một con đường sống sao?”

“Hắn đã phản bội ta.”

“Nếu Lam Hạo thật sự muốn phản bội ngươi thì sẽ không đi đơn độc, không mang theo thuộc hạ nào như thế. Nếu hắn muốn phản bội ngươi thì người chết đã là ngươi!”

“Hôm nay hắn có thể dẫn cô đi thì hôm khác có thể vì cô mà lấy mạng ta, đoạt ngôi vị của ta..”

...

Kiểm vung xuống, máu bắn ra. Bầu trời vẫn đỏ rực, cát vẫn óng ánh vàng, chàng trai ấy vẫn cứ đợi trời đập đất.

Lam Hạo, cái tên này đã trở thành quá khứ!

Lạc Vũ Minh bỗng ghì cứng lại, cho ngựa quay đầu, nhìn chăm chăm vào thân hình cao lớn của Lam Hạo thật lâu...

“Là cô đã giết hắn...” Lạc Vũ Minh đột nhiên bóp chặt hai vai nàng như phát điện, nghiến răng ken két. “Kế hoạch của cô thành công rồi, cô buộc ta phải tự tay giết chết người cuối cùng mình quan tâm, cô hài lòng rồi chứ?”

“Người quan tâm? Một kẻ máu lạnh như ngươi thì quan tâm tới ai?”

“Nếu còn lựa chọn nào khác thì ta sẽ giết ca ca ruột của Lam Lăng sao?”
“Lam Hạo là ca ca của Lam Lăng?”

“Đúng vậy. Bọn ta quen nhau từ nhỏ, cùng nhau trưởng thành, ta luôn coi huynh ấy như ca ca của mình.” Giọng nói nghẹn ngào của Lạc Vũ Minh vang lên bên tai nàng. “Ta đã sớm cảnh báo huynh ấy là đừng có yêu cô, tại sao huynh ấy lại không nghe!”

Sau khi về lại doanh trướng, nàng không hề nhắc đến Lam Hạo với bất cứ ai vì không muốn làm liên lụy đến người vô tội. Không ngờ những người thân tín của Lam Hạo lại liên tục bị sát hại hoặc mất tích, hết người này đến người khác.

Không biết từ lúc nào, một nữ ma đầu giết người không gớm tay như nàng cũng bắt đầu cảm thấy đau lòng và cảm thương cho những sinh mạng đã mất đi.

Cũng từ đó, nàng không chạy trốn nữa. Ngoại trừ Lạc Vũ Minh, nàng không nói một câu nào với những người đàn ông khác.

Rất lâu sau đó, nàng mới biết được từ bộ lạc của Lạc Vũ Minh thúc ngựa chạy rông rãi ba ngày là có thể đến được đại doanh của Cáp Ô, hay nói cách khác, hôm ấy Lam Hạo đã tính toán rất chu đáo, chỉ cần bọn họ chạy về hướng bắc là có thể thoát khỏi phạm vi thế lực của Lạc Vũ Minh, bắt đầu một cuộc sống mới.

Đáng tiếc, vì nàng mà hắn lại lựa chọn con đường không có lối thoát...

Chương 8: Duyên chỉ thể thôi

Trước giờ, Mạc Tình ghét nhất là tiệc rượu nhưng từ khi đến Long Gia Bảo, điều nàng mong đợi nhất trong ngày lại chính là tiệc rượu.

Bởi vì chỉ có tiệc rượu, khách khứa của Long Gia Bảo tập trung tại đại sảnh thì nàng mới có thể nhìn thấy Tần Phong. Thế nhưng hai ngày qua y không hề xuất hiện.

Mãi đến hôm nay.

Mạc Tình vẫn như ngày thường, lặng lẽ uống trà Bích La Xuân, thỉnh thoảng làm như lơ đãng liếc Tần Phong.

Cảm giác hai ngày không gặp còn dài hơn cả thời gian tương tự mấy năm nay, lúc này gương mặt bình thản, lãnh đạm của y, nàng mới hiểu thế nào là cảm giác đau đớn hơn cả nhung nhớ. Người mình yêu thương nhất ngồi đối diện, cách một cái bàn, không xa lắm. Thứ thật sự ngăn cách chính là bọn họ đã sớm là người xa lạ.

Không biết từ lúc nào, một chàng trai có gương mặt gầy gò, ánh mắt mang vẻ tang thương từng trải đã xoay xe lăn đến gần nàng, quan sát nàng một cách tỉ mỉ rồi mới nói: “Sắc mặt của Lạc phu nhân không được tốt cho lắm, hình như là bệnh tật liên miên.”

Nàng đang ngẫm nghĩ xem đã từng nhìn thấy chàng trai trẻ có gương mặt quen quen này ở đâu thì Lạc Vũ Minh đã thân mật chào hỏi: “Lâu rồi không gặp. Ta định tham dự hôn lễ xong thì dẫn Tình Nhi đến Đường Môn thăm huynh đây!”

Đường Kiệt?

Mạc Tình lại nhìn Đường Kiệt thật kĩ. Nàng không còn nhớ rõ gương mặt hẳn nhưng vẫn rất ấn tượng nhiều năm về trước, khi Đường Kiệt đứng đối diện với nàng thì tự tin, ngạo nghễ, khí thế bùng bùng, hăng hái...

Đường Kiệt giơ tay ra đặt lên cổ tay nàng một cái tự nhiên, mảy nhú chặt, sắc mặt rất tự nhiên. “Bệnh này của phu nhân đã tích tụ nhiều năm, tại sao lại không sớm chữa trị?”

Lạc Vũ Minh nói: “Ta đã mời không biết bao nhiêu đại phu khám cho nàng ấy, họ đều nói bệnh của nàng ấy không nặng lắm, nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là khỏe lại.”

“Chỉ thỉnh thoảng bị ho mà thôi, không có gì đáng ngại đâu.” Mạc Tình rút tay về, lạnh lẽo nhìn Tần Phong. Trên mặt y vẫn không có bất cứ biểu cảm nào.

“Bệnh đã xâm nhập vào tận tim phổi, xin thứ cho ta nói thẳng, bệnh này không kéo dài tới mùa xuân năm sau được đâu.”

“Không đâu!” Giọng của Lạc Vũ Minh đã trở nên không ổn. “Với y thuật của huynh, chắc là có cách chữa, đúng không?”

Đường Kiệt liếc nhìn Tần Phong đang ngồi đối diện với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó quay đầu lại nhìn Mạc Tình, nắm lấy cánh tay này, dùng sức bẻ một cái.

“Á!” Mạc Tình xuyt xoa, cơn đau theo kinh mạch chạy thẳng vào lục phủ ngũ tạng rồi từ lục phủ ngũ tạng chạy ngược về kinh mạch.

Đường Kiệt thu tay lại. “Phu nhân không có võ công sao?”

“Không có...”

“Vậy thì tại hạ cũng không còn cách nào khác. Nếu phu nhân còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì hãy tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng này đi!”

Giọng nói của Đường Kiệt không lớn lắm nhưng đủ để những người ngồi trong vòng ba trượng nghe thấy rõ ràng.

Mạc Tình lại liếc nhìn Tần Phong. Tuy nàng không mơ mộng, hảo huyền rằng y sẽ có biểu cảm đau khổ, bị ai gì nhưng ít nhất y cũng không nên chỉ ngồi nhăm nháp từng chén rượu Trúc Thanh Diệp đang tỏa hương ngào ngạt, mặt không chút thay đổi nào như thế.

Sau bữa tiệc rượu, Lạc Vũ Minh nói muốn hàn huyên chuyện cũ với Tần Phong và Đường Kiệt nên Mạc Tình tự về căn lầu nhỏ một mình.

Gặp lại Đường Kiệt, nhìn thấy một người từng được người người kính trọng bây giờ lại ngồi trước mặt nàng như một phế nhân, Mạc Tình không thể hận hấn được nữa mà ngược lại còn cảm thương cho cảnh ngộ của hắn.

Có điều nghĩ cho kỹ thì Đường Kiệt cũng hơi lạ. Theo lẽ thường, hắn đã trở nên như vậy thì chắc chắn không thích xuất hiện trên giang hồ, càng không thích góp mặt trong những cuộc vui vô vị thế này, vậy tại sao hắn lại xuất hiện tại Long Gia Bảo vào lúc này?

Hơn nữa, nhìn hành vi, cử chỉ của chắt thì có lẽ hẳn cũng không phải loại người thích xen vào chuyện của người khác, vậy tại sao lại chủ động bắt mạch cho nàng?

Đêm đã khuya, Mạc Tình trần trọc không ngủ được, ra ngồi bên cửa sổ, đẩy hai cánh cửa ra cho những cơn gió lạnh ùa vào mặt.

Dưới lầu, một người mặc áo xanh nhạt đang đứng trước cửa lầu.

Nàng chớp mắt một cái, rồi lại chớp mắt thêm vài cái nữa, đúng là Tần Phong!

Không biết vì y phục của y quá phong phanh hay đôi vai của y thu lại mà nhìn y có vẻ rất lẻ loi, lơ lửng giữa đêm gió lạnh lẽo này.

...

Y quay lưng về phía nàng, ngửa đầu nhìn về một nơi cách đó không xa có vẻ chăm chú.

Mạc Tình nhìn theo tầm mắt của Tần Phong, nơi ấy có một cây hoa lê. Đang là mùa trổ lá vàng, những cánh lá cứ phát ra những tiếng xào xạc trong gió, mãi đến khi không chống chọi được nữa thì đành buông xuôi, mặc cho gió thổi đi...

Cảnh tượng tiêu điều, hiu hắt!

...

Nàng bật dậy quá vội vàng nên chiếc ghế đổ sập sang một bên. Nhưng nàng không rảnh mà quan tâm tới nó, cứ hấp tấp chạy xuống lầu.

Khi mở cửa ra, rõ ràng có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, thế mà khi lên tiếng thì lại không nói được một câu tử tế: “Chàng... có chuyện gì không?”

Tần Phong quay phắt người lại, rất lâu sau mới lên tiếng, lời của y còn vô nghĩa hơn cả nàng: “Ta đi ngang qua thôi.”

Nàng ở phía tây hẻm lách nhất của Long Gia Bảo, có muốn đi ngang qua thì cũng thật lạ.

“Ừm.” Tần Phong nhìn bức tường cao nhất phía sau căn lầu, đằng hắng rồi nói: “Tiện thể mang cho nàng thứ này.”

Nói xong, y xòe tay ra trước mặt nàng. Trong lòng bàn tay y có một viên thuốc màu trắng trong suốt. “Thứ này là do một vị tiên bồi trên Thiên Sơn tặng cho ta, nghe nói dù bị nội thương nặng tới đâu, uống nó vào là có thể khỏi hẳn.”

Nàng nhận lấy, nắm chặt lại, viên thuốc trong tay như đang nóng lên.

Nàng cố gắng muốn nói thêm câu gì đó, nhưng viên thuốc nóng đến nỗi làm cho sống mũi nàng cay cay, cổ họng như bị thít chặt không thể phát ra được tiếng nào.

“Ta còn có việc, nàng bảo trọng.” Tần Phong nói xong, quay người định đi, bước chân nhanh đến độ như dùng khinh công.

“Phong!”

Nàng nhìn thấy Tần Phong ngạc nhiên quay đầu lại, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Nàng không muốn níu kéo điều gì, chỉ muốn nhìn y lần cuối. Ngày mai Tần Phong sẽ phải tử vô chiêu thân, cưới Long Thanh Nhi, lúc này nàng không nên níu kéo bước chân y.

“Có chuyện gì sao?”

Nàng cố gắng tìm một cái cớ để nói thêm vài câu với y nhưng vì căng thẳng, đầu óc chưa kịp nghĩ ngợi gì thì miệng đã bật thốt: “Chàng có muốn vào phòng uống chén trà không...”

Đối với người khác, đây chẳng qua chỉ là một lời mời khách sáo hết sức bình thường nhưng với quan hệ của bọn họ, câu này quả thật có chút ám muội.

Tần Phong thoáng ngẩn người, đưa mắt nhìn mấy tên thị vệ đang nhìn về phía này, chần chừ một chút rồi vẫn gật đầu, theo nàng vào trong nhà.

Bước trên cầu thang bằng gỗ lim, bước chân của Tần Phong rất nặng nề, chậm chạp nhưng không dừng lại, mãi đến khi tiến vào khuê phòng của nàng.

Vừa vào trong phòng, đầu óc Mạc Tình hết sức lộn xộn, nàng luống cuống tay chân bưng ấm trà lên, không ngừng run rẩy, rót chén trà thôi mà còn lâu hơn cả ngàn năm trôi qua... Cuối cùng, khi sắp rót đầy thì Tần Phong đột nhiên giật lấy ấm

trà, quăng xuống đất rồi vươn tay ra ôm lấy nàng.

Mãi một lúc sau nàng mới hoàn hồn, lấy lại được ý thức nhưng rồi lại hành động đường đột của y làm cho ngây người....

“Chàng...”

Người biểu hiện ngay trước mắt nàng đúng là người nàng yêu thương, mong nhớ lâu hay sao? Nàng mở to mắt nhìn y...

Làn da không chút tì vết dù nhìn gần, hàng mi dày đang run run, đôi mắt ẩn chứa ngọn lửa khát vọng cùng đôi môi đang tiến đến gần...

Mọi thứ vẫn như ngày hôm qua, làm trái tim nàng đau nhói!

Đôi môi mang hương rượu Trúc Diệp Thanh áp lên đôi môi nàng, chiếm hữu một cách thô bạo. Lưỡi y vội vã tiến vào miệng nàng, cuốn lấy chiếc lưỡi của nàng giống như gió cuốn lá vàng, cũng cuốn đi linh hồn của nàng, làm tâm trí nàng hỗn loạn.

Mạc Tình nhắm mắt lại, mê đắm nên quên phản kháng, đưa tay ôm choàng lấy thất lưng y, dùng sự nhiệt tình của mình để đáp lại nụ hôn nồng nhiệt này.

Nụ hôn đắm đuối này đã nhen lên khát vọng, mà khát vọng thì không thể chỉ dùng một nụ hôn nồng cháy để thỏa mãn được...

Tần Phong rút tay khỏi hông của Mạc Tình. Nàng không chịu nổi sức mạnh gần như điên cuồng của y nên lập tức lui vài bước, dựa người vào vách tường. Vừa hít thở một hơi, Tần Phong liền kéo lớp áo trước ngực nàng, bàn tay mạnh mẽ và linh hoạt tiến vào trong vuốt ve da thịt của nàng...

“Đừng...” Cuối cùng thì nàng cũng tỉnh táo lại, ý thức được mình đang ở nơi nào nên dùng bàn tay mềm mại không chút sức lực để đẩy Tần Phong ra.

Và tất nhiên, cách thức từ chối này không có chút tác dụng, y nhanh chóng tóm gọn hai bàn tay nàng, dùng một tay giữ chúng, còn tay kia thì quờ quạng lung tung, cời thất lung của nàng, mỗi thì chạy dọc theo da thịt lỏa lồ của nàng, từ từ hôn xuống dưới...

Sau đó, Tần Phong đẩy nàng ngã xuống giường, nhào người đè lên người nàng..

“Không được!” Mạc Tình hoảng hốt nên buột miệng nói: “Nơi này không được! Lỡ như Lạc Vũ Minh về thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được!”

Khi nàng cảm nhận được người Tần Phong cứng đờ, phát hiện y đang cắn răng nhìn chăm chăm vào mình thì mới ý thức được mình vừa nói gì, muốn đính chính lại thì đã không kịp nữa rồi.

“Ý của ta là nếu chàng bị hấn năm thóp thì ngày mai sẽ không thể cưới Long Thanh Nhi được..”

“Xin lỗi!” Tần Phong đưa tay lên khước miệng, cười tự giễu. “Lạc phu nhân, hôm nay ta uống hơi nhiều nên đã thất lễ rồi!”

“Phong.. Không phải là ta không muốn, ta chỉ sợ Lạc Vũ Minh về sẽ nhìn thấy thôi...”

Nàng lập tức đưa tay bịt miệng lại, nàng đang nói gì thế này!

Rõ ràng là vừa đâm cho Tần Phong một kiếm, sợ y chưa đủ đau nên bồi thêm một nhát nữa ư?

“Cuối cùng thì nàng cũng khôn ra rồi đó, biết là không được vụng trộm với đàn ông trong chính gian phòng của mình.” Tần Phong bình tĩnh sửa sang cổ áo, vuốt phẳng những nếp nhăn nơi thắt lưng, từ tốn nói: “Đáng tiếc là vẫn không học được sự thủy chung!”

“Ta chỉ muốn tốt cho chàng thôi!”

“Tốt cho ta? Sáu năm qua nàng biến mất không thấy tăm hơi, khi ta sắp thành thân thì nàng lại quay về. Nếu nàng muốn tốt cho ta thì đừng nói chuyện với ta, đừng để ta nhìn thấy nàng nữa!”

Mạc Tình cắn lên mu bàn tay mình, cố nén cơn đau đang dâng lên cuộn cuộn nhưng cuối cùng không kìm được nữa, hộc ra một ngụm máu, phun lên tấm khăn trải giường trắng tinh.

Sau đó nàng nôn thêm một trận, thổ ra toàn là máu.

“Tình nhi!” Tần Phong lập tức nhào tới, một tay bịt miệng lại giúp nàng, tay kia thì đặt lên lưng nàng, truyền chân khí vào cơ thể nàng, giúp nàng bảo vệ tâm mạch. “Đều là do ta không tốt. Nàng muốn xuất hiện khi nào cứ xuất hiện, muốn nói gì thì

cứ nói, đừng tức giận mà động chân khí!”

“Đừng lãng phí sức nữa, ngày mai chàng còn phải lên võ đài tỷ võ.” Mạc Tình cố kìm nén những giọt nước mắt đẩy tay Tần Phong ra. “Nếu chàng thua thì Thanh Long Nhi sẽ gả cho người khác đấy!”

“Lần này nàng về đây chỉ là để nói với ta câu này thôi sao?”

“Ta thật lòng chúc phúc cho chàng mà. Làm rể hiền của võ lâm minh chủ, cưới được người con gái mà mình thật lòng yêu thương..”

“Đến bây giờ mà nàng vẫn chưa hiểu sao?” Tần Phong nhìn vào mắt Mạc Tình. “Ta hoàn toàn không yêu Long Thanh Nhi, người ta yêu thực sự chính là nàng.”

Câu nói này của Tần Phong khiến Mạc Tình không thở được một lúc lâu. Câu nói nghe thì có vẻ chân tình nhưng thực tế lại vô trách nhiệm này nếu thốt ra từ miệng của một người đàn ông khác thì có lẽ sẽ khiến người ta vô cùng căm ghét, nhưng khi được Tần Phong nói ra cùng với ánh mắt trong veo, không vương một hạt bụi của y thì khiến nàng cảm động đến nỗi có thể chết vì y.

“Phong, ta...” Thật ra câu mà nàng muốn nói là: “Ta cũng chỉ yêu có một mình chàng!” nhưng đáng tiếc, khi sinh mệnh đã đi đến bước cuối cùng, nàng hà tất phải níu chặt tay y, ràng buộc y, khiến y đau khô vì bất lực khi phải nhìn nàng chết đi...

Nhưng Mạc Tình không sao ngờ được là Tần Phong lại nói: “Nàng không cần phải nói... Ta biết nàng yêu ta.”

“Chàng...”

“Từ cái hôm nàng ở trong sơn động, ta cảm nhận được nàng vẫn còn yêu ta, hay nói đúng hơn là tình yêu nàng dành cho ta thật ra chưa bao giờ thay đổi.” Tần Phong thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. “Tình nhi, rốt cuộc thì nàng muốn ta phải làm sao đây? Ta có thể không chấp nhất sai lầm của nàng sáu năm trước, cũng có thể không để bụng chuyện nàng sống chung với Lạc Vũ Minh sáu năm trời, thậm chí ta có thể vì nàng mà không cưới Long Thanh Nhi... nhưng rốt cuộc thì nàng có thể xác định được đâu mới là người đàn ông mình cần không? Nàng không thể đi tìm một chỗ dựa dẫm lúc mình cô đơn, rồi lại tìm sự kích thích khi cuộc sống yên ổn.”

Mạc Tình không thể chịu được nữa, nước mắt tuôn rơi xuống khăn trải giường dính màu làm vết máu loang ra một mảng.

“Ta không có! Ta chưa từng làm thế! Ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng, là do chàng không cho ta cơ hội!”

“Vậy hãy đi theo ta!” Y xoay vai nạng lại, nhìn vào mắt nàng một cách kiên quyết. “Ta chỉ nói câu này một lần thôi. Nếu nàng thật lòng muốn ở bên cạnh ta thì hãy đi theo ta, cả đời này không được gặp lại Lạc Vũ Minh nữa!”

Mạc Tình ngồi thẳng dậy, hít một hơi thật sâu mới có được chút sức lực. “Mai ta sẽ đi xem chàng tử vô, chàng không được thua đấy..”

“Được lắm!” Tần Phong buông nàng ra, người y như đang run lên.

Lúc ra đến cửa phòng, Tần Phong dừng lại một chút, nói với nàng một câu: “Đa tạ.”

Sau đó, y dứt khoát quay người đi, không ngoảnh đầu lại.

Nghe tiếng đóng cửa ở dưới lầu, Mạc Tình loạng choạng chạy tới bên cửa sổ.

Nàng thấy Tần Phong đứng nhìn lên cái cây đang trút lá lả tả, thấy y đưa tay ôm ngực, chông vào gốc cây ngồi xuống rồi đứng lên, lê từng bước đi xa..

“Lạc Vũ Minh, tên khốn nạn, người ra đây cho ta!” Mạc Tình gào thét trong đau đớn.

Nàng vừa dứt lời, Lạc Vũ Minh liền bay từ trên nóc nhà xuống, mặt cười tươi hơn hờ. “Nếu không chính tai nghe thấy thì ta sẽ không thể nào tin được Tần Phong cũng có lúc phải khép nép, hạ mình đi cầu xin cô như vậy mà cô lại không cho hãn một cơ hội là sao?”

“Người đừng có nằm mơ! Người đê tiện, bị ỏi cỡ nào ta còn không biết sao?” chắc chắn Lạc Vũ Minh sẽ không tốt bụng đến mức để mặc cho Tần Phong mang nàng đi. Chỉ cần Tần Phong vừa dẫn nàng bước ra khỏi cánh cửa này thì nhất định sẽ thân bại danh liệt, mất hết tất cả, bị người ta phỉ nhổ cả đời này.

Nếu nàng có thể ở bên cạnh y cả đời thì cũng không sao, nhưng mà nàng sắp chết.

Lạc Vũ Minh lại bật cười, nói: “Vậy cô có biết mục đích của ta đã sớm đạt được rồi không?”

“Mục đích gì?”

“Khiến hấn giống như ta vậy sống một cuộc sống người ngoài nhìn vào thì có vẻ vẻ vang, đủ đầy nhưng thực tế lại sống như trong một thế giới tối tăm không thấy ngày mai, trước mắt hoàn toàn không có lấy một tia hy vọng... Hấn có được mọi thứ nhưng lại chưa bao giờ vui vẻ. Hấn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa nhưng lại không thể nào có được người mình yêu...”

“Người nói rõ ra xem.”

“Được thôi, vậy cô hãy nghe cho kĩ đây. Sáu năm rồi, cô có biết sáu năm qua Tần Phong đã sống như thế nào không? Lạc Vũ Minh dừng lại một chút, ngồi xuống bên chiếc bàn, bung chén trà rót hơn một nửa kia lên để nhuận giọng rồi ung dung nói tiếp: “Trước đây, Tần Phong ghét nhất là mùi vị cay nồng của rượu, chỉ vài ba chén là hấn đã say, đầu đau như búa bổ, có chêt cũng không chịu uống quá năm chén. Nhưng cô nhìn xem, bây giờ hấn coi rượu như mạng sống, giống hệt kẻ nghiện rượu, bởi vì hấn muốn quên cô đi...”

Mạc Tình nhớ lại bộ dạng của Tần Phong mỗi khi bung chén rượu lên, nhớ tới cảnh y uống hết chén này đến chén khác, trông rất thông dong nhưng thực tế thì đầu đau như búa bổ...

“Cô cảm thấy Tần Phong lạnh lùng, tàn nhẫn ư? Trước kia ta cũng cảm thấy như thế, mãi đến một hôm ta nhìn thấy hấn ngồi mài một cây trầm ngọc trong sân vườn của một khách điếm, vừa mài vừa cười ngây ngô...” Lạc Vũ Minh đưa tay rút cây trầm ngọc trên đầu Mạc Tình, bẻ gãy nói, lấy từ trong đó ra một tờ giấy bị cuộn lại. “Ta mới biết thì ra hấn cũng có lúc động lòng.”

Mạc Tình cả kinh, giật lấy tờ giấy. Khi nhìn thấy hình vẽ trên giấy thì đầu óc nàng trở nên trống rỗng.

Trong bức tranh là một bóng người lẻ loi đứng dưới gốc cây hoa vàng để chờ đợi

người trong lòng mình. Tuy chỉ là vài nét bút phác họa đơn giản nhưng cũng có thể nhận ra Tần Phong đã dốc hết tâm trí vào đó. Ánh mắt của nàng dịu dàng như nước, nụ cười mỉm làm rung động lòng người.

Bên cạnh đó có hai hàng chữ nhỏ: “Tặng kinh thương hải nan vi thủy. Trừ khước Vu Sơn bất thị vân¹.”

1. Có nghĩa là: Tòng qua biển lớn, không gở nước. Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Lời của Tần Phong bỗng vắng vắng bên tai nàng: “Kỹ thuật của ta không được tốt lắm, đóa hoa mai chạm khắc trên đời này cũng không khéo léo nhưng bên trong có một bản đồ kho báu chứa toàn bộ tài sản mà ta tích góp được cả đời này. Nàng nhất định phải giữ thật kỹ. Đương nhiên, nếu muốn xem thì nàng có thể bẻ gãy nó.”

“Tại sao lại là ta?” Nàng ngã quy xuống đất. Đáp án mà nàng luôn muốn biết thì ra vẫn luôn ở bên cạnh nàng.

“Tại sao lại không phải là cô? Vốn luôn chính là cô mà. Ngoại trừ cô, hắn đâu có người nào khác. Cô nghĩ tại sao ta lại tốn nhiều công sức để hắn đánh mất cô?” Lạc Vũ Minh hận lòng thương thức vẻ ngạc nhiên trên mặt nàng. “Ta cũng không ngại nói cho cô biết một chuyện. Hôm ấy, trước khi về nhà, suýt chút nữa Tần Phong đã chết trên Phi Hộng Sơn. Nếu không phải ta không muốn để cho hắn chết một cách dễ dàng như thế, đến báo cho quan phủ đi cứu hắn thì cô nghĩ hắn còn mạng mà trở về được sao? Hắn bị đâm một kiếm, ngay cả băng bó vết thương cũng không mạng, lĩnh thưởng xong là vội vã chạy về để gặp cô, không ngờ lại tận mắt chứng kiến cảnh cô và ta ở trên giường...”

“Đừng nói nữa!”

“Đau lòng rồi à? Còn có chuyện khiến cô đau lòng hơn đây. Đường Kiệt nói kể từ bảy năm trước, Tần Phong chưa từng đến Đường Môn thăm huynh ấy, thế mà hai ngày trước đột nhiên hắn lại chạy đến Đường Môn để cầu xin huynh ấy đến xem bệnh cho cô... Cô làm tổn thương hắn đến vậy mà hắn còn nói: chỉ cần có thể cứu mạng cô thì cho dù bảo hắn chết cũng chẳng sao. Ô đúng rồi, quên nói cho cô biết tại sao hắn lại muốn cưới Thanh Long Nhi. Cô cho rằng hắn cần ngôi vị minh chủ võ lâm hữu danh vô thực ấy sao? Nếu hắn thực sự coi trọng hư danh thì năm đó đã không phục độc tự sát mà hợp tác với Đường Kiệt và Long Thừa Vân để diệt trừ Du Minh Môn rồi.”

Mạc Tình bất lực ngồi đó, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn luôn muốn hỏi Tần Phong: “Tại sao không yêu ta, không cần ta?”

Bây giờ chân tướng đã được phơi bày, để nàng nhìn thấy vết thương lòng đâm máu của Tần Phong, nàng thà rằng mang nghi vấn này suốt đời, chết không nhắm mắt.

“Thật ra hắn cưới Thanh Long Nhi chỉ vì thích cái tên của nàng ta mà thôi. Hắn thích nhất là sau khi uống say mèm, đi tìm Thanh Long Nhi, nói với nàng ta: “Tình nhi, ta rất nhớ nàng!”

“Tại sao ngươi lại nói cho ta biết những chuyện này?”

“Cô nói xem! À đúng rồi, suýt nữa ta quên nói cho cô biết một chuyện hết sức quan trọng. Ba năm trước, Tần Phong đã từng đến đại mạc để tìm cô. Hắn tìm ròng rã nửa năm trời, đi khắp đại mạc, tìm khắp các bộ lạc để nghe ngóng tin tức của cô. Hắn còn gặp Lam Hạo, hỏi Lam Hạo có từng gặp cô hay không. Lam Hạo hỏi hắn tại sao lại muốn tìm cô rồi nói với hắn: “Ta sinh ra ở đại mạc, lớn lên ở đại mạc, trong đại mạc này không có chuyện gì là ta không biết nhưng ta chưa từng nghe nói có một nữ nhân nào tên là Mạc Tình...” thì hắn mới chịu quay về Trung Nguyên. Hắn còn nhờ Lam Hạo tìm cô, nói là nếu tìm thấy cô thì nhất định phải giúp hắn hỏi cô một câu.”

“Câu gì?”

“Mặt trời lặn trên đỉnh Hoa Sơn rất đẹp, nàng có còn muốn ngắm lại một lần nữa không?”

“ ... ”

Nếu Mạc Tình còn có nội lực thì nàng nhất định sẽ rút gân, lột da gã đàn ông tàn nhẫn, độc ác đang đứng trước mặt mình ngay tức khắc để xem xem dưới lớp da người ấy là một trái tim đen tối như thế nào.

Đáng tiếc là nàng chỉ có thể dùng sức lực nhẹ như xua muỗi để đâm vào ngực hắn, trút nỗi căm hận của mình.

Lần này, Lạc Vũ Minh không đánh trả, cũng không né tránh, cứ đứng yên đó để mặc nàng đánh, cho đến khi hai tay nàng đau đến tê dại...

Sau đó, Mạc Tình bắt đầu đập phá những thứ trong phòng. Nghe những tiếng vỡ tan vang lên, nàng cảm thấy sự bức bối trong lòng mình dịu đi đôi chút.

Những gì có thể đập đã đập hết, Mạc Tình bắt đầu ho ra máu. Ngực nàng đau như muốn vỡ tung, cuối cùng không chịu được nữa mà hôn mê bất tỉnh.

Trong cơ mê, giữa lúc ý thức đang tan rã, nàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhàng bay về phía chân trời, cúi xuống là có thể nhìn thấy mây khói lượn lờ, ngưng tụ

ngàn năm trên đỉnh Hoa Sơn, trong sáng vô ngần, ngẩng mặt lên là có thể nhìn thấy ngôi sao rực rỡ nhất ở phương đông treo lững lờ giữa đêm đen kịt.

Nàng nghe được một giọng nói khàn khàn hỏi mình rằng: Đời này đi đến cuối cùng, nàng có từng hối hận?

Nàng ngẫm nghĩ thật kĩ, thật lâu, sau đó lặng lẽ gật đầu:

Ăn năn không dứt, máu và nước mắt cả một đời!

Hận không thể trở về giấc mộng ngày xưa cũ!

*

* *

Khi Mạc Tình tỉnh lại thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, vậy là đã qua giờ Ngọ. Nàng ngồi bật dậy, vén chăn, bước xuống giường, không kịp nghĩ xem tại sao mình lại ngủ trên giường.

Lạc Vũ Minh đang thu dọn đồ đạc, thấy nàng tỉnh lại thì quay sang nói: “Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta về quan ngoại thôi.”

“Ta muốn gặp Tần Phong, ta có lời nhất định phải nói với chàng!” Nàng bất chấp tất cả, định chạy ra ngoài nhưng vừa đi đến cửa đã nghe thấy giọng nói lạnh như

băng của Lạc Vũ Minh vang lên từ phía sau.

“Được thôi, cô đi kể cho Tần Phong nghe hết mọi chuyện đi. Bây giờ hắn đang tỵ vợ trên võ đài, có lẽ đã thắng rồi đó... Ta muốn xem hắn làm sao đối mặt với cô, đối mặt với toàn bộ những người trong giang hồ.”

Hai chân nàng như bị đóng đinh xuống đất, không bước thêm bước nào được nữa. Nàng hiểu rõ bệnh tình của mình hơn ai hết, bây giờ không chỉ ho ra máu mà tối đến còn không thở được, cứ tiếp tục thế này thì nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được vài ngày nữa.

Lạc Vũ Minh thấy nàng do dự thì nói tiếp: “Nếu cô thật lòng yêu hắn thì hãy đi theo ta, cả đời này đừng gặp lại hắn nữa.”

Đúng vậy, muốn thể hiện tình yêu với y bằng cách ấy sao?

Thật sự muốn để y biết được chân tướng, khiến nửa đời còn lại của y chỉ còn sự hối hận sao?

Nếu Tần Phong thật lòng yêu nàng thì chắc chắn cũng không muốn nàng đau khổ, chắc chắn y cũng hy vọng nàng có thể tỏa sáng trước mặt bao nhiêu người, sống cuộc sống hạnh phúc và viên mãn!

Giống như nàng cũng hy vọng y như thế...

Nàng lau nước mắt, quay về phòng, ngồi xuống, lấy son phấn ra trang điểm thật lộng lẫy, tỉ mỉ búi tóc thật khéo léo, gọn gàng rồi thay một bộ váy màu đỏ tươi dài chấm đất.

Nàng nhìn vào gương, nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ trên đỉnh Hoa Sơn, nhớ lại nụ cười rung động lòng người của y, nhớ lại những lời thề nguyện, hứa hẹn mà y đã nói trong khách điếm nhỏ ấy, mặc dù nó chưa được thực hiện.

Và cả câu “Ta yêu nàng” mà y đã nói!

Mạc Tình mỉm cười. Đó là nụ cười tươi sáng, long lanh nhất trong cuộc đời của nàng, giống như hoa ưu đàm dùng hết sinh mệnh của mình để nở rộ lần cuối cùng.

“Ta phải đi gặp chàng.” Nàng hít sâu một hơi, cố gắng khiến giọng nói mình nghe có vẻ bình tĩnh một chút nhưng âm thanh thốt ra vẫn run rẩy.

Nhìn qua gương, nàng thấy Lạc Vũ Minh đang cẩn thận sắp xếp từng món, từng món đồ, giống như trên tay hắn đều là bảo vật, hoàn toàn không rảnh để đếm xỉa tới nàng.

Nàng nói lớn tiếng hơi một chút: “Bất luận thế nào thì ta cũng phải đi gặp chàng lần cuối.”

“Cô có trang điểm đẹp hơn nữa cũng vô dụng thôi. Người hắn cười đâu phải là cô!”

“Đẹp ư? Đợi đến khi người chết, ta sẽ mặc bộ y phục này cho người xem!”

“Cô! Cô nhất định phải ép ta, có đúng không?” Lạc Vũ Minh ném mạnh bọc đồ

trên tay xuống đất, quay người nhìn trừng trừng vào bóng nàng trong gương. “Bộ y phục này cô để dành cho Tần Phong xem đi!”

“Người có ý gì vậy?”

“Đi thôi, không còn sớm nữa, muốn gặp hần lần cuối thì mau đi thôi!”

*

* *

Võ đài, nơi tụ tập mấy ngàn người chờ tỷ thí không hề hỗn loạn như Mạc Tình nghĩ. Người của các môn các phái đều ngồi đúng vị trí của mình, yên lặng nhìn lên võ đài xem tỷ thí. Những người rảnh rỗi không liên quan thì đứng ngoài rào chắn phía xa xa để nhìn, cho dù có bàn luận vài câu thì cũng cố gắng nói thật nhỏ.

Mạc Tình đi phía sau Lạc Vũ Minh, vừa xuất hiện thì toàn bộ ánh mắt ở đây đều tập trung lên người nàng, cứ như muốn nhìn xuyên qua nàng, ngay cả gã đàn ông đang định lên đài tỷ thí cũng phải ngồi xuống, lén nhìn, ngấm dung nhan kiều diễm của nàng.

Nàng lập tức liếc nhanh về phía võ đài, trên ấy có một người đàn ông vóc dáng thấp bé, vẻ ngoài sớm đã quá tuổi thành gia lập thất. Không phải Tần Phong. Nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nàng nhìn vào đám người đông nghìn nghịt, rất nhiều hiệp khách còn trẻ của các môn phái bị thương, có vài người đang trị liệu vết thương, nhưng trong đó không có Tần Phong.

Nàng quay người nhìn phía sau lưng mình, vừa liếc mắt là nhìn thấy Tần Phong. Y

đứng cách nàng rất xa, rất xa.

Y đang trò chuyện với Nam Cung Lăng. Nụ cười nho nhã, ánh mắt sáng ngời, cả người từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ hào hứng, phấn chấn, hoàn toàn không có vẻ gì là nản chí.

Ngay lúc nàng đang hoài nghi phải chăng đêm qua Lạc Vũ Minh chỉ bịa đặt để lừa gạt, chọc tức mình thì nhìn thấy Tần Phong thoáng quay mặt qua, ánh mắt hờ hững khẽ lướt qua mặt nàng, sau đó lập tức rời đi, quay sang tiếp tục trò chuyện với Nam Cung Lăng.

Cho dù chỉ là ánh mắt vô cùng lãnh đạm nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười trên môi y bỗng cứng đờ trong thoáng chốc.

Nàng bước tới một bước nhưng lại bị Lạc Vũ Minh kéo cánh tay.

“Không phải cô định đi gặp hắn, nói lời yêu đương ngay giữa ba quân thiên hạ đấy chứ?”

“Cảm ơn đã nhắc nhở!” Nàng định thu ánh mắt lại thì nhìn thấy Khúc Du đang ngồi bên cạnh Nam Cung Bùi Âm. Khúc Du vừa nhìn thấy nàng thì lập tức cúi đầu một cách hờ hững.

Khúc Du và Nam Cung Bùi Âm ngồi rất sát nhau, mặc dù giữa họ không có cự chỉ nào thân mật nhưng khi nàng ta nhìn Nam Cung Bùi Âm, tình cảm trong ánh mắt rất dễ nhận ra.

Mạc Tình cúi xuống, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, gió thu ùa qua lạnh đến

tận xương.

“Nào, ngồi bên này đi.” Lạc Vũ Minh kéo nàng lại, ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Đường Kiệt, cất giọng hỏi hân: “Xem ra ta vẫn chưa bỏ lỡ phần đặc sắc nhất nhỉ?”

“Thu Nhất Lôi quả nhiên danh bất hư truyền, luyện Thiên Sơn kiếm pháp đến mức xuất quỷ nhập thần.”

“Ồ, thế sao? Đây là Thu chương môn của phái Thiên Sơn à? Trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của ta đây!”

“Đúng vậy, mới ba mươi tuổi mà đã luyện Thiên Sơn kiếm pháp đến trình độ thế này thì cũng coi như một kỳ tài võ học...” Đường Kiệt dừng lại một chút rồi bỗng nhin sang Mạc Tình, ung dung nói: “Có điều so với môn chủ của Du Minh Môn thì chẳng là gì cả.”

Mạc Tình vốn không hề quan tâm đến cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ vì nàng đang chú ý đến Tần Phong ở phía xa xa. Lúc y nói chuyện, cứ như là gió xuân ủa tới, khi thì mỉm cười, khi thì gật đầu, tán gẫu hết sức ạn ý với Nam Cung Lăng, từ đầu đến cuối không hề xem Thu Nhất Lôi xuất chiêu thế nào.

....

Lúc này, Thu Nhất Lôi ở trên võ đài đã dùng chân đá bay đối thủ rơi xuống đài.

Đợi khoảng chừng nửa khắc, thấy không ai dám lên khiêu chiến nữa, Ôn tổng quản của Long Gia Bảo mới đứng lên, cất cao giọng hỏi: “Còn có vị nào muốn tỷ

thí nữa không? Nếu không có thì người thắng cuộc hôm này sẽ là Thu chương môn.”

Long bảo chủ vẫn ung dung, điềm tĩnh ngồi bên cạnh nhìn nhưng Long Thanh Nhi thì không được bình tĩnh như ông ta, không ngừng nhìn trước ngó sau.

Vừa nghe thấy thắng thu sắp được định đoạt, có vài chàng thiếu niên không kìm được nữa, hăm hở xắn tay áo thi nhau lên võ đài. Kết quả là, vừa xuất được vài chiêu thì những người này đều bị đánh cho tơi bời, những tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng vang lên.

Thu Nhất Lôi đâm kiếm xuyên qua cơ thể của kẻ khiêu chiến cuối cùng còn lại trên võ đài, neoh đôi mắt vốn đã bé tí lại, hai bên ria mép thoáng nhếch lên, đắc ý thuth kiếm trước mặt Long Thanh Nhi, lau máu trên kiếm, cố tình làm ra vẻ ngạo nghễ, vênh vảo: “Hừ, ta khuyên các người đừng có tự tìm đường chết nữa!”

Sau một khoảng thời gian dài im lặng, cuối cùng Long bảo chủ không bình tĩnh được nữa, phải nhìn về phía Tần Phong. Ông ta vừa đưa mắt nhìn thì vô số ánh mắt khác cũng nhìn theo tầm mắt của ông ta.

Tần Phong trả lời bằng một nụ cười mỉm, giống như đang nói: Đừng nhìn ta, các người cứ tiếp tục đi!

Thu Nhất Lôi nhìn chăm chăm Tần Phong một lúc, sau đó lại lau vết máu còn chưa khô trên lưỡi kiếm, lớn tiếng gọi: “Tần Phong, đừng nói ngươi cũng sợ tới mức không dám lên đây!”

Tần Phong cúi đầu, xoa xoa trán, nhìn qua kẽ ngón tay, xuyên qua tầng tầng lớp lớp để tìm kiếm ánh mắt của nàng,

Tình cảm nồng nàn, dào dạt không cần phải nói bằng lời.

Ngàn vạn câu yêu thương, ân ái không bằng hiểu rõ trong tim.

Nàng biết Tần Phong đang đợi điều gì. Y đang đợi nàng nói: Đứng lên!

Nàng mỉm cười. Nụ cười đã được luyện tập trước gương nhiều lần chắc chắn là rất đẹp!

Mong muốn duy nhất của nàng là mấy mươi năm sau, khi tỉnh giấc giữa đêm khuya, Tần Phong vẫn còn nhớ rõ nụ cười này của nàng.

Lạc Vũ Minh choàng tay qua vai nàng rất đúng lúc, còn vuốt ve cánh tay nàng một cách yêu thương, trù mến...

“Nếu Thu chương môn đã có lời mời nồng nhiệt như thế...” Tần Phong vừa nói vừa từ từ đứng dậy, thở hắt ra một hơi thật dài. “Văn bối từ chối thì bất kính quá!”

Bốn phía của võ đài trở nên xôn xao vì thấy Tần Phong đã đứng lên, tất cả mọi người đều mở to mắt, ánh mắt đổ dồn về phía y. Những người đứng phía sau cũng bắt đầu chen lấn tới trước, gây nên cơn náo động.

Tần Phong tung người bay lên võ đài, tà áo trắng nhẹ nhàng phát phơ trong gió trông hết sức xuất trần. Nhờ có áo trắng làm nền, dung mạo khôi ngô, anh tuấn kia càng trở nên bất phàm. Ánh mắt lấp lánh như sao đầy vể kiên định và cố chấp. Đôi môi hơi mỏng khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm. Y mang nụ cười mê hồn này

để nhìn một lượt tất cả những người bên dưới, duy chỉ không thềm liếc mắt nhìn Mạc Tình một cái.

Khuôn mặt vốn không đến nỗi xấu xí lắm của Thu Nhất Lôi bỗng khiến người ta muốn nôn ọe.

Đường Kiệt bỗng ép giọng xuống thật nhỏ: “Bất luận lúc nào thì Tần Phong cũng có thể cười được, nhưng những lúc khác nhau thì nụ cười ấy có ẩn ý khác nhau, khi hiểu được cảm xúc ẩn chứa sau nụ cười ấy thì sẽ phát hiện hẳn rất có sức hút, không nữ nhân nào có thể kháng cự được... Cô thấy đúng không. Lạc phu nhân?”

Mạc Tình nhìn Thu Nhất Lôi tung một chiêu Kiếm Bay Đầy Trời, Tần Phong thì vội vàng né tránh. Đồng thời lúc đó, Thu Nhất Lôi chiêu thức linh hoạt, biến hóa vô cùng mà tung ngay chiêu tiếp theo, chiêu nào chiêu nấy có khí thế bức người. Tần Phong chỉ phòng thủ chứ không tấn công, rất nhiều lần suýt trúng phải đòn hiểm của Thu Nhất Lôi, may mà y là Tần Phong, nếu không thì có chết mười lần cũng không đủ.

Nghe Đường Kiệt hỏi thế, nhất thời Mạc Tình không biết phải trả lời thế nào. “Có lẽ là thế.”

“Phu nhân xem rất chăm chú, không biết có hiểu hay không?”

“...” Nàng nhìn sang Đường Kiệt, vẻ mặt của hắn thâm sâu khó lường, ánh mắt rất sắc sảo.

“Lạc phu nhân cảm thấy ai sẽ thắng trong trận tỷ thí này?”

Nàng nghĩ ngợi một chút rồi trả lời: “Theo ta thấy thì Thu chương môn đã chiếm thế thượng phong, Tần Phong hoàn toàn không có sức mà chống lại nữa.”

Lạc Vũ Minh tiếp lời vì không đồng ý: “Thu Nhất Lôi đã đấu mấy chục trận, tiêu phí khá nhiều thể lực. Kế đợi kẻ địch tiêu hao hết sức rồi mới tấn công này của Tần Phong rất hay, ra tay chưa đầy ba mươi chiêu sẽ nắm chắc phần thắng.”

Đường Kiệt nói: “Chiêu ngồi đợi người khác tiêu hao thể lực này ai mà chẳng biết dùng, vấn đề là phải xem ai nhẫn nại được tới cùng mà thôi.”

Mạc Tình không xem nữa. Nói thật thì trận tỷ thí này cũng chẳng có gì đáng để hồi hộp theo dõi cả.

Tần Phong sớm đã hiểu rõ từng chiêu thức của Thu Nhất Lôi, chỉ cần Thu Nhất Lôi sử dụng chiêu thức ấy thêm lần nữa thì chắc chắn sẽ phải thất bại. Mà Thiên Sơn kiếm pháp chỉ vốn vẹn có ba mươi sáu chiêu, cho nên Tần Phong đánh chưa đầy ba mươi chiêu là có thể thắng.

“Ngài hiểu Tần Phong lắm sao?” Mạc Tình hỏi Đường Kiệt. Không biết tại sao nhưng nàng phát hiện hôm nay Đường Kiệt nói rất nhiều, nhất là thường xuyên muốn trò chuyện với nàng, có vẻ rất khác thường.

“Tần Phong là một người rất đơn giản, rất dễ để hiểu huynh ấy.”

“Đơn giản?” Mạc Tình không hề đồng tình với câu nói này của Đường Kiệt. Nàng luôn cảm thấy Tần Phong thâm sâu đến khôn lường, nàng mất bảy năm mà vẫn không thể nào nhìn thấu được y.

Đường Kiệt di chuyển xe lăn đến gần Mạc Tình thêm một chút: “Cô đừng nhìn vào vẻ mặt của huynh ấy, đừng nghe những gì huynh ấy nói, đặc biệt là đừng nhìn nụ cười của huynh ấy, chỉ cần nhìn vào đôi mắt là có thể thấu hiểu được huynh ấy.”

Nàng vẫn không cách nào hiểu nổi, bởi vì mỗi lần Tần Phong nhìn nàng thì ánh mắt y đều mờ màng, luôn có rất nhiều thứ pha tạp ở trong ấy.

Nàng đã từng thử rất nhiều lần, muốn nhìn thấu ý nghĩ thật sự của y qua đôi mắt ấy nhưng kết quả vẫn là vô ích.

“Đương nhiên là cô không thể nào hiểu được ánh mắt của hắn.” Lạc Vũ Minh lạnh lùng nói chen vào. “Bởi vì, những lúc hắn nhìn cô, đến cả bản thân hắn còn không biết mình đang nghĩ gì nữa là!”

Đường Kiệt bật cười, giống như vừa nghe một câu chuyện khá hài hước, cười một cách rất cường điệu: “Ta tưởng rằng Tần Phong chỉ mất hồn mất vía vì một nữ nhân thôi chứ...”

“Một nữ nhân?”

“Con người Tần Phong ngạo mạn, lạnh lùng, lập di, phóng khoáng nhưng lại rất thẳng thắn, vô tư và lương thiện. Với võ công và cá tính của huynh ấy, chắc chắn có thể vùng vẫy trong giang hồ như cá gặp nước, đáng tiếc lại gặp phải nữ ma đầu kia. Nữ nhân đó xé nát sự ngạo mạn của huynh ấy, làm tan chảy sự lạnh lùng của huynh ấy, đập tan sự lập di và phóng khoáng của huynh ấy, cuối cùng còn bóp chết sự thẳng thắn, vô tư và lương thiện của huynh ấy nữa!”

“Thế sao?” Mạc Tình cảm thấy dường như mỗi câu nói của Đường Kiệt đều có ẩn ý, giống như muốn thăm dò điều gì từ nàng vậy. Vì thế, nàng cố che giấu những con sóng đang cuộn lên trong lòng mình, buộc mình phải bình tĩnh mà ứng đối.

“Nếu là Tần Phong của trước kia, chắc hẳn huynh ấy sẽ không vì một người mình không yêu mà quyết đấu với người khác.”

Ánh mặt trời buổi chiều trở nên nóng bức hơn, chiếu vào làm mắt nàng khó chịu. Một giọt nước mắt nhỏ xuống bộ y phục mà đỏ tươi.

Đường Kiệt nhìn vào mắt nàng, ung dung nói: “Huynh ấy hoàn toàn không muốn ra tay, nếu không Thu Nhất Lôi đã thua từ lâu rồi.”

Làm sao nàng lại không biết điều đó cơ chứ! Nàng và Tần Phong đã từng giao chiến với nhau, nàng biết một khi y đã xuất chiêu thì sẽ dùng toàn lực để đánh, dứt khoát và quyết liệt. Nhưng bây giờ mỗi chiêu thức của y đều lộ ra sự chân chừa, lưỡng lự.

Đường Kiệt lại nhích xe lặn đến gần nàng hơn nữa, kề sát vào tai nàng, nói nhỏ: “Sáng sớm hôm nay huynh ấy đã hỏi ta nếu cô có võ công thì có thể dùng nội lực để bảo vệ tâm mạch, giữ lại tính mạng hay không.”

“Cái gì?” Nàng cả kinh, hỏi lớn tiếng.

“Huynh ấy mà không còn võ công thì chẳng khác nào tự tìm đường chết. Đâu phải ai cũng may mắn như cô, có thể bình an vô sự ẩn mình suốt sáu năm trời...”

...

Cuối cùng, mũi kiếm của Tần Phong dừng lại ngay trước cổ họng của Thu Nhất Lôi.

Thu Nhất Lôi toát mồ hôi lạnh.

Long bảo chủ nhẹ nhàng vỗ tay cổ vũ.

Long Thanh Nhi hưng phấn đến mức gần như không ngồi yên được.

“Ta tuyên bố người thắng cuộc trọng đọat tỷ thí hôm nay là...” Uông tổng quản còn chưa nói hết lời thì đã có người cắt ngang: “Đội đã!”

Khi giọng nói của Lạc Vũ Minh cất lên thì Mạc Tình mới phát hiện chiếc ghế bên cạnh mình đã trống không, còn Đường Kiệt thì lắc đầu: “Ta đã nói là ai cũng biết dùng chiêu đợi người khác tiêu hao thể lực này mà, vấn đề là phải xem ai nhận nhịn được tới cuối cùng.”

Lạc Vũ Minh chậm rãi bước lên võ đài, vẻ mặt hết sức ung dung.

Tần Phong ngơ ngác lùi một bước, nhìn xuống phía dưới, nhíu mày hỏi: “Minh, tại sao vậy?”

Mấy ngàn ánh mắt khác thường không nhìn Lạc Vũ Minh nữa mà đổ dồn về phía Mạc Tình, Tần Phong cũng nhìn về phía nàng theo họ.

Lạc Vũ Minh nhận cô hội này tung một kiếm. Tần Phong không hề có sự chuẩn bị trước chiêu thức hết sức đột ngột này.

May mà trước giờ phản ứng của y vẫn nhanh nhẹn hơn người thường nên nhanh chóng lách người, né sang một bên. Nhưng cánh tay y vẫn bị kiếm cắt trúng, máu đỏ nhuộm hồng cả tà áo trắng.

Mạc Tình hét lên một tiếng, giật mình đứng bật dậy.

Nàng nhớ rất rõ lúc này trước khi đến đây Lạc Vũ Minh đã nói: “Bộ y phục này cô để dành mặc cho Tần Phong xem đi!” Bây giờ mới hiểu hàm ý của câu nói này.

Hắn muốn giết Tần Phong!

Lạc Vũ Minh hoàn toàn không cho Tần Phong có cơ hội được nghỉ ngơi, liên tục tung mấy chiêu, chiêu nào chiêu này đều hiểm độc, không chừa chút đường sống.

Thân mình của Tần Phong cứ lách qua lách lại giữa những đường kiếm, cực kỳ nguy hiểm nhưng thanh kiếm trong tay y vẫn nằm yên, không được rút ra khỏi vỏ.

Đối với Mạc Tình thì quyết đấu là một chuyện hết sức bình thường, đối mặt với đối thủ có lợi hại tới đâu đi nữa thì nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi, nhưng lúc này nàng cảm thấy như thanh kiếm của Lạc Vũ Minh đang lượn quanh người mình, đáng sợ tới nỗi khiến nàng thấy ngẹt thở.

“Tần Phong!” Trong tình huống ấy, nàng hoàn toàn không còn hơi sức đâu mà bận tâm tới chuyện những người khác sẽ nghĩ thế nào, chỉ biết chạy nhanh tới bên võ đài, nắm lấy bậc đá cao hơn vai mình, hét lên: “Sao chàng còn chưa đánh trả? Hắn

muốn giết chàng đây!”

Động tác của Tần Phong chậm một nhịp vì câu nói ấy, nên kiếm của Lạc Vũ Minh lại cắt qua vai trái của y khiến chiếc áo trắng lại có thêm một vết máu đỏ...

Mạc Tình cắn răng, đạp chân lên bậc đá để bò lên võ đài, không thèm nhìn những ánh mắt khinh bỉ còn sắc bén hơn cả đao kiếm phía trước, chắn giữa Tần Phong và Lạc Vũ Minh.

“Đủ rồi! Lạc Vũ Minh, chàng đã nhẫn nhịn người tới mức này, người còn chưa thỏa mãn hay sao?”

“Thế nào, cô đau lòng rồi à?” Lạc Vũ Minh tra kiếm vào vỏ, nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng, nham hiểm.

“Người!” Nàng biết có tranh luận với Lạc Vũ Minh cũng vô ích nên đành quay người lại, nói với Tần Phong: “Đừng đấu nữa! Đấu nữa thì không còn mạng để về đâu.”

Tần Phong quay mặt qua, lãnh đạm trả lời: “Lạc phu nhân, đa tạ sự quan tâm của nàng nhưng đã tử võ thì đương nhiên khó tránh khỏi thương vong. Ta không sao đâu!”

Long bảo chủ cố ý đằng hắng vài tiếng thật to, Uông tổng quản lập tức hiểu ý nên đứng dậy ngăn cản: “Lạc Vũ Minh, cậu và Tần Phong có ân oán cá nhân gì thì mời hai người tự giải quyết riêng với nhau, còn đây là võ đài tử võ chiêu thân của Long tiêu thư, về lý thì cậu đã có thể thất, không có tư cách tham gia tử thí, mời cậu rời khỏi đây!”

Lạc Vũ Minh hừ lạnh một tiếng, dùng giọng nói rõ ràng, mạnh mẽ đủ để ngàn người nơi đây nghe thấy mà hỏi: “Vậy xin hỏi Tần thiếu hiệp một câu, người đã có thê thất chưa?”

Tần Phong giữ chặt vai trái, liếc nhìn Mạc Tình một cái, quay mặt đi, im lặng không trả lời.

Phía dưới, bắt đầu có người xì xầm bàn tán.

“Tần Phong có thê thất rồi sao?”

“Chưa nghe ai nói mà...”

“Khó nói lắm. Không ai không biết hắn ta phong lưu...”

“...”

Mặt Long bảo chủ lập tức biến sắc, ông ta lại che miệng ho vài tiếng.

Uông tổng quản vừa định lên tiếng thì Lạc Vũ Minh lại cất cao giọng: “Còn nữa, Tần Phong, người có dám thề với trời đất rằng ba ngày trước người không làm chuyện vượt quá luân thường với nương tử của ta không?”

Không gian lập tức lặng ngắt như tờ, không khí yên ắng như cõi chết, người nào

người nầy đều nín thở nhìn Tần Phong ở trên võ đài.

Thế nhưng y vẫn im lặng không nói gì.

“Lạc Vũ Minh, ngươi đừng ăn nói bậy bạ!” Mạc Tình thanh minh giúp y.

“Ta nói bậy?” Lạc Vũ Minh chỉ vào nàng, cười lạnh. “Tần Phong, tôi qua ngươi đã nói những gì với cô ta? Nếu ta nhớ không lầm thì ngươi đã nói ngươi chưa từng yêu Long Thanh Nhi, người ngươi yêu thực sự là cô ta!”

Tần Phong nắm chặt tay. Cũng bởi cử động mà vết thương trên cánh tay lại không ngừng trào máu.

Y nhìn Mạc Tình rồi lại nhìn Long Thanh Nhi đang che mặt chạy khỏi võ trường, mở miệng nhưng lại không thể phát ra bất cứ tiếng nào.

Nam Cung Lăng vừa định đứng dậy thì bị Nam Cung Bùi Âm ngăn cản. Ông ta chỉ vào gương mặt tái mét của Long Thừa Vân rồi chỉ lên võ đài, lắc đầu.

Còn Đường Kiệt thì vẫn giữ nguyên bộ mặt thâm sâu khó lường.

“Tại sao không trả lời?” Lạc Vũ Minh cười vài tiếng rồi nói lớn tiếng hơn giữa những tiếng xì xào dè bỉu của những người phía dưới: “Nếu ngươi đã không thừa nhận...”

Lạc Vũ Minh yung mạnh tay, tung một chưởng vào giữa mặt Mạc Tình. Hấn dùng lực rất mạnh, tốc độ cũng rất nhanh.

Mạc Tình tuyệt vọng nhắm mắt lại. Nàng biết Lạc Vũ Minh muốn giết nàng thì sẽ không ra tay ngay trước mặt Tần Phong. Nàng cũng biết một khi Tần Phong mà ra tay thì chẳng khác nào thừa nhận sự chỉ trích của Lạc Vũ Minh ngay trước mặt bao nhiêu người.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Tần Phong ôm chầm lấy nàng, xoay nửa vòng thập đẹp để dùng thân mình chắn một chưởng kia.

“Phong!” Mạc Tình nhìn máu trào ra từ khóe miệng của Tần Phong, tựa như đang lạc giữa cơn ác mộng, trời đất như sụp đổ.

Lạc Vũ Minh xuất chưởng không hề nhẹ, không cần nói cũng đủ biết y bị nội thương nặng tới đâu.

Nhưng nội thương có nặng cỡ nào cũng có thể chữa lành, còn thân bại danh liệt thì không thể cứu vãn.

Lạc Vũ Minh kéo nàng về phía mình, kề miệng vào tai nàng thì thầm: “Cô nhìn rõ rồi chứ? Cô còn nhớ ta đã từng nói là khiến hấn mất hết tất cả không?”

“Ngươi điên rồi!”

“Ta vốn không định làm tới mức tuyệt tình như thế, là do cô ép ta thôi! Ta tốn bao nhiêu công sức làm những chuyện này là để cô biết kết quả của việc chọc giận Lạc Vũ Minh ta!” Lạc Vũ Minh bóp chặt cánh tay nàng, nghiến răng nói: “Chẳng phải

cô yêu hắn sao? Chẳng phải cô rất nhớ hắn sao? Chẳng phải cô hy vọng hắn sống hạnh phúc sao? Ta nhất định sẽ khiến cô tận mắt chứng kiến hắn trở nên thân bại danh liệt như thế nào”

“Cô hỏi tất cả những người bên dưới xem loại đàn ông như thế có đáng để cô yêu không?” Nói xong, hắn kéo nàng đi xuống dưới võ đài.

“Đợi đã!” Tần Phong đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cổ tay nàng. Bởi vì gắng sức nên vết thương trên cánh tay y lại trào máu, máu nhỏ từng giọt xuống đất. Y nhếch môi, trên mặt là vẻ kiên quyết trước nay chưa từng thấy: “Tình nhi, ta có vài câu muốn nói với nàng.”

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt là sự si tình chưa bao giờ thay đổi.

Giờ khắc ấy, sự trào phúng và chỉ trích của những người bên dưới đã không còn quan trọng nữa. Y không để tâm thì nàng còn để tâm làm gì!

Nàng dùng hết sức để rút cánh tay mình ra khỏi tay Lạc Vũ Minh. “Chàng nói đi...”

Tần Phong đưa tay ra, giật mạnh một cái. Mạc Tình đứng không vững nên lập tức nhào vào lòng y.

Tần Phong kề sát mặt nàng, hơi thở ngắt quãng phả bên tai nàng. “Đường Kiệt hận nàng thấu xương, nếu hắn nhận ra thân phận của nàng thì chắc chắn sẽ không để nàng đi.”

“Ta biết..”

Tần Phong đột nhiên nắm chặt cổ tay Mạc Tình, một luồng chân khí cực mạnh chạy vào kinh mạch của nàng. Nguồn nội lực mạnh mẽ chạy vào cơ thể trống rỗng, nhanh tới mức như muốn xé toang cơ thể nàng để vào.

Nàng vùng vẫy muốn tránh, muốn ngăn lại nhưng cả người đều bị luồng chân khí kia không chế, không thể nhúc nhích, thậm chí không thể nói chuyện.

Tần Phong ôm nàng chặt hơn một chút, nụ cười vẫn rất trấn tĩnh. “Lát nữa nàng hãy xông ra từ phía Nam Cung thế gia. Nam Cung Lăng đã hứa với ta là sẽ không làm hại nàng, Khúc Du thì chắc chắn sẽ giúp nàng.”

Nàng mở to mắt nhìn y, nước mắt chảy dài trên má.

Tần Phong đã bị nội thương, lúc này còn truyền nội lực cho nàng thì chẳng khác nào tự tìm đến cái chết.

Nàng rất muốn nói: “Đừng mà!” nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Hôm nay nàng rất đẹp, ta thích nàng mặc y phục màu đỏ... Nó có thể khiến ta nhớ lại những ký ức tươi đẹp.. Tình nhi, người khác có nói gì cũng không sao, vì ta đâu có quan tâm bọn họ hiểu được... những gì ta làm đều là muốn tốt cho nàng.”

Y cố gắng mím môi lại, những lời nó ra đã không rõ ràng nữa.

Còn nàng chỉ biết trơ mắt nhìn máu đang trào ra từ khóe miệng y.

“Theo Lạc Vũ Minh đến đại mạc, đừng bao giờ về đây nữa, hãy quên ta đi... Thật ra huynh ấy cũng rất yêu thương nàng. Sáng hôm qua huynh ấy đã đến tìm ta và nói huynh ấy có thể không hận, có thể không có gì cả, chỉ muốn giữ nàng bên cạnh huynh ấy, cho dù mỗi ngày chỉ ngắm nàng từ xa...”

Mạc Tình rất muốn bật cười. Đây là những lời đáng buồn cười nhất mà nàng được nghe trong đời này, và cũng chỉ có Tần Phong mới tin những lời nói dối trá ấy.

“Cây hoa vàng đã trở đầy hoa, mỗi ngày đến lúc chạng vạng là lại được mặt trời nhuộm ánh vàng kim, nàng không muốn về lại đó để ngắm thêm lần nữa sao?” Một ngụm máu phun ra từ miệng y, bắn tung tóe khắp sàn đất. “Nếu còn có cơ hội, ta rất mong được nhìn cây hoa vàng thêm lần nữa, cùng nàng ngồi dưới gốc cây ngắm mặt trời mọc... ăn bữa cơm do chính tay nàng nấu, không ngừng nói với nàng rằng: ta rất nhớ nàng. Nàng có biết sáu năm qua ta luôn mơ thấy giấc mơ ấy không...”

“Không!” Đau thương và tuyệt vọng đã khiến chân khí trong người nàng nhanh chóng tụ lại, phá tan sự kiềm chế của y.

Đáng tiếc vẫn quá chậm, Tần Phong đã bị nguồn nội lực này đánh bay xa.

Long Thừa Vân và Nam Cung Bùi Âm đều đứng bật dậy, mặt biến sắc.

Đường Kiệt và Nam Cung Bùi Âm đưa mắt trao đổi với nhau, gật đầu, xua tay ra hiệu cho mọi người đừng vội manh động.

Lạc Vũ Minh còn chưa hiểu rõ tình hình thì đã bị Mạc Tình đánh một chưởng trúng ngực đập vào con sư tử đá trên góc võ đài.

Lạc Vũ Minh hoảng hốt đến ngất người, nhưng Tần Phong còn chấn kinh hơn cả hắn.

“Tại sao?” Tần Phong gắng hết sức đứng dậy, kéo tay áo nàng hỏi. “Nàng đang làm gì vậy?”

“Ta đã từng nói là sẽ băm vằm hắn ra thành ngàn mảnh. ta nói được thì làm được! Lạc Vũ Minh...”

Mạc Tình lại đánh thêm một chưởng, thấy Lạc Vũ Minh thản nhiên nhắm mắt lại như chờ đợi cái chết thì lập tức thu tay về. “Người muốn chết à? Ta sẽ không giết người, ta muốn người sống, muốn người sống mà còn đau đớn hơn cả chết.”

“Nàng nói gì vậy?” Tần Phong kéo nàng lại, hai mắt đầy những sợi tơ máu mờ trùng trùng. “Nàng vừa nói cái gì? Nàng nói lại lần nữa xem!”

Mạc Tình bật cười. Nàng nhìn thấy nụ cười mê hồn của mình trong mắt của Tần Phong. “Ta đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, chàng có từng thấy ta dao động chưa? Bao nhiêu uất ức, tủi nhục ta cũng có thể chịu đựng được, chàng có từng thấy ta dao động chưa? Ta nói đời này nguyện không xa rời chàng, bất luận sống hay chết. Ta đã làm được, tại sao chàng lại không tin ta?”

“Nàng...” Tần Phong không đứng vững được nữa, loạng choạng nên phải dựa vào con sư tử đá, dùng sức đè chặt ngực mình.

“Ta có thể dùng thân thể mình để đánh cược, ta có thể để cho lưỡi kiếm của chàng đâm vào tim ta, ta có thể vì chàng mà phê bỏ võ công, vứt bỏ Du Minh Môn thì lẽ

nào không chịu được một năm cô đơn? Phong, ta không để tâm việc mình đã chịu bao nhiêu khổ nhọc vì chàng, nhưng chàng lại cho ta là loại đàn bà lẳng lơ, bất trạch sao?”

Tần Phong đè chặt ngực mình, chân khí không vận hành được nên y ho khù khụ, máu thấm ướt cả người.

Lạc Vũ Minh lau vết máu trên miệng, cười điên loạn. “Ta đã nói hử không đáng để cô yêu rồi mà cô không chịu tin... Sự cố chấp và tương tư của cô trong sáu năm qua hoàn toàn chẳng đáng.”

Tần Phong nhìn nàng, mắt đã ươn ướt.

“Xin lỗi nàng!” Y quay mặt đi, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

“Chàng không có gì phải xin lỗi ta, tất cả đều do ta cam tâm tình nguyện.” Nàng nhặt thanh kiếm của Tần Phong lên, nắm tay Tần Phong, đan những ngón tay vào nhau. “Trời về chiều rồi, chàng có muốn đi ngắm mặt trời lặn không?”

Tần Phong rút tay mình lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cho dù không thể nhìn thấy mặt trời mọc thì ít nhất cũng còn cơ hội ngắm mặt trời lặn lần cuối... Cho dù không thể bên nhau trọn đời trọn kiếp thì ít nhất cũng còn đêm cuối cùng. Đối với ta, như thế là đủ!”

Nàng nhét viên thuốc màu trắng lúc trước vào miệng Tần Phong, nắm lấy tay y, bước từng bước xuống võ đài.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt khiếp sợ, vừa rút kiếm vừa lùi từng bước.

Điều này cho thấy tuy sáu năm trôi qua nhưng sức ảnh hưởng Du Minh Môn vẫn chưa hoàn toàn biến mất...

Hôm ấy, trước mắt nàng đều là màu đỏ. Không biết là do bầu trời âm u bị ánh chiều tà nhuộm đỏ hay là thế giới trước mắt nàng bị máu nhuộm đỏ.

Nàng không nhớ mình đã giết chết bao nhiêu người, cũng không nhớ rõ Tần Phong đã nói bao nhiêu lần câu: “Đừng..”

Điều duy nhất mà nàng còn nhớ là:

“Cây hoa vàng đã trở đầy hoa, mỗi ngày đến lúc chạng vạng là lại được mặt trời nhuộm thành ánh vàng kim..”

...

Lúc nàng đang định giao chiến với Nam Cung Bùi Âm thì Khúc Du đột nhiên ra tay, giúp nàng giữ chân Nam Cung Bùi Âm, còn những người khác của Nam Cung thế gia thì đứng về phía Nam Cung Lăng, không ai ra tay.

Đến khi Long Thừa Vân và Đường Kiệt chạy tới nơi thì nàng và Tần Phong đã xông ra khỏi vòng vây, thả người nhảy xuống từ đỉnh núi có mặt trời lặn.

....

Những đám mây trắng ngàn năm vẫn cứ lượn lờ trên đỉnh Hoa Sơn.

Bầu trời đỏ ối như máu dần chìm trong màn đêm tối tăm, tĩnh mịch.

Mùa này vốn không phải lúc cây hoa vàng nở hoa nhưng trên cây lại trổ đầy hoa vàng.

Tần Phong ngồi dưới gốc cây, nhẹ nhàng vuốt mái tóc hơi rối của Mạc Tình.

Một cơn gió ùa qua, thổi tung vạt áo trắng của y, làm rơi những chiếc lá đã chuyển vàng trên cây, mang đi chút linh hồn thể lương.

“Tình nhi, sau khi ta chết, nàng phải chân hưng Du Minh Môn, biến giấc mơ ngày xưa của nàng trở thành sự thật.”

“Ta chỉ muốn chàng có thể sống tiếp!”

“Ta có sống tiếp thì cũng chỉ còn lại sự áy náy và tự trách mà thôi.” Nhìn những chiếc lá cuốn theo cơn gió, trong đầu Tần Phong lại đột nhiên hiện lên bóng người u buồn đứng dưới gốc cây hoa vàng, mang nụ cười làm say lòng người khi chạy về phía y. “Tình nhi, ta không đáng để nàng yêu thương, bởi vì từ đầu tới cuối ta chưa từng yêu nàng, đối với nàng, ta chỉ có sự áy náy và trách nhiệm.”

Nàng cố nén nước mắt, gạt đầu.

“Người như ta không xứng để có được tình yêu của nàng, càng không xứng để nàng đau lòng. Vì thế hãy hứa với ta, phải sống cho tốt...”

“Chàng yên tâm, ta sẽ tiếp tục sống thật hạnh phúc!”

“Nhớ đó! Kiếp sau đừng yêu phải loại đàn ông không có trái tim như ta...”

“Nhất định sẽ không!”

Máu nhuộm đầm làn váy trắng tinh của Mạc Tình, đây là ngụm máu cuối cùng của Tần Phong...

Tình là thứ động lòng người nhất, nàng tên Mạc Tình nhưng cả đời lại khổ vì tình.

Gió là thứ vô tình nhất nhưng lại vì tình mà dừng bước, cuối cùng biến mất trong không khí.

Gió đã đi qua nhưng lá vẫn cứ rơi lả tả. Dưới gốc cây còn một dáng người cô độc – Lạc Vũ Minh – kẻ sống sót nhưng đau đớn hơn là phải chết.

Hắn ngẩn ngơ đứng đó mà nhìn Mạc Tình.

Nữ tử thích mặc y phục màu trắng, nằm sõng soài bên cửa sổ để gió thổi bay đám lá vàng.

Nữ tử trung trinh với tình yêu, đến chết vẫn không thay đổi. Đáng tiếc người nàng yêu có chết cũng không chịu để nàng biết y vẫn luôn yêu nàng!

Hắn giày vò, hành hạ nàng suốt sáu năm qua là bởi vì hắn hận sự cố chấp, đến chết cũng không thay đổi của nàng, hận nàng ngày ngày đối diện với hắn nhưng trong lòng luôn nhớ đến người đàn ông khác.

Lời kết

Bạch Đồng trải một cuốn sách còn trắng ra, cầm bút lên, cẩn thận viết vào mấy chữ.

Chuyện giang hồ - Quyển thứ hai: Du Minh Môn

Từ khi Du Minh Môn xuất hiện trên giang hồ liền dấy lên gió tanh mưa máu, sau đó tiêu diệt các đại môn phái...

Mấy năm sau, Du Minh Môn lại trỗi dậy lần nữa, nhưng lập thêm điều thứ nhất trong môn quy: “Hễ là người của Du Minh Môn thì nhất định không được động lòng yêu thương, kẻ nào làm trái không tha.”

Môn chủ của Du Minh Môn lại tái xuất giang hồ, tiêu diệt Đường Môn, bảy ngày sau giết bảo chủ Long Thừa Vân của Long Gia Bảo, bảy ngày sau quyết đấu với Nam Cung Bội Âm của Nam Cung thế gia.

Trong vòng hai mươi năm sau đó, không ai có thể đấu lại Du Minh Môn!

Nam Cung Lăng đợi nàng viết xong thì cầm lấy quyển sách đọc thật kĩ, nhìn thấy kết cục thì không khỏi nhú mày, hỏi: “Tại sao không viết sự thật?”

Bạch Đồng ngồi thẳng người, bụng chén trà Bích La Xuân còn nóng hổi bên cạnh.

“Lúc còn rất nhỏ, ta đã từng được ông kể cho nghe một câu chuyện. Trước đây rất lâu, có một người dùng cả đời mình đi khắp nơi để tìm “sự thật”. Người này vượt qua trăm sông ngàn núi, cuối cùng tìm thấy một con quái vật có bề ngoài cực kỳ đáng sợ trong một hang động. Con quái vật kia há mồm tanh tưởi ghê rợn nói với người đó: Ta chính là “sự thật”. Quái vật nói; Ta có thể trả cho người, nhưng sau khi rời khỏi đây người phải nói với người khắp thiên hạ rằng ta là thứ đẹp đẽ nhất trên thế gian này, để cho tất cả mọi người đều phải đến tìm ta....

Ngoại truyện 1

Hôm ấy khi Khúc Du tìm thấy Mạc Tình và Tần Phong trên đỉnh Hoa Sơn thì đã là hoàng hôn ngày thứ hai kể từ khi bọn họ rời khỏi Long Gia Bảo.

Trên vách đá cheo leo, trơn trượt, Mạc Tình đang ôm Tần Phong, ôm rất chặt. Mạc cho lá vàng rơi phủ khắp người nàng vẫn ngồi bất động. Trên gương mặt nàng không hề có một giọt lệ nhưng trong mắt chỉ còn vẻ tuyệt vọng như tro tàn. Cách đó không xa, Lạc Vũ Minh cũng đứng yên không động đậy, mái tóc rối tung. Vẻ mặt của hắn hơi khác thường, ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa xa, miệng còn lẩm bẩm những câu khó hiểu: “Chết rồi cũng tốt. Chết rồi cũng tốt...”

Khúc Du cả kinh, vội vã lao đến bên Mạc Tình nhìn thật kĩ Tần Phong đang nằm trong lòng nàng. Hai mắt nhắm lại, trên môi vương nụ cười nhẹ, nhìn giống như đang ngủ say, hơn nữa còn mơ một giấc mơ rất đẹp.

Khúc Du cúi người, đặt tay lên cổ tay y thăm dò kinh mạch. Cánh tay cứng ngắt và lạnh lẽo của y đã không còn chút dấu hiệu của sự sống. Mặc dù Khúc Du luôn đồ hết mỗi hận diệt môn của Du Minh Môn lên đầu Tần Phong, ước gì y chết không chỗ chôn thân nhưng lúc này, khi thật sự chứng kiến cái chết của y, nàng bỗng thấy thương cảm. Thương cảm cho Mạc Tình và cũng cảm thương cho mối tình si không có kết thúc tốt đẹp này của họ.

Cúi đầu nhìn Mạc Tình, cô hòng Khúc Du trở nên khàn khàn. Nàng thì thầm an ủi: “Môn chủ, người chết thì không thể sống lại được. Hãn truyền toàn bộ nội lực của mình cho người là muốn người có thể tiếp tục sống tốt.”

Mạc Tình gật đầu, nhẹ nhàng áp sát mặt mình vào mặt Tần Phong. “Ta biết. Ta chỉ muốn ôm chàng thêm một lát. Bao năm qua, ta cứ ngỡ rằng mình không còn cơ hội để ôm chàng, nắm chàng như thế này nữa...”

“...” Đây chính là cơ hội cuối cùng của nàng.

Khúc Du lẳng lặng lui ra sau, đứng bên cạnh nàng, không quấy rầy nữa.

Trời tối rồi lại sáng. Lá cây rơi rụng lại phủ thêm một tầng dày. Lạc Vũ Minh cứ đi quanh vách núi, khi thì cười, khi thì khóc, giống như đã phát điên vậy.

Mạc Tình vẫn không nhúc nhích, chỉ ôm chặt Tần Phong.

Dưới ánh ban mai ấm áp, Khúc Du ngắm nhìn Mạc Tình. Trong mắt người trong giang hồ, thậm chí trong mắt Tần Phong, vị môn chủ Du Minh Môn từng làm cho người trong võ lâm nghe thấy phải biến sắc mặt này chính là một ác ma bạo tính khát máu, giết người không gớm tay, là một nữ ma đầu người người đều muốn tiêu diệt nhưng thật ra, trong mắt Khúc Du, nàng không phải như thế. Nàng chỉ là một nữ nhân mang theo nguồn gốc của tai họa khi đến với thế giới này...

Bất giác Khúc Du lại nhớ đến Du Minh Môn. Hay nói chính xác hơn, nàng chưa bao giờ ngừng hoài niệm về nó.

Trước chín tuổi, Khúc Du luôn nghĩ rằng vận mệnh của mình đã định là phải nghe người khác sắp đặt, có thể bị bán vào nhà giàu để hầu hạ chủ nhân, có thể bị bán vào kỹ viện để hầu hạ đàn ông, hoặc cũng có thể bị đánh thành tàn phế, đi xin ăn trên phố, kiếm tiền cho bọn lừa đảo bởi những cô gái bên cạnh nàng đều có số phận như vậy....

Có năm mơ nàng cũng không thể ngờ được rằng cuộc đời mình sẽ thay đổi chỉ trong một đêm.

Đó là một đêm mưa tuyết mịn màng, nàng đang cuộn mình trên chiếc chiếu, lạnh tới nỗi không thể ngủ được thì bỗng có hai nữ tử mặc y phục trắng như tuyết xông vào. Nàng còn chưa kịp sợ hãi thì ba tên buôn người đang vội vã quơ quần áo kia kêu lên đau đớn rồi ngã gục xuống đất, không động đậy. Sau đó hai người kia liền dẫn nàng rời khỏi căn nhà gỗ tuềnh toàng, gió lùa lạnh lẽo ấy.

Rồi khi được dẫn đến Du Minh Môn, nàng mới biết thì ra trên thế giới tràn ngập băng tuyết này vẫn có một nơi đẹp như cõi thần tiên. Khắp nơi đều là hoa cúc đại, một vật năng chiếu xuyên qua khe núi hẹp tiến vào sơn cốc, đọng trên những đoá cúc đại vàng rực. Ánh sáng ấm áp làm nàng thấy mơ màng.

Băng qua một căn gác bên dòng nước, đi vào trong một động băng lạnh giá, nàng nhìn thấy Mạc Tình và môn chủ đương nhiệm của Du Minh Môn lúc bấy giờ. Khi ấy Mạc Tình mới tám, chín tuổi, mặc bộ quần áo màu vàng tươi, đẹp như đám cúc đại vàng rực bên ngoài, toát ra ánh sáng chói lọi lóa mắt khiến nàng ngấm đến ngẩn ngơ, cứ ngỡ mình đang thấy tiên nữ ở trên trời.

Mãi đến khi nghe thấy người dẫn mình đến đây nói: “Bái kiến môn chủ”, nàng mới cuống cuống quỳ xuống, phủ phục dưới đất, dập đầu thật mạnh.

“Đã làm xong mọi chuyện chưa?” Môn chủ lên tiếng hỏi. Bà mặc y phục trắng, mặt che khăn lụa mỏng chỉ để lộ cặp mắt sắc lạnh đến thấu xương.

“Thưa môn chủ, đã làm xong rồi. Cô bé này năm nay chín tuổi, người thôn Lê, cha mẹ chết vì bệnh dịch, người trong thôn hầu như đều chết cả. Nó không nơi nương tựa, bị lũ quan tham ở địa phương bán cho bọn buôn người. Tư chất và căn cốt của nó rất tốt, tuổi cũng xấp xỉ thiếu chủ, rất thích hợp để luyện công cùng thiếu chủ.”

“Ừ” Môn chủ quan sát nàng một lượt. “Được rồi, sau này ngươi tên là Khúc Du, ở lại Du Minh Môn.”

... Kể từ đó, Khúc Du ở lại Du Minh Môn, luôn đi theo Mạc Tình.

Du Minh Môn nằm trong một khe sâu, bốn mùa đều như xuân, khắp nơi đầy hoa cúc dại, là chốn bông lai tiên cảnh tuyệt vời. Ở nơi đó không có đói khát, không có giết chóc, càng không có sự tổn thương. Còn Mạc Tình thì chỉ là một thiếu nữ đã quen với cô độc. Nàng bị cách ly với thế giới bên ngoài quá lâu nên hoàn toàn không biết người ở thế giới bên ngoài đánh giá mình thế nào, cũng hoàn toàn không quan tâm. Điều duy nhất khiến nàng chú ý chính là ... ánh sao trên bầu trời đêm.

Tuổi còn nhỏ nhưng ngày ngày Mạc Tình đều phải tu luyện nội công trong động bằng ngàn năm không tan ấy từ sáng đến tối. Nàng không vui thích vui đùa như những thiếu nữ bình thường khác, cũng rất ít khi trò chuyện cùng ai, thậm chí rất ít khi cười. Nàng thường ngân ngời, đôi khi ngân nga ngời ngẫm ngời sao sáng nhất ở phương đông mây canh giờ liên.

Có lần Khúc Du không nén được tò mò hỏi nàng: “Người đang làm gì vậy?”

Mạc Tình trả lời: “Ta đang nhìn ngôi sao đó. Mẹ nói với ta mỗi ngôi sao đều tượng trưng cho số mệnh của một người nào đó.” Nàng chỉ vào một ngôi sao lúc ẩn lúc hiện bên cạnh ngôi sao sáng nhất, nói: “Đó là ngôi sao chiếu mệnh của ta.”

Sau đó nàng lại chỉ vào ngôi sao sáng nhất. “Ta đang nghĩ ngôi sao đó tượng trưng cho người nào, tại sao nó lại chói lói hơn những ngôi sao khác?”

“...” Khúc Du không biết trả lời thế nào.

“Gần đây, ta phát hiện hai ngôi sao này càng ngày càng xích lại gần nhau.”

Khúc Du càng không biết nói gì thêm.

Khúc Du cứ ngỡ rằng Mạc Tình mãi mãi không thay đổi. Nàng sẽ mãi mãi sống trong thế giới của riêng mình: hằng ngày luyện công, ngắm ngôi sao sáng nhất phương đông. Nhưng không ngờ Mạc Tình cũng có ngày thay đổi... sau cái lần nàng trở về từ Hoa Sơn.

Nàng bắt đầu thích đánh đàn, Hằng ngày, nàng cứ ôm một cây đàn cổ, đàn không thành khúc thành điệu gì cả nhưng lại rất chăm chỉ, như khi luyện công vậy.

Nàng cũng bắt đầu hay cười, đôi khi đang đánh đàn lại bật cười vô cớ.

Đêm ấy, khi ngắm bầu trời sao, Mạc Tình trò chuyện với Khúc Du, còn hỏi: “Người có phát hiện hai ngôi sao này lại gần nhau thêm không?”

Khúc Du nhìn thật kỹ. Không biết có phải ảo giác hay không mà dường như hai ngôi sao ấy xích lại gần nhau hơn thật.

Nàng hỏi Mạc Tình: “Sao người lại vui vẻ thế?”

Mạc Tình trả lời: “Người đã từng ngắm hoàng hôn trên Hoa Sơn chưa? Nó rất đẹp!”

Từ đó, hằng năm cứ vào cuối thu, Mạc Tình lại lên Hoa Sơn ngắm mặt trời lặn. Khúc Du luôn thắc mắc, cùng là hoàng hôn, tại sao mặt trời trên Hoa Sơn lại hấp dẫn hơn ở Du Minh Môn?

Cuối cùng, đến một ngày, nàng cũng có được câu trả lời.

Đó là bốn năm sau, lão môn chủ qua đời. Mạc Tình tiếp quản Du Minh Môn. Bởi vì một vài lý do không căn cứ, người trong giang hồ lũ lượt kéo đến gây sự phiền toái với Du Minh Môn. Để bảo vệ sự yên bình của Du Minh Môn, Mạc Tình quyết định chính thức khai chiến với đám người tự xưng là danh môn chính phái ấy.

Đúng lúc rối ren, hỗn loạn ấy, trong Từ Trúc Lâm xuất hiện một chàng trai mày kiếm mắt ngài, khôi ngô, phi phàm. Chỉ là chiếc áo màu xanh nhạt hết sức bình thường mà khoác lên người cũng toát lên phong thái khó tả.

Mạc Tình vừa nhìn thấy y đã bật cười, ngay cả đôi mắt cũng ánh lên vẻ tươi tắn. “Khúc Du, lập tức sai người bỏ các cạm bẫy, đừng làm huynh ấy bị thương!”

Khúc Du cảm thấy không ổn nhưng không dám trái lệnh của môn chủ nên có chút do dự: “Nhưng hắn là người do Đường Môn phái tới..”

“Ồ? Sao người lại biết huynh ấy là người do Đường Môn phái tới? Người biết huynh ấy à?”

“Hắn tên là Tàn Phong, là cao thủ số một, số hai trên giang hồ, cũng là bạn chí thân của Đường Kiệt. Thuộc hạ vừa nhận được tin Đường Kiệt cố ý tìm hắn tới để giúp đối phó với chúng ta.”

Thấy vẻ mặt của Mạc Tình hơi khác thường, Khúc Du không thể kìm nén. “Môn chủ, có phải người ... quen biết hắn không?”

“Ừ, ta từng gặp huynh ấy trên Hoa Sơn.”

Khúc Du gật đầu, như đã hiểu ra mọi chuyện nhưng lại không chắc chắn cho lắm. “Vậy được, thuộc hạ lập tức thông báo cho Lan Minh, bảo cô ấy phải cẩn thận, bất luận thế nào cũng không được làm tổn thương Tần Phong.”

Mạc Tình trầm ngâm một lát mới nói: “... Đi đi.”

Nghe thấy hai từ này, Khúc Du liền chắc chắn chuyện mình chưa dám khẳng định khi nãy.

Mạc Tình thích Tần Phong. Thậm chí là rất thích.

Vậy Tần Phong thì sao? Y là đàn ông, là bằng hữu chí thân của Đường Kiệt, y sẽ cho phép mình thích một nữ ma đầu bị người võ lâm căm hận sao?

Không! Sẽ không! Đàn ông trong thiên hạ này đều giống nhau cả. Thứ bọn họ mong muốn chính là sự tán tụng của người khác, sẽ vì nó mà bất chấp tất cả. Còn nữ nhân thường chỉ là vật hy sinh của bọn họ. Nhưng điều làm cho Khúc Du không thể ngờ là Tần Phong lại thật sự khác hẳn những gã đàn ông khác. Y đã động lòng thì chẳng tiếc vứt bỏ mọi thứ, thậm chí cả tính mạng của mình..

Đáng tiếc, cuộc đời y lại quá ngắn ngủi, đến độ chưa kịp nhìn rõ người mình yêu nhất!

...

Không biết qua bao lâu Mạc Tình mới buông Tần Phong ra. Nàng đưa tay phủ bụi dưới đất gốc cây hoa vàng.

“Môn chủ, để thuộc hạ giúp người.”

“Không cần đâu.” Nàng lắc đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu người muốn giúp ta thì đợi sau khi ta chết, hãy an táng ta tại nơi này cùng chàng...”

Khúc Du lặng lẽ gật đầu. Thật ra, dù Mạc Tình không báo thì nàng cũng sẽ làm vậy. “Sống không chung chă, chết phải chung huyệt” là nguyện vọng duy nhất của những người yêu nhau nhưng không thể gần nhau. Có điều, nếu người đã trở thành một đồng xương khô, không còn sinh mệnh nữa thì có bên nhau hay không cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Mai táng cho Tần Phong xong, Mạc Tình đứng dậy, bảo: “Đi thôi!”

“Môn chủ, người muốn đi đâu?”

“Đường Môn, Long Gia Bảo và cả Nam Cung thế gia nữa. Chẳng phải bọn họ vẫn luôn tìm ta sao?”

“...”

Thấy Khúc Du có phần do dự, Mạc Tình dừng bước “Có phải người có gì muốn nói không?”

“Năm đó, đúng là Nam Cung thế gia có tham dự vào chuyện hỏa thiêu Du Minh Môn nhưng Nam Cung Bùi Âm là người chính trực, hoàn toàn khác Long Thừa Vân và Đường Kiệt cho nên..”

Mạc Tình quay lại nhìn Khúc Du, chỉ một ánh mắt là có thể nhìn thấu tâm sự của nàng ta. Nhiều năm không gặp, Khúc Du phát hiện Mạc Tình đã thật sự thay đổi. Đôi mắt từng nhìn thế gian bằng vẻ lãnh đạm nay giống như có thể dễ dàng nhìn thấu mọi chuyện.

“Người yêu hắn rồi à?” Mạc Tình hỏi ngay không kiêng dè.

“Không! Môn chủ, thuộc hạ...”

“Ta sẽ giao hân cho người xử lý...” Ngập ngừng một chút, nàng nói tiếp: “Cuộc đời này quá ngắn ngủi. Dùng nó để hận, chỉ bằng hãy dùng nó để yêu một người nào đó.”

Ngoại truyện 2: Kết thúc hay khởi đầu...

Tuyết trên Đông Cực Sơn không biết đã chồng chất bao nhiêu năm, lớp này phủ lên lớp khác, cũng như sự quanh quẩn trong Thanh Nghiêm Cung này vậy, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ đến nay, Ly Mộ Nghiêu đã ở trong Thanh Nghiêm Cung theo sư phụ Huệ Át Chân nhân học đạo, chưa từng rời khỏi Đông Cực Sơn nửa bước. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chuông phía xa xa, hắn rất muốn được bước ra thế giới bên ngoài xem thử chôn hồng trần phồn hoa cách ly với cùng núi non ngập trùng này phải chăng có khả năng làm con người đảo điên thần trí như sư phụ đã nói.

Có điều, khi hắn kể cho sư phụ nghe ý định của mình thì người luôn bình thản nhưng kiên quyết nói với hắn: “Thề sự vô thường, đời là bể khổ, nhìn thấu hồng trần, bỏ được khát vọng và chấp niệm đối với trần thế thì con mới có thể tu thành chính quả...”

Ly Mộ Nghiêu không hiểu: “Con chưa từng bước vào hồng trần thì làm sao có thể nhìn thấu hồng trần?”

Huệ Át Chân nhân im lặng suy ngẫm một lát rồi bảo: “Thôi được rồi. Ngày mai sư phụ định đến Hoa Sơn thăm một người bạn cũ, con hãy đi theo ta.”

Hắn nhẹ nhàng hành lễ. “Vây đệ tử xin phép đi chuẩn bị.”

Vừa đi vừa nghỉ suốt mấy ngày liền, cuối cùng Ly Mộ Nghiêu và Huệ Át Chân nhân cũng đến tới đỉnh Hoa Sơn.

Núi non trập trùng, lá rơi lả tả. Dưới bầu trời xanh mây trắng, Ly Mộ Nghiêu tình cờ nhìn thấy tấm bia mộ được làm bằng ngọc trắng. Hắn nhẹ nhàng lau lớp bụi đất bám trên thì thấy trên tấm bia không hề khắc tên họ, chỉ để lại hai câu: “Phong quá điệp phiêu linh. Tình đoạn cầm vô âm¹.”

1. Nghĩa là: Gió thổi, lá tung bay. Tình tan, đàn cũng đứt.

“Sur phụ, bọn họ là cố nhân của người ư?”

Huệ Át Chân nhân lắc đầu, vuốt chòm râu lẩm tấm bạc, bảo: “Không ...không phải!”

Chân nhân đứng bên vách núi, ngửa đầu nhìn lên bầu trời bao la, khoan thai nói: “Con đã từng nghe trên Hoa Sơn này có một truyền thuyết hay chưa?”

Huệ Át Chân nhân kể lại thật tỉ mỉ: “Đã rất lâu rồi, trên thiên giới có một vị tiên được người người kính trọng. Ngài ấy một lòng mưu cầu hạnh phúc cho người trong thiên hạ, được Ngọc Đế trọng dụng. Nhưng không ngờ ngài ấy và một tiên nữ lại đem lòng yêu thương nhau, còn vượt quá thiên quy, muốn cùng nhau sống chết có nhau. Sau khi chuyện bị bại lộ, ngài ấy và tiên nữ kia bị giáng xuống trần. Thần số mệnh khiến bọn họ phải trải qua nỗi đau trần thế ở nhân gian, yêu mà không có được nhau, yêu mà không có kết quả, khiến bọn họ có thể nhìn thấu hồng trần, hiểu thấu tình yêu, về lại thiên giới...”

“Sau đó thì sao? Sau khi trải qua nỗi đau ở chốn hồng trần, họ có hiểu thấu không ạ?”

“Ở trần gian, họ yêu thương nhau nhưng lại đau khổ cả đời, cuối cùng sinh ly tử biệt.”

“Ngài ấy có hối hận không?” Ly Mộ Nghiêu hỏi.

“Trên đường hồi sinh, ngài ấy nói nếu lại được làm người, ngày ấy nhất định sẽ không phạm sai lầm nữa..”

“Sẽ không phạm sai lầm nữa?” Ly Mộ Nghiêu quay đầu nhìn tấm bia mộ kia, bỗng có cảm giác mơ hồ. Trái tim tĩnh lặng suốt hai mươi năm qua nhờ tu hành trên Đông Cực Sơn bỗng không còn bình yên được nữa. “Nếu ngài ấy đã thật sự nhìn thấu hồng trần thì sao còn muốn được tiếp tục chuyển thế làm người.”

Huệ Ất Chân nhân không trả lời, chỉ nhìn trời rồi buông tiếng thở dài, nói: “Trời đã tối rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi.”

“Dạ!”

Trên đường xuống núi, Huệ Ất Chân nhân nói: “Mộ Nghiêu, từ nhỏ con đã được đưa lên Đông Cực Sơn. Ta thấy tư chất của con đặc biệt, có duyên với đạo gia, chỉ cần con tu tâm dưỡng tính, sau này chắc chắn tu thành chính quả. Con không được để hồng trần tục thế làm ảnh hưởng tới mình...”

Xuống tới chân núi thì đêm đã khuya, hai sư đồ chậm rãi bước đi trong ánh đèn lác đác của mấy nhà dân gần đó.

Bỗng một cô gái đi đến gần họ, bước chân vội vã.

Khi lướt qua Ly Mộ Nghiêu, nàng thoáng ngẩng đầu... Khi bốn mắt chạm nhau, hân bông thấy tim mình nhói lên. Như đau mà lại như không.

Người trong nhân thế đều biết tình ái nơi cõi trần là điều đau khổ nhưng có bao nhiêu người thật sự hiểu thấu được nó? Nếu đã bước vào hồng trần, chi bằng hãy dốc hết lòng mà yêu. Bất luận là tình sâu hay duyên mỏng, chỉ mong đời này không hối hận, không tiếc nuối...